HALKIN KURTULUŞU

29 EKİM 1979
Fiyatı 10 Lira

180

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

GERİCİLİK YENİ SALDIRI HAZIRLIKLARI PEŞİNDE

Demokrasi mücadelesi durdurulamaz!

Ne sıkıyönetimin uzatılması,
ne faşist bir hükümetin kurulması,
ne 'ara rejim' hazırlıkları,
ve ne de yeni baskı yasaları
KİTLELERİN YÜKSELEN
ANTİ-FAŞİST MÜCADELESİNİN
ENGELLENMESİNE YETMEYECEKTİR.

KAPATILSIN FAŞİST DİKTA
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ

- EMPERYALİSTLER VE EGEMEN SINIFLAR, GERİCİLİĞİ PARÇALANMIŞLIK DURUMUNDAN KURTARMAYA VE BİRLEŞMİŞ BİR GERİCİLİK YARATMAYA BUGÜN İÇİN ÖZEL BİR ÖNEM VERMEKTEDİRLER. ONLAR, BU POLİTİKAYI HAYATA GEÇİRMEK İÇİN YOĞUN BİR ÇABA GÖSTERMEKTEDİRLER.
- FAKAT GELECEĞİ BELİRLEYECEK OLAN EGEMEN SINIFLARIN VE EMPERYALİSTLERİN YENİ PLANLARI DEĞİL, İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ HALK KİTLELERİNİN ÖRGÜTLÜ VE AKTİF MÜCADELESİDİR

İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin anti-faşist demokrasi mücadelesi, grev ve direnişler, reformist hayallerle, faşist katliamlarla ve sıkıyönetimin baskı ve terörü ile durdurulamayınca, emperyalistler ve egemen sınıflar, bunlara ek olarak yeni tedbirler almaya ve yeni "çözümler" devreye sokmaya başladılar. Kitleleri yıldırmak ve onlara gözdağı vermek için, çeşitli renkten sözcülerinin ağzından tehditlerini yoğunlaştırdılar.

YENİ HÜKÜMET FORMÜLLERİ

Reformist Ecevit hükümeti tek başına en azından bu dönemde egemen sınıflar ve batılı emperyalistler açısından işlevini şimdilik tamamladı. Daha doğrusu egemen sınıflar için var olan işlevini artık yerine getirmekte yetersiz bir duruma geldi.

Devamı Sayfa 6'da

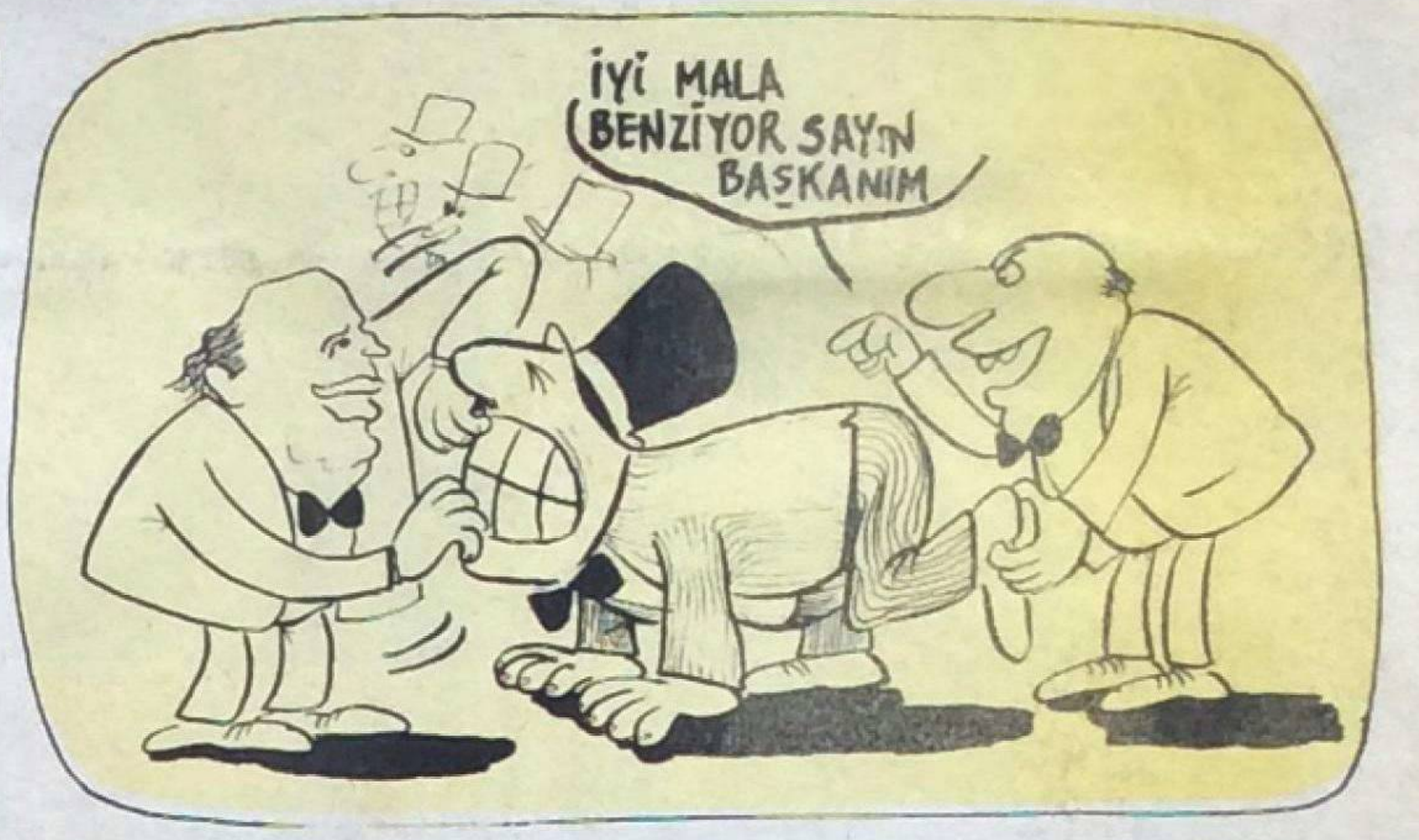
İYİ MALA BENZİYOR SAYIN BAŞKANIM

Burjuvazinin ahırında

Yine mebus pazarı kuruldu

Koyun Pazarı... Saman Pazarı... At Pazarı... Ankara'nın bu ünlü pazarlarının yanında uzun süredir bir yenisi eklenmiş bulunuyor: Milletvekili Pazarı. Bu pazar, her dönem açık olmasına rağmen, siyasi bunalımın keskinleştiği dönemlerde daha da canlanıyor ve fiyatları hızla yükselen parlamenter satışları artıyor. Daha dün AP'den CHP'ye geçen milletvekili bugün dün aldığından daha yüksek bir fiyatla "yuvaya dönüyor". Ya da kırk yıldır bütün siyasi kariyerini CHP'ye küfür etmekle kazanmış senatör, birdenbire "memleketin yüce çıkarlarının CHP'ye girmeyi gerektirdiğini" keşfediveriyor. Mali durumu bozuk milletvekillerinin borçları artmış olan senatörlerin yakında parti değiştireceği üzerine şaşmaz tahminler yapılıyor.

Gün geçmiyor ki, parti genel merkezlerinde yeni transfer edilmiş bir parlamenterin partiye giriş töreni yapılmasın; daha dün partiden [illegible] ardından küfürler savrulan milletvekiline "uzakgörüşlülüğü", "vatanseverliği", "basireti" üzerine övgüler düzülmesin.

Üstelik bütün bu hokkabazlıklar, "ülkenin yüksek çıkarları" uğruna, demokrasi adına yapılıyor. Otel köşelerinde parlamentoda verilecek bir oy için yapılan pazarlıkların adına demokrasi deniyor. Mebus pazarlarından haraç-mezat satın alınmış milletvekilleri ile kurulan hükümetlere "milletin iradesi" adı veriliyor.

Bütün bunlar çürüyen düzenden yayılan lağım kokularıdır. Burjuva-toprak ağası düzenin her yanı, her kurumundan yayılan benzer kokular, artık onun tarihten silineceği döneminin geldiğini gösteriyor.

Anti-faşist eylem birliğini bütün ülke çapında gerçekleştirelim

YALAN VE DEMAGOJİ GERÇEĞİ DEĞİŞTİREMEZ
(YAZISI 8 SAYFADA)

Seçimler öncesinde İstanbul'da anti-faşist eylemler

11 Ekim günü Soğanlık'ta bir toplantı yapmayı planlayan MHP'nin bu toplantısı proleter devrimciler tarafından engellendi. MHP'liler Soğanlık'ta toplantı kararı almalarına karşın toplantı yapmaya cesaret edemediler.

Proleter devrimciler, toplantı yapılacağını öğrenir öğrenmez, yoğun bir propaganda faaliyetini giriştiler. Kahve konuşmaları yapılarak emekçiler, faşist cinayet çetelerine karşı mücadeleye çağrıldı. Kahve konuşmaları, emekçilerin büyük ilgisini gördü. Duvar yazılamaları yapılarak propaganda yoğunlaştırıldı.

Toplantının yapılacağı 11 Ekim günü mahalleye giriş-çıkışlar kontrol altına alındı. Her türlü saldırı dikkate alınarak be-

Devamı Sayfa 6'da

Hükümetler ve 'oy tabanı'

Yeni hükümet alternatifleri gündeme geldikçe, onların meşrulaştırılması çabaları artıyor, gerici mekanizmanın yürütücü cihazının sözde kitlelerin iradesiyle oluşturulduğu, bu iradeye dayandığı ve onu temsil ettiği yolundaki propagandalar yaygınlaşıyor. Şimdi hakim sınıfların ve onların paralı uşaklarının bütün gerçekleri tersyüz ederek yürüttükleri demagojik bir propaganda, bu sahtekarlığın yaygınlaştırılması amacıyla ileri sürülen AP'nin oylarını arttığı, "milletin" AP yi hükümette görmek istediği vb şeklindedir. AP muarızı gerici partiler, örneğin MSP ve CHP de, bu, aynı kitleleri ağulamaya ve kitleleri sözde düzenin savunucusu ve temeli olarak göstermeye dayanan propaganda temelinde AP'yi köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlar. Onlar da halkın temsil yetkisini AP'ye verdiği, ona destek verdiği vb. demago-

Devamı Sayfa 6'da

T CİNAYET
NTR-GERİLLA
GD KAPATILM

Faşist cinayet odakları dağıtılsın

İki elimiz yakanızda

Gericilik son günlerde faşist cinayet örgütlerini halka şirin göstermek ve eli kanlı katil sürülerinin işledikleri cinayetleri unutturmak için halk kitlelerinin dikkatini başka alanlara çekmeye çalışmaktadır. MHP'li katillerin MİT ve Kontr-gerilla gibi resmi faşist örgütlerle birlikte katlettiği binlerce devrimci ve emekçinin kanı unutturulmak, bu cinayet örgütleri aklanmak istenmektedir. Son günlerde yeni hükümet kurulması oyunlarıyla ve Yunan düşmanlığı körükleme etrafında yoğunlaştırılan gerici propaganda faşist cinayet örgütlerinin etrafında örülmüş olan tecrit çemberini kırmayı amaçlamaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesinin gelişip güçlenmesi, bu mücadele içinde sivil faşist cinayet çetelerinin birçok alandan sökülüp atılması, kitlelerin her geçen gün artan oranda proleter devrimcilerin ve devrimci demokratların etrafında biraraya gelmesi, kitlelerin bizatihi mücadelenin ateşi içinde sivil ve resmi faşistlere karşı silahlanmaya gereksinim duyması ve silahlanması sıkıyönetim süngüsü ve reformist ağu

Devamı Sayfa 6'da

Eski bir oyun

Yunan düşmanlığı yine sahnede

Son günlerde yine bir eski oyun tezgahlanmak isteniyor. "Türk - Yunan" çatışması.

Bu, eski bir oyundur. Her kargaşalık döneminde ileri sürülmekte, kitlelerin bilincini çarpıtmak ve dikkatlerini sınıf mücadelesinden uzaklaştırmak amacıyla tekrar tekrar oynanmaktadır.

Kuşkusuz, bu tek taraflı oynanan bir oyun değildir. "Bizim" hakim sınıflar bu oyunu oynamakta

Devamı Sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Gündeme gelen sorun ve görevlerimiz

Genel olarak gerici partiler, kitlelerin umudu olmaktan çıkarken, reformizmin iflasının kesinlik ve açıklık kazandığı şartlarda yaşıyoruz. Reformizm, kitleler üzerindeki ağulayıcı etkinliğini kaybettikçe, kitlelerin yükselen mücadelesini bastırmada reformist yöntemler geçerliliğini yitirdikçe, hakim sınıflar faşist zorbalık yöntemlerine daha fazla ilgi ve istek duyuyorlar. Reformcu CHP hükümetinin sıkıyönetim ilan etmesiyle belirginleşmeye başlayan —ama yine de güleryüzlülük vb. gibi reformist hayallerle üstü örtülmeye çalışılan— siyasi hayatın daha da faşistleştirilmesi doğrultusunda atılan ileri adımlar pekiştirilmek ve geliştirilmek isteniyor. Gericiliğin ve özellikle AP'nin kitlelerde desteklendiği, "oy patlaması yaptığı" vb. şeklindeki propagandayla hakim sınıflar ve onların paralı uşakları, bu eğilimin meşrulaştırılmasına çalışıyorlar. Bu eğilime uygun hükümet ihtimalleri sıralanıyor. Gericilik, kitleler nezdinde kaybettiği itibarı ve gerilemesini çeşitli manevralarla, faşist saldırılara ortam yaratmaya çalışarak örtbas etmeye ve güç toplamaya çabalıyor. Bu manevraların bir unsuru olarak rol oynayan ve bunları onaylayan reformist ve revizyonistler açıkça kitle mücadelesinin karşısına çıkıyor ve gericiliği şereflendiriyorlar.

Gericiliğin hesaplarının bozulması ve yükselen kitle mücadelesinin önüne düşülerek bu yükselişe uygun taktikler izlenmesi devrimci güçlerin önünde duran acil bir görevdir. Hakim sınıfların saldırı girişimlerine karşı, yükselmekte olan kitle hareketini organize bir güç haline getirmek, tek tek mücadeleleri, çeşitli sınıfların birbirlerinden kopuk olarak giriştikleri direniş ve eylemleri birleştirmek ve tümünü devrim hedefine yönelen mücadele seli içinde birleştirmek -işte görev budur. Tek tek eylemlerin, çeşitli devrimci sınıf ve tabakaların birbirleriyle birleşmemiş eylemlerinin gericilik karşısında kitlelerin yeterli ve birleşik bir güç oluşturmaması, böyle bir mücadele belirli başarılar kazansa da, yükselen mücadelenin ihtiyaçları açısından daha büyük başarıların mümkün ve gerekli olması, emekçi kitlelerin birleşik güçlü eylemlerinin hazırlanması görevini gündeme getirmektedir. Böyle bir mücadele, tüm sömürülen ve ezilen kitlelerin genel grevi olabilir. İşçilerin genel grevi, yoksul köylülerin köylü komiteleri aracılığıyla topraklara el koymaları, memurların, öğretmenlerin, öğrencilerin genel boykotu, bunların dükkanlarını kapatan esnaflarca, çalışmayan mühendislerce vb. desteklenmesi, tüm mücadelenin genel bir eylem içinde birleşmesi, bu yolla demokrasi mücadelesinin yükseltilmesi, gericiliğin hesaplarını bozcabileceği gibi, devrimin ilerlemesine yol açacaktır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, onların paralı uşaklarının, revizyonist ve reformistlerin, sendika ağalarının, tüm gericilerin böyle bir mücadelenin karşısında yer alacakları, ama mücadelenin hakim sınıfları ve çeşitli gerici akımlar arasındaki çelişmelerden de yararlanarak geliştirilebileceği kanıtlanmaya ihtiyaç olmayan gerçeklerdir.

Devamı Sayfa 6'da

TÖB-DER İstanbul Şubesi Kongresi Engellendi

TKP'li zorbalar öğretmenlere saldırdı

20 Ekim günü yapılmak istenen İstanbul TÖB–DER Şubesi Kongresi TKP'li sosyal-faşistler tarafından engellendi. TKP'li "Birlik Dayanışma" grubu, kongreyi ve öğretmenlerin kongreye katılımını engellemek için her türlü yönteme başvurdular. Kongre salonunda provokasyon ortamı yaratarak, kongrede TÖB–DER üyesi devrimci öğretmenlere saldırarak, sıkıyönetim birlikleri ile birlikte kongrenin ertelenmesini sağladılar.

Bilindiği gibi İstanbul TÖB–DER Şubesi Kongresi, TKP'li ve TSİP'li sosyal-faşistlerin çeşitli dalevralarıyla üç yıldır yapılamamaktadır. "Birlik Dayanışma"cılar tecrit olduklarını gördükleri için ne pahasına olursa olsun kongreyi yaptırmamaya çalıştılar. Kongre öncesinde kongreyi erteleme hazırlıklarına giriştiler.

20 Ekim günü yapılan kongre dolayısıyla propaganda yürüten dernek üyesi öğretmenler çeşitli okullarda TKP'li sosyal-faşistlerin saldırısına uğradılar. TKP'liler kongreyi engelleyeceklerini, kongrede kavga çıkacağını, kongre salonunun dağıtılacağı tehditleriyle öğretmenlerin kongreye katılımını önlemeye çalıştılar. Kongre günü İGD'li saldırganlar kongre salonunun etrafını çevirerek, öğretmenlere gözdağı vermeye çalıştılar.

Kongrenin başlamasıyla birlikte 100 kişilik "Birlik Dayanışma" grubu, öğretmenlere saldırmaya başladı. Sandalyelerin ayaklarını kıran sosyal-faşistler, bir taraftan "Demokratik Kongre" diye bağırırken,

Devamı Sayfa 6'da

Egemen sınıfların siyasi istikrar tedbirleri ve revizyonizm

Egemen sınıfların yeni saldırı hazırlıkları içine girmeleri, bunun bir parçası olarak sıkıyönetimi yeniden uzatmaları, faşist bir hükümetin kurulması hazırlığına girişmeleri ve "ara rejim" tartışmalarının yeniden hızlanması karşısında revizyonizm, karşı-devrimci özünü hemen ortaya koymakta gecikmedi. TİKP ve TKP revizyonist mihrakları, egemen sınıfların içine düştükleri çözümsüzlüklerin "çözülmesi" için hemen öneri üstüne öneri getirmeye başladılar. Kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak için itfaiyeci rolünde yeniden sahneye çıktılar.

REVİZYONİZMİN ÇÖZÜM YOLLARI

TİKP revizyonistlerine göre CHP hükümeti, kitlelerin gelişen demokrasi mücadelesini bastırmakta ve egemen sınıfları ve emperyalistlerin bütün isteklerini yerine getirmekte yetersiz kalmıştır ve sonuçta da istifa etmek zorunda kalmıştır. Ayrıca bugün AP, MHP gibi faşist partiler ile CHP reformistleri arasındaki çatışmaların sürmesi "buhrana çözüm yolu bulunması" açısından olumsuz olmakta, emperyalistlerin ve egemen sı-

Devamı Sayfa 6'da

TOPLUSÖZLEŞME ÖRNEĞİ

İŞÇİ SINIFININ EKONOMİK MÜCADELESİNİN ARAÇLARI OLARAK TOPLUSÖZLEŞMELER

YAZISI 4.SAYFADA

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

DEPREM ZARARLARININ EN KISA ZAMANDA GİDERİLMESİ İÇİN BÜYÜK SOSYALİST DAYANIŞMA:

BİRİMİZ HEPİMİZ, HEPİMİZ BİRİMİZ İÇİN

"ARNAVUTLUK HALKI BU KENTTE, KENDİ MİLİTAN VE YENİLMEZ GÜCÜNÜ, DEVRİMCİ RUHUNU, EŞSİZ KARARLILIĞINI VE CESARETİNİ AÇIKCA GÖSTERDİ. O KENDİ BAĞRINDA NE MUAZZAM OLANAKLARIN YATTIĞINI VE PARTİNİN ÖNDERLİĞİNDE KENDİ GÜÇLERİ VE ÇELİKTEN İRADESİ VE USTA ELLERİYLE NE MUHTEŞEM ESERLER GERÇEKLEŞTİREBİLECEĞİNİ GÖSTERDİ... İŞTE SOSYALİZM BUDUR, İŞTE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ BUDUR."

Enver HOCA – İşkodra

Arnavutluk halkı, acılarını güce dönüştürerek, hep birlikte depremin zararlarını en kısa zamanda gidermek için çalışıyor.

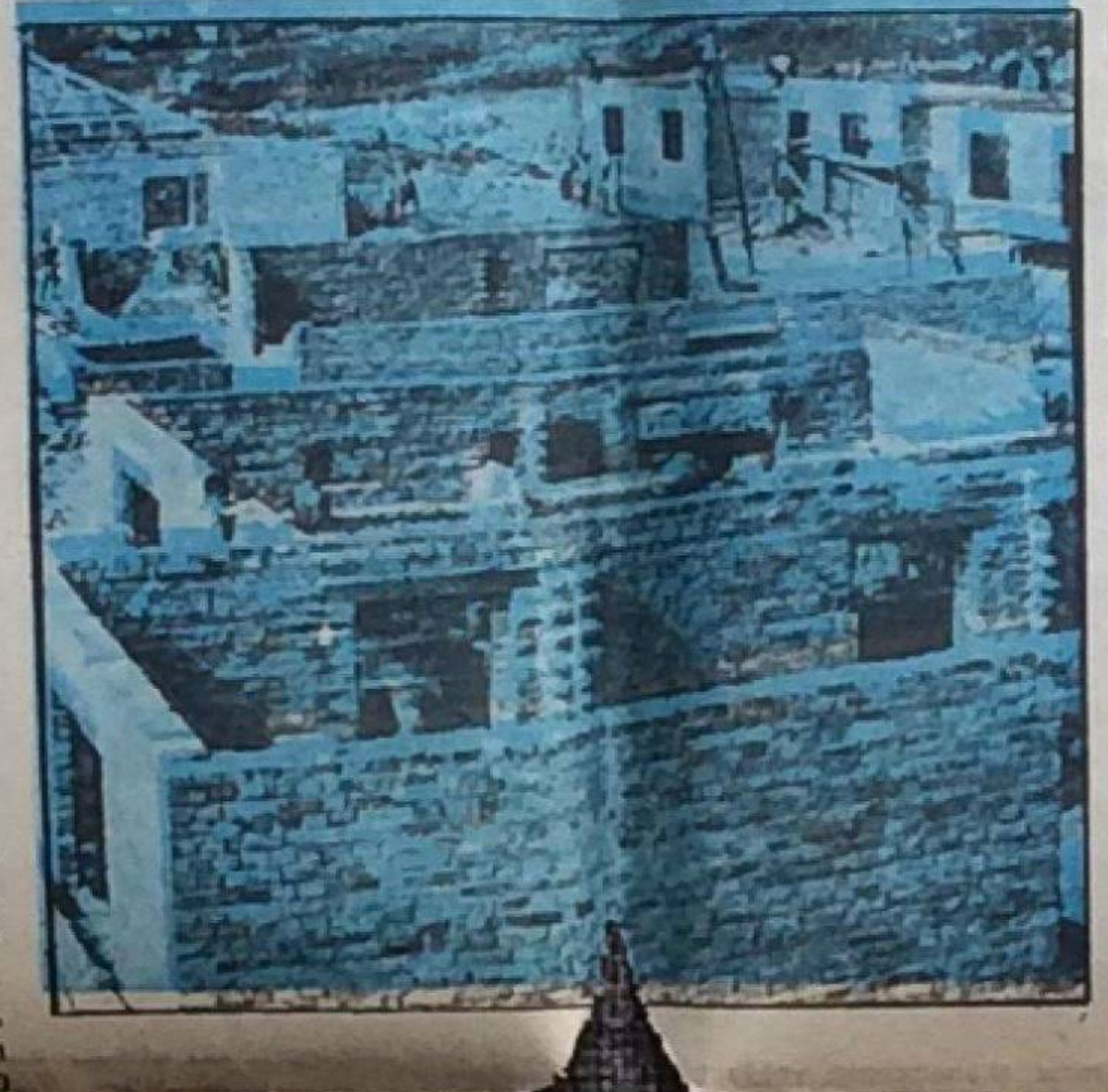

Arnavutluk halkı, 15 Nisan tarihli depremin yaratmış olduğu bütün zararları sosyalist birlik ve dayanışma ruhuyla giderdi.

Arnavutluk halkı, depremden zarar gören kardeşlerinin acısını paylaşmak için seferber oldu. Ve iki cepheden mücadeleye sarıldı: Deprem zararlarının giderilmesi ve üretim alanına katkıda bulunmak.

Deprem bölgelerine yardım için çeşitli kentlerde komitleer kuruldu. Ülkenin dört bir yanından uzmanlar, mühendisler, mimarlar, marangozlar, elektrikçiler vb. deprem bölgesine geldiler. Depremden çok kısa bir süre sonra evlerin ve diğer yapıların bir an önce tamamlanması için inşaat malzemeleriyle yüklü konvoylar deprem bölgesine doğru yola çıktılar. Yaraları sarmak, yardım etmek, yıkıntıları onarmak için ülkenin dört bir yanından gelen 10.000 gönüllü ve bölgenin emekçileri devrimci bir ruhla çalışmaya koyuldu. İşkodra şehrindeki 11.000 işçi ve lise ve yüksek pedogoji enstitüsü öğrencisi "tarım bütün halkı ilgilendiren bir sorundur" sloganıyla kanalları açmak için 2 günlük bir eylem düzenlediler. Kroya bölgesinde 2200 işçi ve öğrenci bu bölgedeki bakır eritme tesislerinde kitlesel eyleme geçtiler. Felaketzedeler ve İşkodra emekçileri normal mesailerinden sonra hergün 2 saat deprem bölgesinde çalıştılar. Her fabrika, tarla ya da çalışma alanında emekçiler deprem bölgelerinde çalışmak üzere 2 gruba ayrıldılar. Bölgede devrim ve enternasyonalist bir ruh egemendi. Kardeş partilerin heyetleri zaferlerinde olduğu gibi zorluklarında da Arnavutluk halkının yanındaydı.

İşte Arnavutluk halkı 5 ay gibi kısa bir sürede 5 yeni kasabayı, eskisinden çok daha güzel daha modern binlerce evi, okulu, mağazayı, yeniden böyle inşa etti. Arnavutluk halkı bütün bunları kendi gücüne dayanarak başardı.

DEPREM SONRASI SEFALET YAZGI DEĞİLDİR

Sermayenin sömürü ve zulmün egemen olduğu ve özellikle bizim gibi yarı-sömürge ülkelerde depremler yoksulluğa sefalete ve salgın hastalıklara yol açmakta, felaketzedeler on yıllarca sürecek olan insanlık dışı bir yaşama terkedilmektedirler.

Halkımız yıllarca önce meydana gelmiş olan depremlerin kötü sonuçlarını hala yaşamaktadır. Ama buna karşın burjuvazi yaygara koparmakta, halkın duygularını sömürerek milyonlarca lira yardım toplamaktan geri kalmamaktadır. Ama bu paralar felaketzedelere ulaşmakta mıdır? Elbette ki hayır! Burjuvazi ve tüm yardakçılarının gerçek amacı halkın içinde bulunduğu her türlü durumu, bu deprem gibi yüzlerce insanın hayatını kaybettiği felaketler dahi olsa, kendi yağmacı ve sömürücü çıkarları için kullanmaktır. Onların, halk düşmanı yüzleri o denli açığa çıkmıştır ki, deprek felaketzedeleri için yine halkımızın gece yarılarına kadar kuyruklara girerek verdikleri kanların ticaretini yapmaktan sakınmamışlardır. Yine onlar, dünyanın dört bir yanından topladıkları birçok yardım maddesini Amerikan pazarlarında satarak kârlarına ne katarlarsa kâr saymışlardır. Onlar halklara depremin alınyazısı, deprem sonrası felaketin ise yazgı olduğu demagojisini yaparak kendi yağma ve sömürülerini maskelemeye çabalamaktadırlar.

15 NİSAN'DA HERŞEY YERLE BİR OLMUŞTU

15 Nisan tarihinde Arnavutluk'un Kuzey bölgesinde meydana gelen depremden İş[illegible] Leja, Kroya, Virdita, [illegible] Traponya, Tuka bölge[illegible] zarar görmüştü. Bu deprem, [illegible]5 kişinin ölümüne, 379 kişinin yaralanmasına, 17 binden fazla evin, ekonomik ve sosyo-kültürel yapının kullanılmaz hale gelmesine, 100.000 kişinin evsiz barksız kalmasına neden olmuştu. 500'e yakın köy yerle bir olmuştu.

Parti tarafından eğitilen ve yönlendirilen yiğit Arnavutluk halkı, bu felaket karşısında yılmadı. Acılarını güce dönüştürmek için ayağa kalktı ve tek bir vucut oldu.

Bütün bölgenin yerle bir olmasına karşın, henüz 24 saat geçmeden bölge halkına çadırlar sağlanmış ve hayat normale dönmüştü. 16 Nisan'da AEP Merkez Komitesi Siyasal Büro üyesi ve Bakanlar Kurulu Başkanı Mehmet Şehu ve AEP Merkez Komitesi Sekreteri ve Siyasal Büro üyesi Ramiz Alia, deprem bölcesine gittiğinde "deprem zararlarının en kısa zamanda giderilmesi için her türlü imkanı, yararlanabilecek her türlü kaynağı kullanacağız, ama bütün bunları yaparken de kendi özgücüne güven ilkesinden ayrılmayacağız" dediği zaman Arnavutluk halkı şöyle yanıt vermişti "deprem dağları yıkabilir, ama kalbizimi asla, Partinin önderliğinde halkımızın gücü ve çelikten birliği bütün güçlükleri yenecektir."

Evet, Arnavutluk halkı bütün güçlükleri yendi, 5 ay gibi çok kısa bir sürede inşa ettiği yeni evlerinin kapılarına kızıl bayraklar asarak Partiye, sosyalizme ve proletarya diktatörlüğüne olan bağlılıklarını dile getirdiler.

15 Nisan tarihli deprem, 17 binden fazla evin yıkılmasına, 500 köyün yerle bir olmasına neden olmuştu.

SALVADOR: Cuntanın gücü halk hareketinin gücünü yenebilir mi?

El Salvador'da geçtiğimiz günlerde darbeyle iktidarı ele geçiren cunta halk hareketini ezeceğini açıkladı.

Orta Amerika ülkelerinden, Nikaragua'nın sınır komşusu El Salvador, 40 yıldan beri Amerikan emperyalizminin kuklası bir askeri rejim tarafından yönetilmekteydi.

Somoza'yı deviren Nikaragua halkının yaktığı devrim ateşi sınırı aşmakta gecikmedi ve Nikaragua'nın zaferinden hemen sonra El Salvador'da yüzbinlerce kişinin katıldığı izinsiz gösteriler düzenlendi, faşistler tarafından katledilen yüzlerce devrimcinin cenazesi görkemli anti-faşist gösterilere dönüştürüldü, fabrikalar işgal edildi, okullar boşaltıldı.

"İkinci bir Nikaragua kabusu" karşısında çılgına dönen Amerikan emperyalizminin elebaşılarının, El Salvador'u "devrimci şiddet uçurumunun kenarında olduğunu" açıklamasından az sonra, "halk hareketini başarıyla bastıracağını ilan eden" bir cunta darbeyle iş başına geldi. Ve ayağının tozuyla sıkıyönetim ilan ederek, parlamentoyu feshettiğini açıkladı. "Tüm anayasal hakları askıya aldığını ve tüm grevlerin yasaklandığını" bildirdi. Askeri cuntanın ilk eylemi işçilerin işgal ettikleri fabrikaları boşaltmak, halk ve gerillaların darbeyi protesto için belediyeleri işgal ettikleri kentlere zırhlı araçlarla girerek direnişi ezmek oldu. Fabrika işçileri fabrikalarını boşaltmaya gelen askeri birlikleri elde silah karşıladılar, saatlerce süren çatışmalardan sonra bile, fabrikaları faşist diktatörlüğe teslim etmediler. Başkent Salvador'da çatışmalar sürerken, diğer kentlerde yeni yönetimi protesto eden halkın üzerine askeri birlikler tarafından ateş açıldı.

Askeri cunta bir yandan sopanın ucunu gösterirken, diğer yandan "serbest seçimler ve ılımlı çözümler" vaadinde bulunmakta, böylece bir yandan halkı sindirmeye diğer yandan ise kandırmaya çalışmaktadır.

Ama artık bir kez El Salvador halkı ayağa kalkmıştır. Darbeler, sıkıyönetimler, belki yalnızca onun zaferini geciktirebilirler, ama El Salvador halkının nihai zaferini asla engelleyemezler.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET VE TÜRKİYE

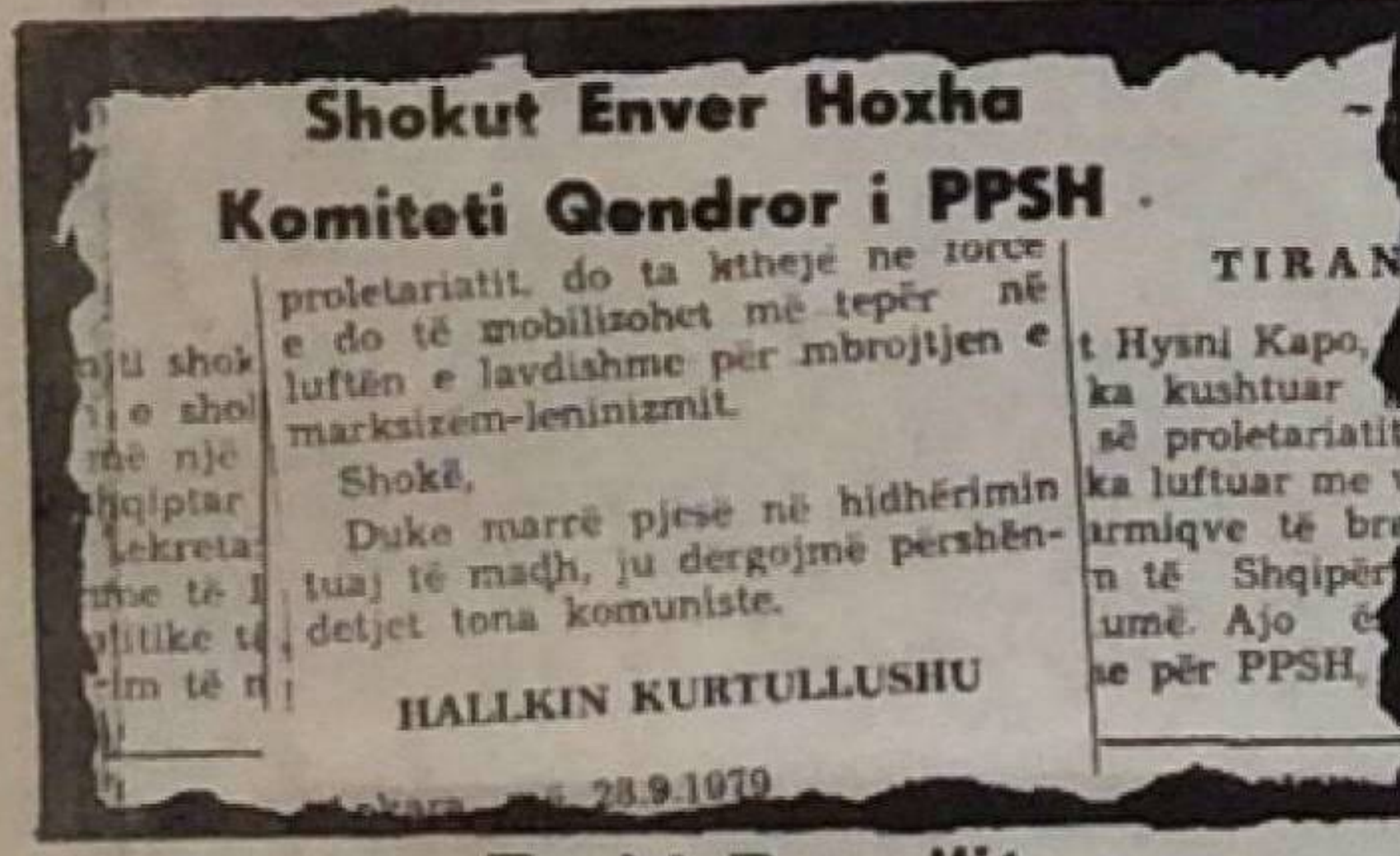

Shokut Enver Hoxha

Komiteti Qendror i PPSH

proletariatit, do ta kthejë në forcë e do të mobilizohet më tepër në luftën e lavdishme për mbrojtjen e marksizem-leninizmit.

Shokë,

Duke marrë pjesë në hidhërimin tuaj të madh, ju dërgojmë përshëndetjet tona komuniste.

HALLKIN KURTULLUSHU

...kara, më 28.9.1979

TIRAN

t Hysni Kapo,
ka kushtuar
së proletariatit
ka luftuar me v
armiqve të bra
n të Shqipër
umë. Ajo ë
se për PPSH,

Zeri i Popullit

Zeri i Popullit Gazetesi 30 Eylül 1979 tarihli sayısında Hysni Kapo Yoldaşın Ölümü Dolayısıyla gönderilen telgrafları basmıştır. Türkiye'den HALKIN KURTULUŞU'nun, Devrimci Demir İş Sendikasının ve Yurtsever Devrimci Öğretmen'in gönderdiği mesajlar diğer ülkelerden gelen mesajlar arasında yer almıştır.

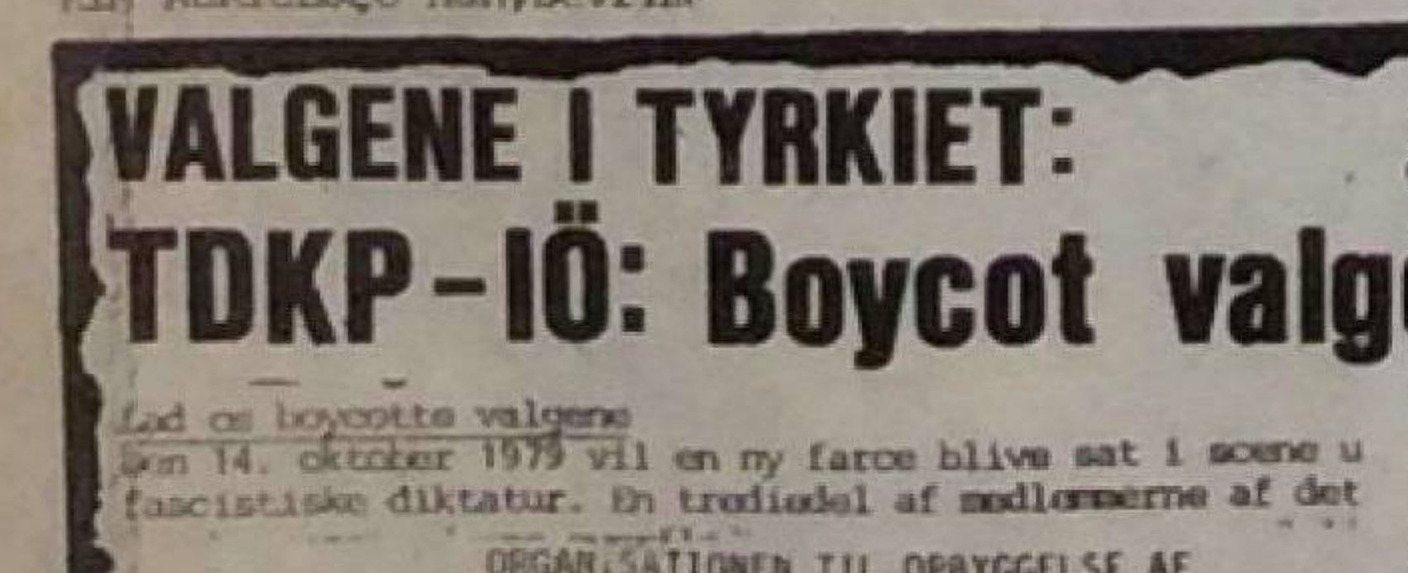

VALGENE I TYRKIET:

TDKP-IÖ: Boycot valge

Lad os boycotte valgene

Den 14. oktober 1979 vil en ny farce blive sat i scene u fascistiske diktatur. En tredjedel af medlemmerne af det

ORGANISATIONEN TIL OPBYGGELSE AF TYRKI..S REVOLUTIONÆRE KOMMUNISTISKE PARTI

Arbejderen

Danimarka Komünist Partisi /ML 23 Ekim'deki seçimleri boykot kararı almıştır. Danimarka halkını seçimleri boykot etmeye çağıran Parti, merkezi yayın organı Arbejderen gazetesinin 10 Ekim tarihli sayısında TDKP-İÖ'nün seçimleri boykot çağrısına geniş yer vermiş ve TDKP-İÖ'nün seçimleri boykot edelim çağrısının tamamını yayınlamıştır.

Tiran radyosu Türkçe yayın saatleri

Saat	Kısa dalga	Orta dalga
19.30-20.00	25-31	206 m
21.00-21.30	25-31 m.	
22.00-22.30	41-50 m.	
01.00-01.30	31-49 m.	
06.00-06.30	41 m.	247 m.

Portekiz

Yüzlerce emekçi toprak devrimini savunuyor

ASSASSINAR
DOIS TRABALHADORES
MANIFESTAÇAO - 18 H
FRENTE A CAMARA

İki kooperatif üyesinin cenaze töreni

Sayısız toplantı, gösteri ve yürüyüş, bir dizi militan çatışma ve emekçilerin gittikçe yoğunlaşan talepleri, bugün Portekiz'deki durumu belirleyen başlıca özelliklerdir. Son 14 ay içinde 1.2 milyon işçi greve gitti. Bu mücadele ile işçi sınıfı enflasyona ve fabrikalarda kazanılan siyasal hakları yok etme girişimlerine karşı çıkıyor.

Portekiz'de devrimci mücadelenin merkezlerinden biri olan Alentejo bölgesinde tarım işçileri mülksüzleştiren toprak sahiplerinin topraklarını yeniden geri alma girişimlerine karşı mücadele ediyor. Kasım 1975'den bu yana hükümet, 25 Nisan 1974'deki büyük kitle hareketi sonucu sağlanan toprak dağıtımını yeni yasalarla geçersiz kılmaya çalışıyor. Bu mücadeleler, 74'den sonra kurulan kooperatifler tarafından yönlendiriliyor. Polis ve resmi makamların kooperatiflere yönelik gittikçe yoğunlaşan baskıları Portekiz burjuvazisinin, 1974 devriminin kazançlarına karşı en önemli önlemlerinden biridir.

Portekiz hükümeti toprakları köylülerden geri alıp zenginlere dağıtma eylemini sürdürüyor. Kısa bir süre önce bir yüzbaşının komutasındaki asker ve polisler böyle bir eylemi gerçekleştirmekle görevlendirildi. Aşağı yukarı 20 silahlı polis ve bir dizi büyük toprak sahibinin eşliğinde Bento Gonçalves kooperatifinin topraklarına el koymak üzere Montemor kentine girdi. Kooperatif üyeleri bu yağmaya izin vermek istemediler, kararlılıkla direndiler. Polis birliklerinin hedef gözeterek açtıkları ateş sonucu iki tarım işçisi, 17 yaşındaki Antonio Casquinha ve 57 yaşındaki Jose Caravela öldü, birçok kişi ağır yaralandı.

Montemor kenti sessizliğe gömüldü, halk ateş püskürüyordu. Bu kent zenginlere ve diktatör Salazar'a karşı mücadelenin geleneksel merkezidir. 1945 ve 1958'de hükümete karşı burada büyük kitle gösterileri düzenlenmiş ve 1975'deki toprak işgalleri esas olarak burada gerçekleştirilmiştir.

İki kooperatif üyesinin ölüm haberi duyulduğunda, bölgede 50'yi aşkın fabrikada iş bırakıldı. İnsanlar alanlarda toplanmaya başladı. Alentejo halkı polis birliklerinin kooperatiflere yönelik bu ikinci silahlı saldırısının, hükümetin her ne pahasına olursa olsun baskı ve zulüm seferlerini sürdüreceği anlamına geldiğini kavradı.

İki emekçinin cenaze törenine Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş)'nun Parti Bölge Örgütü ve Merkez Komitesi katıldı. PKP(YK) halk içinde çok yaygın olan şu şiar temelinde eylemler örgütledi:

TOPRAK DEVRİMİ – HER NE PAHASINA OLURSA OLSUN SAVUNULACAKTIR!

Parti ve Demokratik Halk Birliği (UDP) Spinola'nın başarısızlıkla sonuçlanan darbe girişiminin 5. yıldönümü dolayısıyla tüm ülkede toplantılar ve gösteriler düzenlediler. Bu eylemler iki kooperatif üyesinin katledilmesi üzerine büyük protesto gösterilerine dönüştürüldü.

PKP(YK) aynı günlerde şu talepleri ileri sürüyordu:

1) Barreto yasasının (toprakların yeniden büyük toprak sahiplerine geri verilmesini öngören yasa) yeni parlamento tarafından iptal edilmesine dek toprakların zenginlere dağıtılmasının hemen durdurulması,

2) Katliamın sorumlularının hemen tutuklanması ve cezalandırılması,

3) Polis birliklerinin Alentejo bölgesinden geri çekilmesi.

PKP(YK)'nın bu talepleri büyük yankı bulurken Cunhal'ın sözde komünist partisi Barreto yasasının "mantıklı bir biçimde uygulanmasında" ısrar ediyordu. Bu görüşler oldukça büyük tepkilere yol açtı; çünkü böyle bir uygulama Alentejo bölgesi halkının talepleri ile tümüyle çelişmektedir.

Portekiz halkını, özellikle kooperatifçileri zorlu mücadeleler beklemektedir. UDP ve onun bölge parlamentosundaki temsilcileri Barreto yasasına karşı bir günlük genel grev önerisinde bulundular. Başka eylemler de hazırlanmaktadır.

TRABALHADORES AGRICOLAS DO ... GROSSO
O COMICIO DO P.C.P.

Tarım işçileri PKP (YK) III. Kongresinde.

Balıkçılar da Gerici Humeyni Yönetimine Karşı

Gerici Humeyni yönetiminin halk düşmanı siyasetine karşı halk kitlelerinin çığ gibi büyüyen tepkisi, Hazer Denizi kıyılarında kanlı çatışmalara dönüştü.

Humeyni yönetimi Hazer Denizi'nde havyar üretim bölgesi Anzali'de, Devlet Balıkçılık dairesi eliyle balıkçıların sömürüsünü katmerleştirecek, yaşam koşullarının daha da kötüleşmesine neden olacak bir dizi "av kısıtlaması" piyasaya sürdü.

Bunun üzerine, "gerici kısıtlamalara ve balıkçılara karşı güdülen düşmanca siyasete karşı", binlerce balıkçının katıldığı bir genel direniş düzenlendi. Bölgede hayatın felce uğraması üzerine, Humeyni yönetimi bir kez daha "devrimin çıkarlarını korumak için devrim muhafızlarını göreve" çağırdı ve böylece devrim "muhafızları" bir kez daha emekçilerin üzerine ateş açtılar.

Açılan ateş sonunda iki balıkçının ölmesi üzerine direniş hareketi, daha inatçı bir nitelik kazanarak tüm bölgeye yayıldı. Hazar Denizi'nin kıyılarında binlerce balıkçı, 15 ölü ve yüzlerce yaralı vererek "devrim muhafızlarıyla" günlerce çatıştılar. Silahlı balıkçıların kararlı direnişi karşısında gerileyen "Humeyni Muhafızları", İran Deniz Kuvvetlerinden yardım istemek zorunda kaldılar.

Son bir yılda kuzey bölgesinde meydana gelen en sert ve en kanlı çatışma olarak nitelendirilen, balıkçıların direnişi, Humeyni yönetiminin ordu durumuna el koyması komutuna karşın olanca hızıyla sürmektedir. Ama Humeyni yönetimi halk düşmanı siyasetini sürdürdükçe, ne balıkçıların, ne diğer halk kitlelerinin direnişlerinin ardı arkası kesilmeyecektir.

İran Gericiliği Omuz Omuza HUMEYNİ REVİZYONİST TUDEH'e YASALLAŞMA İZNİ VERDİ

Bir süre önce bütün demokratik ve devrimci partilerle birlikte kapatılan revizyonist TUDEH Partisi yeniden Humeyni'nin kararıyla yasallaşmıştır. Bu arada İran'da yasal olarak yayınlanmasına izin verilen az sayıda gazetenin arasında revizyonist TUDEH'in yayın organı da bulunmaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalizminin İran'daki uzantısı revizyonist TUDEH Partisi'nin yeniden yasal olarak faaliyet göstermesine izin verilmesinin Humeyni gericiliğinin halka ve özellikle de Kürt ulusuna karşı yeni baskı ve zulüm tedbirlerini uygulamaya koyduğu bir döneme rastlaması İran gericiliğinin halkca karşı yeni bir cephe oluşturduğunu göstermektedir.

TUDEH'in tam da Humeyni muhafızlarının kuzeyde Kürt halkının yaşadığı şehir ve köylerde tenkil seferleri düzenlediği bir zamanda yasallık kazanması revizyonist partinin Humeyni gericiliğinin Kürt halkına karşı izlediği baskı politikasını onaylaması ile doğrudan bağıntılıdır. TUDEH zaten uzun bir süredir Humeyni hareketine bağlı gerici güçlerin güvenini kazanmak ve bu sayede iktidarda pay sahibi olmaya yönelik bir çizgi izlemektedir. TUDEH aynı çizgiyi Şah döneminde de izlemiş ve Şah rejimine karşı ayaklanan güçlere "çapulcu serseri" sıfatları ile saldırmıştı. Sovyet sosyal-emperyalizminin İran'daki bu sadık köleleri şimdi de aynı tutumu devrimi ilerletmek isteyen komünist ve demokrat güçlere karşı sürdürmekte ve bu ilerici güçlere saldırarak Humeyni gericiliğinin saflarında kendine bir yer edinmeye uğraşmaktadır. TUDEH şefleri aynı tutumu Kürt ulusal hareketine karşı da takınmaktadır.

Revizyonistler bu amaçlarına varmak uğruna o derece ileri gitmişlerdir ki, Çin yanlısı küçük bir grupla kimin daha dindar ve daha müslüman olduğunu bile tartışmakta, herbiri kendisinin daha iyi müslüman olduğunu iddia etmektedir.

İşin başka bir ilginç yanı Çin revizyonizminin uzantısı İnkilab-ı Tudeh hareketi kuzey İran'daki Kürt ulusal hareketinin Sovyetler tarafından kışkırtıldığını iddia ederken, Sovyet yanlısı revizyonist TUDEH şefleri Kürtlerin eski SAVAK artıkları, Amerikan emperyalistlerive siyonistler tarafından kışkırtıldığını iddia etmektedir. Ancak bu iki aşırı gerici mihrakın bu konuda da birleştiği nokta Kürt ulusal hareketinin her ne pahasına olursa olsun bastırılmasıdır.

Revizyonistler hangi maskeyi takınırlarsa takınsınlar, sonuçta ikisinin de gerçek yüzü açığa çıkmaktadır ve çıkacaktır.

100. DOĞUM YILINDA
STALİN
Yaşasın Marksizm-Leninizm

⑩

Stalin, sosyalist inşa ve Sovyetler Birliği'nde geri dönüş

Stalin'in önderliğinde başarıyla sosyalist inşa yolunda yürüyen SSCB, dünya proletaryası ve emekçilerinin geleceğinin yolunu gösteren ve onların gönüllü desteğini alan bir güç merkezi durumundaydı. Sosyalist inşa yıllarında kulakların başkaldırısı ve sınıf olarak tasfiyesi sırasında, büyük anti-faşist savaş döneminde tüm emekçilerin yüreği, sosyalizmin kazançlarını savunan ve yeni kazançlar elde eden SSCB'nin merkezinde yer aldığı büyük mücadelede Sovyet proletaryası ile birlikte atıyordu. Sovyetler Birliği'ne yönelen İngiliz emperyalist burjuvazisinin tehditlerine grevlerle karşılık veren İngiliz proletaryası, anti-faşist savaşta cephe gerisinde Alman faşizmine karşı savaşan Alman proletaryası, tüm ezilen halklar, özellikle Balkan halkları SSCB'nin davasını kendi davaları olarak görüyor, onun başını çektiği dünya devrim cephesini pekiştiriyorlardı.

Dünya proletaryası ve ezilen halklarını SSCB'ye yakınlaştıran, onun mücadelesinde kendi çıkarlarının da savunulduğu gösteren neydi? SSCB, neden tüm ezilen, sömürülen kitlenin sevgili yurdu ve esin kaynağıydı.

SSCB, dünya proletaryası ve ezilen halklarının mücadelelerine yol gösteren bir fener ve esin kaynağıydı; çünkü orada Lenin'in önderliğinde ilk defa sömürülen bir sınıf, Sovyet proletaryası sermaye egemenliğini devirerek kendi devletini, proletarya diktatörlüğünü kurmuş ve burjuvaziye karşı amansız bir mücadeleye girişmişti. Proletarya diktatörlüğü devletinin ilk işi mülksüzleştirenleri mülksüzleştirmek oldu. Bu, önce sanayi alanında, mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesinin gerçekleştirilmesi için yeterli elverişli şartların olduğu bu alanda başarıldı. Tüm sanayi işletmeleri kamulaştırıldı; bankalar tek bir ulusal banka halinde örgütlenerek devletin denetimine alındı. Dış ticaret, proletarya devletinin yönetimine girdi. Bunların anlamı, burjuvazinin elindeki üretim araçlarının ondan koparılıp alınması, onun sömürücü bir sınıf olarak varlığına son verilmesiydi. Burjuvazinin mülksüzleştirilmesi bir anda gerçekleşmedi. Ülkenin geri durumunun da etkisiyle, özellikle iç ticaret alanında devlet tüm özel girişimleri anında yasaklamadı. Büyük sanayi ve maliye, proletarya devletinin elindeyken, bunlara bağımlı kalmadan edemeyecek olan ticaret alanında belirli bir serbesti politikası (NEP) izlendi. Üretici güçlerin ticaretinde kollektifleştirilmesine imkan vermeyecek kadar geri olduğu koşullarda meta ve pazar ilişkilerinden yararlanılarak bizzat bu ilişkilerin, kapitalizmin tasfiyesi politikası olan NEP sürdürüldü. Bu ilişkiler, proletarya devleti altında sürekli olarak kısıtlandı ve ortadan kaldırılmaları hedefi hiçbir zaman gözden kaçırılmadı.

Tarım, genel olarak kapitalizmin şartlarının (ve Rusya'da feodal kalıntıların varlığının) kaçınılmaz sonucu olarak, sanayiye göre çok daha geri kalmıştı. İkinci olarak köylüler, hemen girişilecek bir kollektifleştirmeye hazır değillerdi. Kırsal alanda burjuvaziye, kulaklara (zengin köylüler) karşı sınıf mücadelesine bir an ara verilmedi. Sanayi proletaryası kır yoksullarına kollektivizasyon yolunu gösterdiler, onları kulaklara, onların sömürüsüne son vermek için mücadeleye seferber ettiler. Proletarya, elinde olan sanayi işletmelerinden kooperatifleşmekte olan köylülüğe makine-donatım yardımı yaparak, onları kollektif çiftliklerde örgütlemeye yöneltti.

Kendi sınıf çıkarlarının son derece hızlı sarsıldığını gören ve varlıklarını tehdit altında hisseden kulaklar, tüm köylüleri mülkiyet duygularıyla peşlerine takmaya çalışarak gerici ayaklanmalara giriştiler. Ama bu onların sonu oldu. Kırın ezilen tabakaları bu sömürücülerin gösterdiği yolu değil, proletaryanın yolunu izlediler. Kulakların tüm mülkiyetten arındırılmasıyla sonuçlanan kırdaki sınıf mücadelesi, Sovyet proletaryası ve emekçi halkının sosyalist inşa yolunda daha büyük adımlarla ilermesine yol açtı. Makinalı büyük üretim tarım alanında da örgütlenerek, tarımsal üretim faaliyetinin merkezinde yer aldı.

Kulakların tasfiyesi ve iç ticaretin devlet tarafından düzenlenmesi, Rusya çapında merkezi plana göre üretimin gelişmesi Sovyet emekçilerinin sosyalizmi inşa faaliyetinin sonu olmadı. Şehirde ve kırda burjuvazi, sınıf olarak yok edilmişti. Artık Sovyet toplumu proletarya, sömürücü olmayan köylülük ve aydınlardan oluşuyordu ve artık toplumun ilerlemesine yol açan çelişme uzlaşmaz olmayan, gelişmekte olan üretim ilişkileriyle, üretici güçler arasındaydı. Sorun, aradaki uyumun sağlanması, hâlâ var olmaya devam eden meta üretimi ve ekonomisinin tümüyle ortadan kaldırılması, olduğu kadarıyla küçük üretimin yerine büyük ölçekli üretimin geçirilmesiydi. Bunlar genel olarak işçilerle köylüler arasında olan sorunlardı ve uyum içinde çözülebiliyordu.

Ama küçük üretimin var olmaya devam ettiği şartlarda, kapitalizme yol açması, küçük üreticiler içinden kapitalist unsurlar doğması için zemin ortadan kaldırılmamış, yeni sömürgenlerin doğmasına yol açacak toprak tamamen temizlenmemiş demekti. İşgücü kiralamak Sovyet anayasasıyla yasaklanmış ve Sovyet devleti bunu denetliyordu, ama devletin kontrolunda da olsa, meta ekonomisi ve pazar ilişkileri belirli kişilerin elinde sermaye olmaya elverişli bir para birikmesine kaçınılmaz olarak yol açacaktı. Üretimin herkese ihtiyacına göre bölüşüm ilkesinin gerçekleşmesine imkan verecek kadar gelişmemesi ve sosyalist bölüşüm ilkesinin henüz herkese emeğine göre olması, bölüşümde farklılıklara ve yine bazı kişilerin elinde sermaye olmaya elverişli paranın toplanmasına yol açacaktı. Yani, kısacası, meta ekonomisi ve işbölümünün tümüyle ortadan kalkacağı komünist topluma varılıncaya kadar yeni burjuva unsurların doğması için ekonomik-maddi temel var demekti.

Bunlara ek olarak burjuvazi iktidardan devrilmesine ve bir sömürücü sınıf olarak varlığına son verilmesine rağmen, tekrardan egemen olma umudunu kaybetmiyordu. Örgütlenmeye, ezilenlerden daha yakındı. Yüz yıllarca hakimiyetini sürdüren sömürü ilişkilerinden kaynaklanan özel mülkiyetçi fikirler genel olarak gerici düşünce ve özel olarak burjuva ideolojisi hâla varlığını sürdürmeye devam ettiği gibi, mücadele edilmediği takdirde, etkinlik sağlamak için şartlara sahipti.

Ve toplumda alt ve üstyapıda kapitalizmin kalıntılarının kapitalizmin yeniden ortaya çıkabilmesi için şartların tümüyle ortadan kaldırılamadığı durumda bunların belirli bir rol oynaması, direnci en az olan unsurları etkisi altına alarak belirli bir yozlaşmaya yol açması imkanı vardı. Devlet ve parti organlarında, sendikalar ve kooperatiflerde ve özellikle yönetim kademelerinde olup da burjuva fikirler ve hayat tarzından etkilenen, bunlara özlem duyan, sabotajlara varıncaya kadar proletarya devletini ve sosyalist inşayı baltalamaya girişen gerici unsurlar ortaya çıkabilir ve tehlike yaratabilirdi. Bunlar kaçınılmaz olarak yabancı burjuva devletlerle ilişkiler kuracak, onların ajanı olarak satılık bir rol oynayacaklardı. Çünkü ülke içinde kendilerine yaslanacak bir sınıf temeli bırakılmayan, ancak belirli boşluklardan (yozluklar vb. süren meta ekonomisinin yol açt[illegible] sonuçlar vb.) yararlanmaya [illegible] eskiye özlem duyan, eski egem[illegible] sınıfların hizmetkarları ya da yen[illegible] yozlaşan burjuva unsurlar ülke dışında kendilerine dayanak bulabilirlerdi. SSCB, henüz kapitalist kuşatma altındaydı ve ülke içinde burjuvazi ve uzlaşmaz karşıtlıklar ortadan kaldırılmasına rağmen, sosyalist inşa, dünya burjuvazisinin tehditi ve çok yönlü saldırısı ve uluslararası alanda sosyalizmle kapitalizm arasındaki uzlaşmaz karşıtlık şartlarında, sürdürülüyordu. Uluslararası burjuvazi, ülkeyi içten de çökertmeye yönelik faaliyetine hiçbir zaman ara vermedi; yozlaşmakta olan unsurları destekleyip satın almaya, onların faaliyetlerinin etki alanını genişletmeye çalıştı.

Tüm bunların üstesinden gelmenin yolunu sosyalist inşanın sorunlarını doğru olarak tahlil eden Stalin göstermişti. Proletarya diktatörlüğü, sürekli olarak sağlamlaştırılmalı, alt ve üstyapıda yozluk ve kapitalizmin kalıntılarına karşı, bürokratik ve liberal dejenerasyona karşı sürekli bir mücadele yürütülmeliydi. Stalin, mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesinde olduğu gibi, sosyalist ekonominin yasalarını doğru olarak ortaya koyarak sanayinin geliştirilmesi, meta ekonomisinin yol açtığı dağınıklığın merkezi planlama ve burjuva hakkının (bölüşümde), kısıtlanması, yoluyla, küçük üreticilerin kolhoz ve sovhozlarda örgütlenerek kollektifleşmenin sağlanması yoluyla sosyalist inşanın ilerletilmesi sorununda da açık ve berrak bir önderlik sağladı. Stalin'in yönetiminde SBKP, aynı zamanda bürokratik yozlaşmaya karşı ısrarlı bir mücadele yürüttü. Ve emperyalist devletlerin, İngiliz burjuvazisinin, Nazilerin desteklediği unsurların, bozguncuların temizlenmesi ve cezalandırılmasını gevşetmedi.

Ama SSCB'de Stalin'in ölümünden sonra proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması ve sosyalist inşanın ilerletilmesi mücadelesi zaaflara uğradı. Parti ve komünistler, revizyonist, bürokratik yozlaşmaya, bu eğilimin temsilciliğine soyunan Kruşçev grubuna karşı mücadelede tutarlı davranamadı. Uzlaşmacılık, modern revizyonizmin hakimiyetine, parti ve devlet yönetimini ele geçirmesine, komünistlerin tasfiyesine yol açtı. Modern revizyonistler, uluslararası burjuvazi tarafından desteklendi ve toplumun yoz unsurlarınca beslendi. Onlar, altyapıda mücadele edilecek küçük üretimin ve genel olarak meta ekonomisinin yol açması önlenemeyen kapitalist unsurların temsilcileri olarak kapitalist gelişmenin, yeni ortaya çıkan ve önleri açılan kapitalist yeni burjuvaziye dayanan kapitalist restorasyonun yönetimini üstlendiler.

Maocu revizyonizm, sözde SSCB'de geri dönüş deneyinden çıkarılan dersler üzerine inşa edildiği propagandası yapılan bir "geri dönüş ve bunun önlenmesine ilişkin teori" geliştirdi. Bu teori, Stalin'e kara çalmanın teorisiydi ve bırakalım sosyalist inşa ve proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılmasının savunulmasını, burjuvazinin mülksüzleştirilmesini dahi öngörmüyor, onun sınıf olarak varlığını meşrulaştırıyor, onunla birarada yaşamayı vaaz ederek sözde bu yolla geri dönüşün engellenebileceğini öne sürüyordu. Bu teoriye göre, sosyalist devrim, mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesine yol açmıyor, yalnızca burjuvaziyle proletaryanın yöneten - yönetilen olarak yer değişimiyde sınırlanıyordu. Sömürücü bir sınıf olarak burjuvazi varlığını sürdürmeye devam edecek, sosyalist inşa sözde onunla "bütünleşerek" gerçekleşecekti. Ve Mao Zedung ve takipçileri, Stalin'i Sovyet toplumunda burjuvazinin varlığını görmemek ve buna uygun tedbirleri almamış olmakla suçladılar. Onlara göre Stalin, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını reddetmiş, ve dolayısıyla sözde "burjuvaziye karşı" mücadele edememişti! Geri dönüş onlara göre Stalin'in eseriydi! Böylelikle Maocu revizyonistler, Rusya'da gerçekleşen geri dönüş aracılığıyla kendi burjuva yollarının doğruluğunu savunup, kanıtlamaya çalıştılar. Bu burjuvaziyi aklamanın teorisi oldu. Bu teori, aynı zamanda altyapıda ortaya çıkan nitelik değişiklikleriyle ilgilenmeyen, geri dönüşü salt siyasi bir olay olarak açıklayan iradeci bir teoriydi. Burjuvazi ikna edilmeli idi vb. vb. Stalin bunu başaramamıştı.

Bu teorinin yalnızca geri dönüşü değil, sosyalist dönüşümü ve sosyalist inşayı da anlamsızlaştırarak reddettiği açıktır. Geri dönüş, "kapitalist yolun iktidar sahipleri"nin varlığı kabullenilerek, burjuvazinin sömürücü bir sınıf olarak varlığını sürdürmesi gerektiği propaganda edilerek önlenemez. Bunu önleyecek güç, alt ve üstyapıda yok edilen kapitalist ilişkilerin daha bir süre devam edecek olan kalıntılarına ve ortaya çıkması engellenemediğinde meta ekonomisinin doğmasına yol açacağı yeni burjuvazinin oluşmasına, bürokrasiye, bozgunculuğa karşı mücadele, kapitalist kuşatmaya karşı ülkenin, emekçilerin, çıkarlarının savunulmasıdır. Bunun başarısının garantisi ise Stalin'in doğru olarak defalarca belirttiği gibi partinin ML' in savunulması ve uygulamasına dayanan bölünmez birliği ve yolgöstericiliği ve onun yönetiminde proletarya diktatörlüğünün her alanda sürdürülmesidir. Aksi takdirde, sosyalist inşa kesintiye uğrayacak, giderek tabakalaşıp yeni bir burjuva sınıf oluşturacak olan yoz burjuva unsurlar ülke dışından aldıkları destekle ülkeyi hakimiyetleri altına alacak, teknokrat, bürokrat vb. unsurların teşkil edeceği yeni burjuvazi siyasi ve ekonomik iktidarı ele geçirecektir.

Stalin'in sosyalist inşayla ilgili öğretileri bugün de geçerlidir; ASHC'de başarıyla uygulanmaktadır ve dünya proletaryasına ilham vermeye devam etmektedir. İzlenmesi gereken, burjuvazinin onun savunucusu çeşitli revizyonist akımların çürümüş fikirleri değil, Stalin'in doğru yoludur.

Revizyonizm Sovyet halkına ne getirdi?

Başında Lenin ve Stalin'in bulunduğu Bolşevik Partisi'nin gerçekleştirdiği Ekim Devrimi tarihte ilk kez emekçilere kendi kaderlerini çizme olanağı yarattı. Artık her şey emekçiler açısından, onlar için ve onların çıkarlarına göre planlanıyor, uygulanıyordu. İktidarı ele geçirmiş bulunan Bolşevik Partisi, ülkenin yaşadığı en zor şartlar altında İç Savaş ve dış müdahale şartlarında bile emekçi halkın refah düzeyini, sosyal ve kültürel durumunu düzeltecek tedbirler almaktan kaçınmıyordu. Sanayi, tarım ve tekniğin gelişmesindeki her atılım mutlaka kitlelerin yaşam düzeyindeki yeni bir yükselişle birlikte gitti.

Ekim Devrimi, milyonlarca işçi ve yoksul köylüyü siyasal yaşamın içine sokarak, sosyalist demokrasiyi de sonuna kadar işletti. Bir avuç sömürücü dışında milyonlarca Sovyet işçi ve köylüsü üretimi, ülkenin siyasal yaşantısını, sosyal ve kültürel gelişmeyi yönlendirme ve yönetme görevlerinde birinci dereceden sorumluluk aldı. Bizzat Stalin tarafından kurulan İşçi ve Köylü Devlet Denetleme Halk Komiserliği bütün Sovyet halkını bürokrasiyi, kamu uygulamalarını, üretimi ve sosyal yaşamın tüm alanlarını denetlemeleri için seferber etti. Kısacası Sovyetler Birliği insanlık tarihinin hiçbir döneminde yaşanmayan geniş bir özgürlük ve demokrasi ortamının yaratıldığı bir ülke oldu.

SSCB, Stalin'in çözümünde bizzat önderlik ettiği ulusal sorun açısından da federasyonu oluşturan ulusların kardeşçe barış içinde ve karşılıklı dayanışma içinde yaşadıkları gerçek bir cennet haline geldi. Çarlığın korkunç sömürgeci baskı siyasetinin tersine, Sovyetler Birliği'ni oluşturan bütün ulusların, onların küçük ya da büyük, ileri gitmiş veya geri kalmış olmalarına bakılmadan her alanda gelişen serpilmelerine; Birlik'in ortak çıkarlarını ilgilendiren bütün sorunlarında eşit sorumluluk almalarını sağlayan bir düzen yaratıldı. Her ulusun kendi dil ve kültürünün özgürce geliştirilmesinin, zengin tarihlerinin derinliklerinde kalan sanat ve geleneklerinin yeniden canlanmasının şartları oluşturuldu. Çarlık döneminin kötü bir kalıntısı olarak yaşayan Büyük Rus şovenizminin en küçük bir belirtisi, Birlik'i oluşturan diğer küçük uluslara yönelik en küçük bir şovence yaklaşım acımasızca ezildi.

Lenin ve Stalin'in başında olduğu Bolşevik Partisi'nin önderliğinde Rusya işçi sınıfının kurduğu düzen, yüzyıllardır ezilen sömürülenler için gerçek bir cennet yarattı; hayali gerçek yaptı.

Ama Kruşçev ve çetesinin gerçekleştirdiği karşı-devrimci darbe, Sovyet emekçilerini yeniden zulüm, sömürü ve baskı çarkının içine attı. Yine emekçilerin siyasal yaşamdan gittikçe uzaklaştığı, siyasetin "üstün insanlara", yani Sovyetler Birliği'nin yeni yönetici sınıfı olan tekelci bürokrat kapitalistlere bırakıldığı, her şeyin kapalı kapılar ardında karara bağlandığı, emekçilerin kendi kaderlerini ilgilendiren hiçbir sorunda söz sahibi olmadıkları siyasal bir düzen oluşturuldu.

Kırk yıl boyunca sistemli bir biçimde gelişen ve gelişiminin her adımında emekçi sınıfların yaşam düzeyini yükselten Sovyet ekonomisi tıpkı diğer kapitalist ülkeler gibi, bunalımların, işsizliğin, kol gezdiği yarınlarından emin olmayan insanların ülkesi haline geldi. Mülkiyetin kapitalistleşerek yozlaşması sonucunda bölüşüm ilişkileri de yozlaştı. Herkese emeğine göre ilkesi yerine, yeniden kurulan sömürü sistemindeki yerine göre ilkesi geçirildi. Yarın yiyeceği ekmeği düşünen işçilerin, yoksul köylülerin karşısında onların alınteri ve emeklerinin ürünlerine el koyarak yaşayan imtiyazlı yeni bir tabaka, parti ve devlet yönetiminde su başlarını tutmuş yeni burjuvazi ortaya çıktı. İşsizliğin bilinmediği Sovyetler Birliği'nde Kruşçev revizyonistlerinin sosyalist ekonomiyi yıkıp yerine kapitalist sistemi geçirmeleri sonucu milyonlarca işsiz, açlık ve sefalete terk edildi. Zaman zaman genel nüfusun % 10'unu bulan işsiz sayısı bile revizyonistlerin yeni sisteminin feci sonuçlarını göstermek için yeterlidir.

Aynı durum tarım için de geçerlidir. Kırsal alanlarda da Çarlık Rusyasından toprak ağalarının, kulakların yerini şimdi çiftlik yöneticileri ve uzmanlar almış bulunmaktadır. Tarımda gelişen kapitalizm, kendini sık sık bu alanda yaşanan ekonomik bunalımlarda göstermekte, yüzyıllardır dünyanın tahıl ambarı olan Rusya'nın bozkırlarında şimdi artık Amerika'dan ithal edilen buğday yenmekte, sebze ve meyva yetiştirilmesinde içine düşülen güçlüklerden dolayı bu yiyeceklerin fiyatları durmadan artmaktadır.

Sovyet revizyonist dönek kliği tarafından izlenen Büyük Rus Şovenizmi siyaseti ve milli baskı nedeniyle, Sovyetler Birliği şimdi, yeniden Çarlık Rusyası dönemindeki gibi bir uluslar hapishanesine dönmüştür. Çeşitli uluslardan halkların kendi kültür ve geleneklerini canlandırmaları engellenmekte, dilleri baskı altına alınmakta, bütün diğer uluslardan halklara zorla Rusça öğretilmektedir. Milli baskı kendini çeşitli cumhuriyetlerin ekonomik gelişiminde de göstermektedir. Merkezi Rusya dışında kalan bütün diğer cumhuriyetlerde kalkınma hızı daha düşük, halkın yaşam düzeyi daha geridir. Küçük ama çarpıcı bir örnek bile bu farklı yaşam koşullarını açıklamaya yeterlidir: Kafkas cumhuriyetlerinde nüfus başına tüketim maddeleri satışı Rus Federatif Cumhuriyetindekinden % 60 daha azdır. Aynı şekilde burada bulunan doktor sayısı Merkezi Rusya'da bulunanların yalnızca onda biridir. Bu oran, Orta Asya cumhuriyetlerinde gittikçe daha da düşmektedir.

Kapitalizme geri dönüşün sonuçları her yerde ve her alanda kendini göstermiştir ve göstermektedir. Revizyonizm, Sovyet halkına zulüm ve sömürüden başka hiç bir şey vermemiştir.

Stalin yılı ve Marksist-Leninist partiler

Japonya Komünist Partisi (Sol) Stalin yılını militan bir ruhla kutluyor

万国のプロレタリアと被抑圧諸民族、団結せよ！
革命戦士
1979
9

Japonya proletaryasının gerçek önderi JKP(sol) diğer tüm Marksist-Leninist parti ve örgütler gibi 1979 yılını Stalin yılı olarak kutlamayı kararlaştırdıktan sonra yoğun bir faaliyete girişti. Sürdürdüğü faaliyetlerin bir parçası olan ve enternasyonalizm ruhunu kanıtlayan, aralarında Türkiye Devrimci Komünist Partisi - İnşa Örgütü'nün de bulunduğu 18 Marksist-Leninist parti ve örgütün ortak açıklamasına imzasını koyan Japonya KP (sol) bu açıklamayı hem teorik yayın organı "Devrimci Savaşçı"nın Eylül 1979 tarihli 67. sayısında hem de haftalık yayını "Halkın Yıldızı" gazetesinin 6 Ağustos tarihli 949. sayısında yayınladı.

Parti, bu açıklamanın yanı sıra yayın organlarında Japonya KP (sol) Merkez Komitesinin bir açıklamasına ve değerlendirmesine de yer verdi. Bu yazıda şunlar belirtilmektedir: "18 partinin yakın zaman önce Stalin'in 100. doğum yılı nedeniyle imzaladıkları ortak açıklama uluslararası Marksist-Leninist hareketin gelişmesi açısından son derece anlamlıdır.

Günümüzde, bir tarafında sosyalizmin, diğer tarafından ise gericiliğin ve emperyalizmin bulunduğu iki kamp arasındaki mücadele, benzeri görülmemiş bir hızla gelişiyor.

(...) Devrimin her türden düşmanı, eski dünyanın ömrünü uzatmak ve yeni dünyanın ortaya çıkışını engellemek amacıyla sosyalizme ve toplumsal ilerlemeye saldırıyorlar. (...) Özellikle ölümünden bu yana bu düşmanlar bıkmak bilmeden Stalin'e saldırıyorlar. Ve onun temsil ettiği değerlere karşı büyük bir nefret duyuyorlar. Bu ortak açıklamanın yayınlanması, devrimin, sosyalizmin ve toplumsal ilerlemenin her türden düşmanlarına karşı Stalin'in Marksist-Leninistler tarafından kararlılıkla savunulması demektir."

"Günümüz koşullarının gelişmesi, uluslararası proletaryanın ve tüm dünyanın Marksist-Leninist partilerinin birliğini güçlendirilmesini gündeme getiriyor. Gerçek Marksist-Leninist partileri birleştirecek uluslararası bir örgüt, ortak çizgi ve strateji olmayışı, ortak açıklamanın önemini artırıyor ve ona, uluslararası komünist hareketin gelişmesi açısından yeni ve güçlü bir anlam kazandırıyor."

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 ⑨

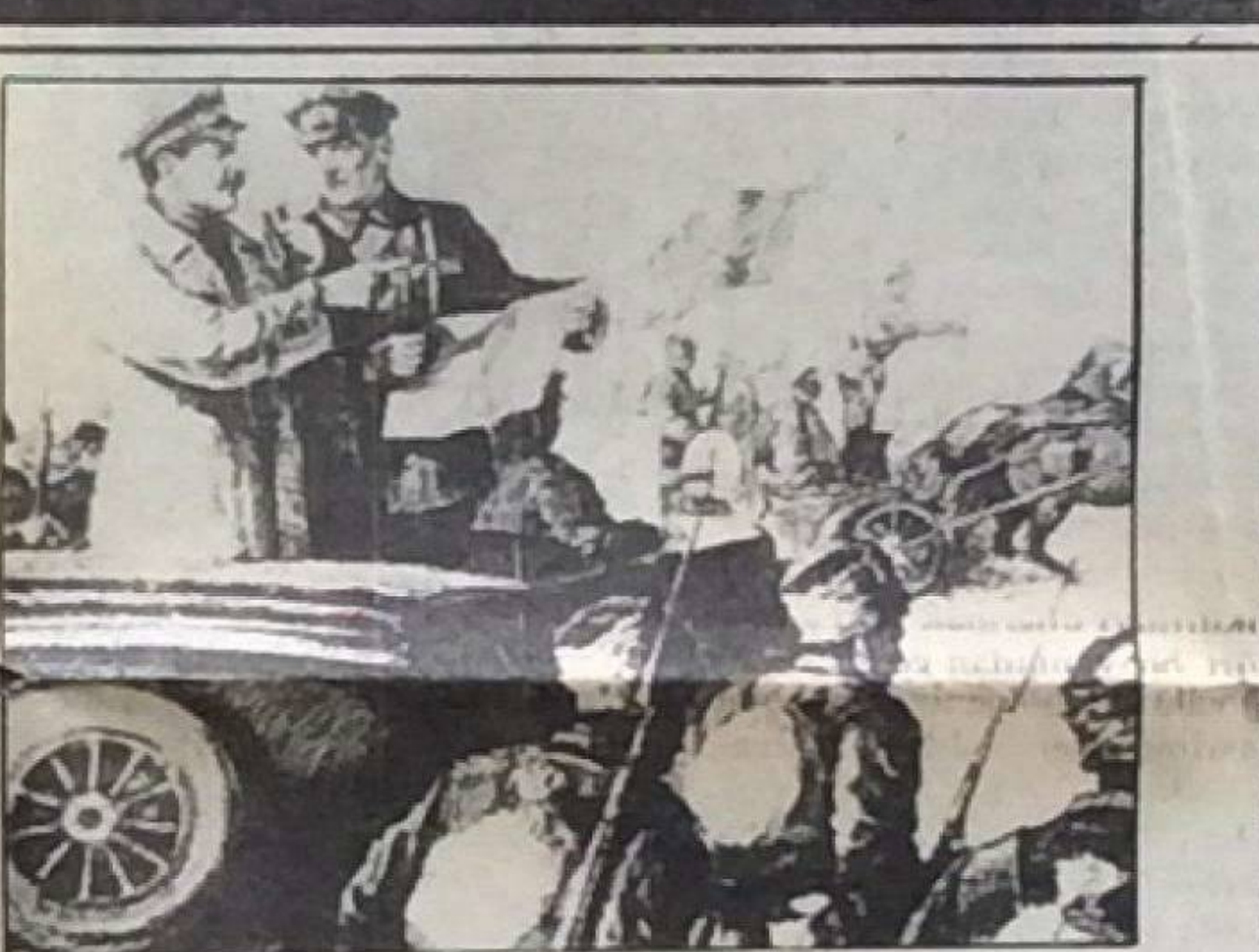

(33) 1918 yılında Sovyet iktidarına karşı 14 emperyalist Avrupa devleti tarafından desteklenen yabancı askeri müdahale başladı. Bu müdahale ile birlikte ülke içindeki gericilik de azmış ve geriye dönüş umutlarıyla ülkede İç Savaş başlatmışlardı. Yabancı askeri müdahale ve İç Savaş döneminde Stalin, Savaş Konseyi üyesi oldu. Merkez Komitesi ve bizzat Lenin tarafından durumun en karışık olduğu bölgelere gönderildi. Üç yıl boyunca cepheden cepheye koştu. Büyük şehirlerin yiyecek gereksinmelerini gidermek için olağanüstü bir çaba sarfetti. Stalin'in Kızılordunun kurulması ve sağlamlaştırılmasında ve ülke içinde karşı-devrimin bastırılmasında kesinlikle belirliyici bir rolü oldu. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşa edilemeyeceğine inanan ve bütün çabalarını bu tezin doğruluğunu ispatlamaya harcayan Troçki, İç Savaş döneminde de baltalayıcı ve karşı-devrimci eylemleriyle boy gösterdi. Stalin, Troçki'nin bu ihanet eylemlerini de açığa çıkaran ilk Bolşevik'ti. (Resimde Stalin, İç Savaşın belirleyici çarpışmalarının geçtiği Çaritsin'de görülüyor.)

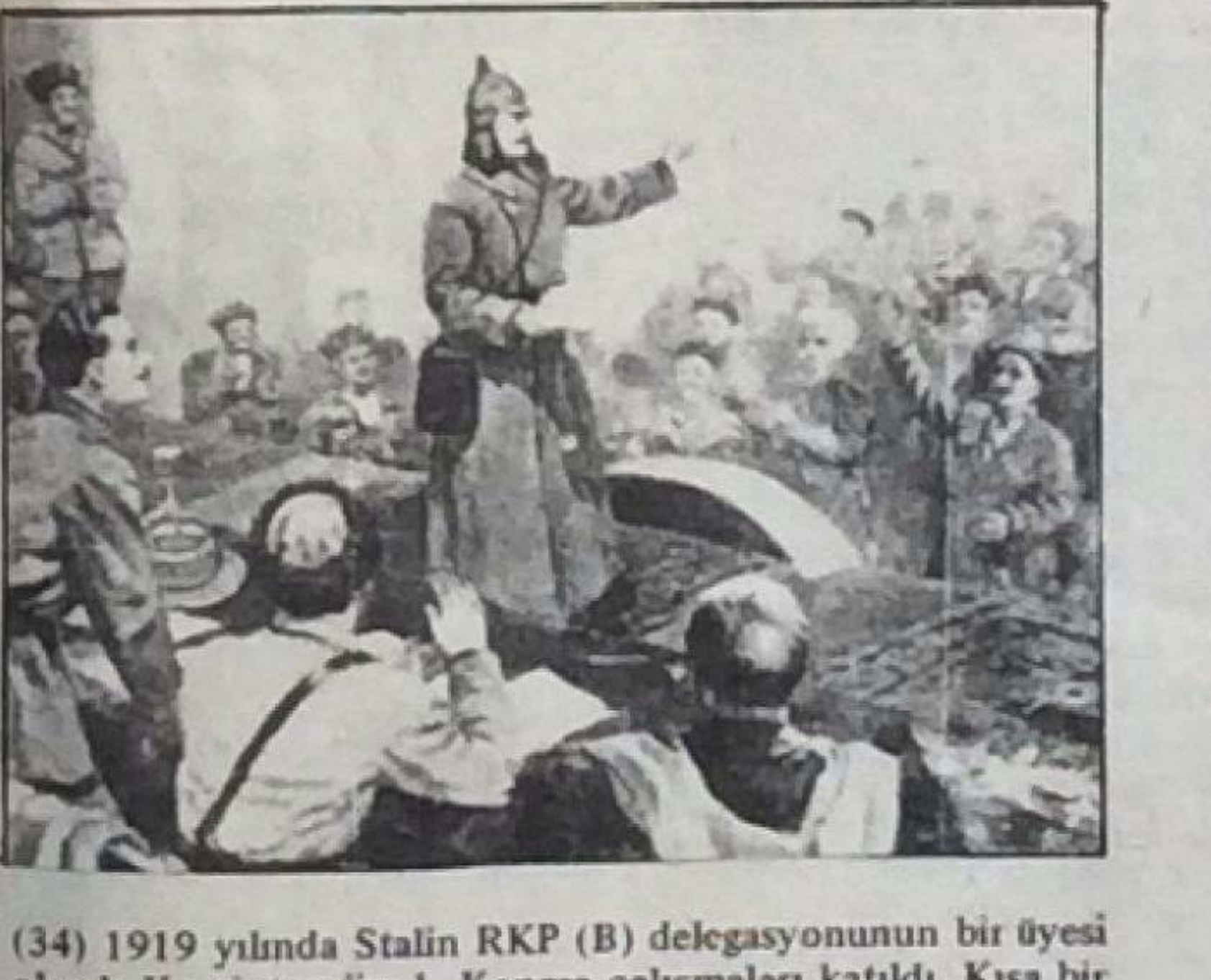

(34) 1919 yılında Stalin RKP (B) delegasyonunun bir üyesi olarak Komintern'in 1. Kongre çalışmaları katıldı. Kısa bir süre sonra toplanan Parti 7. Kongresi de Stalin'i MK'ya seçti. Aynı yıl Lenin'in önerisiyle Devlet Denetleme Komiserliğine atandı. Ayrıca İç Savaştaki başarılarından ötürü Sovyetlerin en büyük nişanı olan Kızıl Bayrak nişanını aldı. Stalin bu yıllarda da Rusya'da milli meselenin çözümü için üstün bir çaba sarfetti. Çeşitli ulusların kendi özgür iradeleriyle ve gönüllülük esasına dayanarak tek bir çatı altında toplanması için çalıştı ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin oluşturulmasında kesinlikle belirleyici bir rol oynadı. (Resimde Stalin, SSCB'yi oluşturan cumhuriyetlerden biri olan Dağıstan'ın özerkliğini ilan eden kararı okurken görülüyor)

(35) Stalin, hazırlanmasında Lenin'le birlikte sorumlu olduğu, ancak Lenin'in hastalığı nedeniyle çalışmalara katılamadığı SSCB'nin ilk anayasasını hazırladı. Bu anayasa tarihte kurulan ilk sosyalist devletin bütün siyasi üstyapısını çizen; proletarya diktatörlüğü, sosyalist demokrasi, ulusal sorun gibi birçok karmaşık sorunu somut olarak çözen parlak bir yapıttı. Lenin, 1922 yılında hastalandığında Bolşevik Partisinin önderliğinin tüm sorumluluğunu Stalin yoldaş üstlenmiş ve Lenin'in önerisiyle Parti Birinci Sekreterliğine getirilmişti. Bu dönemde Partinin bütün mücadelesine fiilen Stalin önderlik etti. Bir süre sonra da, Ocak 1924'de dünya proletaryasının büyük önderi Lenin öldü. (Resimde Stalin, Molotov ve Malenkov, Lenin'in tabunu taşırken görülüyor.)

(36) Leninizmin bayraktarı Stalin, proletaryanın bu büyük öğretmeninin ardından yaptığı konuşmada şunları söylüyordu: "Lenin yoldaş bizden ayrılırken, Parti üyeliğinin yüce sıfatını yüksekte tutmamızı ve saflığını korumamızı öğütledi. Lenin yoldaş emrini şerefle yerine getireceğimize söz veririz. Lenin yoldaş bizlerden ayrılırken, Partimizin birliğini gözümüzün bebeği gibi korumamızı öğütledi. Lenin yoldaş, bu emri de şerefle yerine getireceğimize söz veririz..." Stalin yoldaş, Lenin'e verdiği sözü her zaman tuttu, SBKP'yi ve şanlı Sovyetleri gözünün bebeği gibi korudu.

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin araçları olarak toplusözleşmeler

En genel anlamıyla toplusözleşme; işçilerle patronların karşı karşıya gelip, kendi güçlerini ortaya koyarak, kapitalizmin koşullarını elverdiği ölçüde özgürce pazarlık etmeleri, bu pazarlık sonunda işçilerin iş güçlerinin belirli bir süre için patron tarafından satın alınmasıdır. Hiç kuşkusuz buradaki özgürlük sözcüğü patron ve işçiler için ayrı anlama sahiptir. İşçiler için "özgürlük", açlık ve sefalet içinde direnme, hatta patronun lokavta gitmesi, işyerini kapatması halinde işsizliğe mahkum olmayı göze alma anlamına gelirken, sermayesine, kendi düzenine sırtını dayayan patron için sadece kârdan bir miktar zarar etmeyi göze almak anlamına gelmektedir.

Öte yandan toplusözleşmeye oturan işçiler, alabilecekleri enyüksek ücreti almak için mücadele ederken, patronlar ise verebilecekleri ücretin en azını vermeye çalışırlar.

Ama yukardaki tanımlarda olduğu gibi, patronun yalnızca kendi gücüne dayanarak işçilerin karşısına çıkması en demokratik ülkelerde bile görülmez. Tersine patron, toplusözleşmeyeotururken, yasalar, mahkemeler, diğer patronlar, polis, vb. bütün düzen güçlerini de kendi yanına alır. Patron karşısında işçilerin bir tek gücü vardır, o da, işçilerin kendi aralarındaki birlik ve dayanışmasıdır. Bu nedenle de işçiler ancak, sıkı bir birlik ve dayanışma ruhu ile eğitilmişlerse, kendi sınıf sendikalarında örgütlenmişlerse, alabilecekleri en yüksek ücreti elde etme imkanına kavuşurlar. Değilse, patronlar işçileri açlığa ve safalete terketmekten çekinmeyeceklerdir.

TOPLUSÖZLEŞMELER NEDEN ÖNEMLİDİR?

Toplusözleşmeler işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü ekonomik mücadelenin bir ifadesidir. Ve işçilerin belirli bir dönemde hangi koşullarda yaşayacakları, hangi koşullarda çalışacaklarını tespit ederler. Bu nedenle de işçiler toplusözleşmenin etkilerini hayatlarının her anında hissederler. Bununla da kalmaz işçiler, en iyi toplusözleşmelerin bile kendisinin, insanca yaşaması için gerekli ihtiyaçları karşılayamadığını, ne kadar iyi toplusözleşme yapılırsa yapılsın kendisinin ücretli bir köleden başka bir şey olmadığını görmesine yardımcı olur. İşçiler kapitalizmin niteliği hakkında fikir edinmeye başlarlar. Bu da işçilerin kapitalizmi ortadan kaldırma mücadelesinin bir basamağı olur.

Bu düşünceler filiz halinde belirse bile, proleter devrimciler için son derece önemlidir. İşçi sınıfının sosyalizm için eğitilmesi, ekonomik mücadelenin siyasi mücadele ile birleştirilmesi için bir vesile olur.

EN İYİ TOPLUSÖZLEŞMELERİ SINIF SENDİKALARI YAPAR

Her soydan sendika ağası ve bütün burjuva sendikalar, işçi sınıfını ekonomik mücadele ile sınırlamaya çalışırlar. Dahası onlar, ekonomik mücadeleyi yücelterek toplusözleşmelerle işçilerin kapitalist sömürüden kurtulabileceğini iddia ederler. Ama ülkemizde bütün işçiler kendi deneyleriyle de görmüştür ki; bu sendikalar her toplusözleşmede işçileri satmışlar, işçilerin alabileceği ücretle değil patronun vermek istediği ücretle toplusözleşmeleri imzalamışlardır. Çünkü onlar işçi sınıfının çıkarlarını değil, burjuvazinin çıkarlarını gözeterek toplusözleşmelere oturmuşlardır.

Oysa , işçi sınıfının uzak ve yakın çıkarlarının tavizsiz savunulmasını kendisine ilke edinen sınıf sendikaları, sınıfın yakın çıkarlarının savunulmasının bir parçası olarak gördüğü toplusözleşmelerde en iyi hakları almak için mücadele eder. Bu mücadelede de tek dayanağı işçi sınıfının birleşmiş gücüdür.

Öte yandan toplusözleşmeyi sınıf sendikası bile yapsa, her toplusözl[illegible] bir uzlaşmadır. Ama bir [illegible]liği değildir. Çünkü [illegible]ndikaların yaptığı toplu[illegible]melerde uzlaşmanın zemi[illegible]patronun vermek istediklerine sınırlıdır ve burjuva sendikalar işçileri mümkün olduğu kadar patronun vereceği ile yetinmeye zorlarlar. Bu nedenle burjuva sendikaların yaptığı toplusözleşmeler sınıf işbirliği uzlaşmalarıdır. Sınıf sendikaları için ise uzlaşma zemini tamamen farklıdır. Bu zemin işçilerin birleşmiş gücünün o anda elde edebileceği talepleri kapsar ve uzlaşma ancak bu taleplerin elde edilmesiyle gerçekleşir ki; bu uzlaşma sınıf işbirliği değil devrimci bir uzlaşmadır. En iyi toplusözleşmelerde ancak böyle gerçekleştirilebilir

TOPLUSÖZLEŞMEDE ELDE EDİLECEK TALEPLERİ İŞÇİLERİN KENDİSİNİN TESPİT ETMESİ NE ANLAMA GELİR?

Bugün bir çok işyerinde, işçiler kendi tespit ettiği taleplerle toplusözleşmeye oturmak istemekte, bu talepleri görüşme masasına götürmek için sendika ağalarını zorlamaktadırlar. Toplusözleşme taleplerinin bizzat işçiler tarafından tespit edilmesi gerektiği görüşünün proleter devrimci hareket tarafından öne sürülmesinin üstünden henüz bir yıl geçmesine karşın, bugün sayısız işyerinde, özellikle DSM'lerin örgütlü olduğu işyerlerinde işçiler ısrarla bunu savunmaktadır. Dahası birçok sendika ağası bu talepleri patronun önüne götürmek zorunda kalmaktadır. Ve her seferinde sendika ağaları bu taleplerin "aşırılığından", "elde edilemezliğinden" yakınmaktadırlar.

Toplusözleşme taleplerinin bu biçimde hazırlanmasına baştan, "kendiliğindenciliğin önünde boyun eğme", "anarko sendikalizm", "işçiler kendi taleplerini kavrayamazlar" vb. gerekçelerle karşı çıkan sözde sınıf sendikacıları bile artık bu yönteme karşı çıkamamaktadır.

Hiç kuşkusuz işçiler taleplerinin bütününü, bu talepler ekonomik talepler bile olsa kendiliğinden kavrayamazlar. Ama sınıf sendikacılığının, proleter devrimcilerin sınıf içinde sınıfın taleplerini kavratma yö-

Devamı Sayfa 6'da

Çalışma süresi kısaltılmalıdır

Bütün dünyada işçi sınıfının mücadele hedeflerinden birisi de çalışma süresinin kısaltılmasıdır. Patronlar ise sömürülerini artırmak için bu süreyi uzatmaya çalışmaktadır. Çalışma saatlerini dolaysız bir biçimde uzatmak sınıfın tepkisini çekeceğinden başka yollarla sömürüyü artırmanın yollarını geliştirmektedirler.

Patronlar sömürüyü artırmanın bir yolu olarak, "üretimin artırılması" demagojisi arkasında akort sistemi, teşvikli ücret sistemi, pirim sistemi gibi sömürü sistemlerini yaygınlaştırmaktadırlar. Bu sistemlerin uygulamaya sokulmasıyla bir yandan sömürü artırılırken diğer yandan işçiler arasında rekabet körüklenmektedir.

Patronların çalışma süresini uzattıkları diğer bir yol da, zorunlu mesai, zorunlu cumartesi ve pazar çalışmalarıdır. Patronlar işçilerin normal, kazanılmış dinlenme zamanlarını da çalışma süresi içine alarak sömürülerini artırmaktadırlar.

Patronların, gerek emeğin yoğunlaştırılmasına dayanan, akort, pirim, teşvikli ücret sistemi gibi sömürüyü artıran çalışma sistemlerini uygulamaya sokmasıyla, gerekse haftalık ve günlük çalışmayı zorunlu mesailerle uzatmakla bir taşla birkaç kuş birden vurmaktadır.

Şöyleki:

A) Normal bir çalışma süresi içinde işçi eline geçen ücretle geçinemezken, fazla mesailer ve aşırı çalışma ile daha fazla bir ücret elde edebilmekte, böylece de; daha fazla ücret alıyor, günlük ihtiyaçlarını karşılıyor görünmektedir. Bu da işçilerin daha fazla ücret için mücadelesini engellemektedir.

B) İşçiler arasında rekabet körüklenmekte, sınıf dayanışması bozulmakta, işçiler patronla mücadele edecek yerde birbirleriyle mücadeleye yönelmektedir.

C) Daha çok işçinin yapacağı işi patron daha az sayıda işçiye yaptırarak, yeni işçilerin sigorta, sosyal haklar vb. giderlerinden kurtulmaktadır.

Patron için elverişli olan bu durum işçiler için tamamen olumsuzdur. Fazla ve aşırı çalışma, işçilerin iş ömrünü kısaltmakta, meslek hastalıkları ve işkazalarını artırmaktadır. Bununla da kalınmamakta, gerek rekabetin körüklenmesi, gerekse işçilerin görünüşte daha fazla ücret alıyor gibi görünmesi ile de sendikal mücadeleyi baltalamaktadır.

Yukardaki nedenlerden dolayıdır ki, toplusözleşmelerde çalışma süresinin kısaltılması, toplusözleşmenin önemli mücadele alanlarından biri olmalıdır. 40 saatlik iş haftası, 2 gün haftalık dinlenme, yıllık izin (en az 30 gün), akort, teşvikli ücret, pirim sistemlerinin kaldırılması, zorunlu mesai ve zorunlu cumartesi, pazar çalışmasının kaldırılması bu toplusözleşmelerde gerçekleştirmeye çalışılan talepler olmalıdır.

Ücretler yükseltilmelidir

Toplusözleşmelerde üstünde en çok tartışılan konulardan birisi de ücret sorunudur. Burjuvazinin sözcüleri ve patronlar, her toplusözleşme görüşmeleri öncesinde bugün olduğu gibi fırtınalar koparırlar. İşçilerin aşırı taleplerde bulunduğu, bu taleplerin karşılanması halinde "ekonominin çökeceği", "işyerinin iflas edeceği" üstüne nutuklar çekerler. Bütün amaç, ücretlerin düşük tutulması konusunda kamuoyu yaratmak ve kapitalizmin bir ürünü olan hızla artan pahalılığın suçunu işçilerin üstüne yıkmaktır.

Kapitalizmin nispeten istikrarlı geliştiği dönemlerde bile işçi ücretlerinin hiçbir zaman fiyat artışlarının arkasından yetişemediği gerçeği gözönüne alınırsa, bizim gibi pahalılığın başını alıp gittiği fiyat artışlarının yüzde yüzü aştığı ülkelerde ücretlerin yükseltilmesi mücadelesinin önemi daha açık ortaya çıkar. Buna bir de işçi ücretlerini düşük tutmanın bunalımın yükünü işçi sınıfının üstüne yıkma çabalarının bir parçası olduğu eklenirse, ücretler yükseltilsin talebi bugün daha da önem kazanır.

Bugün 5 kişilik bir işçi ailesinin ayda ancak 18.000 liraya geçinebildiği, gözönüne alınırsa, önümüzdeki iki yıl içinde istenecek toplusözleşme zamları, her yıl yüzde yüzün üstünde artan fiyatlar da gözönüne alınarak hesaplanmalı ve toplusözleşme taleplerine çıplak ücret artışı bu hesaplamayla belirlenmelidir. Aksi takdirde bugünkü ücretlere göre çok yüksek gibi görünen net 18.000 liralık asgari ücret talebimiz bir yıl sonra artan fiyatlar karşısında işçi ailelerinin geçimlerini karşılayamayacaktır.

Bizim ücretlerin yükseltilmesi talebimiz karşısında her soydan sendika ağası, bu ücret talebinin çok yüksek olduğunu iddia ederek işçileri gerçekçi olmaya çağıracaklar, eski alıştıkları biçimde bir kaç lira saat ücreti zammıyla işçilerin gözünü boyamaya çalışacaklardır. Ama bugünkü fiyat artışlarının ve geçim koşullarının doğru bir biçimde açıklanması işçileri yüksek ücret isteme talebi etrafında birleştirecektir.

MESS patronlarının ücretlerde yüksek artışlara kesinlikle karşı çıkacakları biçimindeki açıklamaları TKP'li revizyonist sendika ağalarının daha şimdiden yelkenleri indirmelerine neden oldu. Onlar, "politik kazanımlar önemlidir" demagojisi arkasında MESS patronlarına teslim olmaya ortam hazırlıyorlar. Buna izin verilmemeli, işçi ücretlerinin yükseltilmesinde ısrarlı olunmalıdır.

Bugüne kadarki toplusözleşmeler göstermiştir ki; işçilerin yüksek ücret talepleri karşısında bazı sendika ağaları "uyanıklık edip" bütün sosyal hak taleplerini bir yana iterek görünüşte yüksek ücretli toplusözleşmeler imzalamışlardır. Sendika ağalarının bu sahtekarlıkları teşhir edilmeli, işçilerin ücret ve sosyal haklara ilişkin talepleri bir bütün olarak savunulmalıdır.

SENDİKA AİDATLARI GÖNÜLLÜ OLMALIDIR

İşçilerin onayı alınmadan bordrolardan kesinti yapılmamalıdır

Bugün bütün burjuva sendikalar, "üyelik aidatlarını", "grev fonlarını" ve Merkez Yönetim Kurulu'nun kararlarıyla her yıl birkaç defa (dayanışma aidatı vb) epeyce yüksek miktarda kesintileri işçilere hiç haber vermeden, bordrodan işverene kestirirler. İşçinin aidat ve diğer kesintileri gönüllü olarak verip vermediği onları hiç ilgilendirmez.

Kesintiler bununla da kalmaz; normal ya da sahte fişlerle araya giren bir başka sendika da çoğunluk sendikası olduğunu iddia ederek, o da; işçilerden aidat vb. kesintiler yaptırmaya başlar. Arkasından, spor parası, cami yardımı, kuran kursu yardımı gibi bir dizi "yardım"lar işçilerin gönüllü olarak verip vermediklerine bakılmaksızın bordrodan kesilir. İşçi bütün bu kesintilerden sendikadan istifa etmekle bile kurtulamaz. İstifadan 3 ay sonrasına kadar bu kesintiler kesilmeye devam eder.

Öte yandan burjuva sendikalarını hiç birisi işçilerden kesilen milyonlarca liranın hesabını vermeye yanaşmazlar. "Patronlar sendikanın mali gücü hakkında bilgi sahibi olur" gerekçesi arkasında kongrelerde mali raporlar geçiştirilir. İşçilerin alın teri milyonlarca lira sendika ağalarının bar, pavyon parası, sendika ağalarının mülklerine yeni mülkler katan, çeşitli burjuva-toprak ağası partilere el altından devredilir vb. Kısacası bütün bu kesintiler işçilerin çıkarına olmayan her alana yatırılır.

Bütün bu nedenlerden dolayıdır ki; biz, işçilerden birer birer onay alınmadan sendika adına (aidat, "grev fonu", "dayanışma aidatı" vb) ve sendikanın aracılığı ile (Cami yardımı, spor yardımı, kuran kursu yardımı vb.) bordrolardan herhangi bir kesinti yapılmamalıdır, diyoruz. Toplusözleşmelerde bu kesintilerin işçilerin onayı olmadan yapılmasını engelleyen bir madde konmalıdır. (Toplusözleşme Örneği Madde 3)

TOPLUSÖZLEŞME ÖRNEĞİ

MADDE 1 – AMAÇ: Bu toplusözleşmenin amacı; ....işçileri ile............ işvereni arasında yapılan toplu pazarlık sorununda .... işçilerinin .... işvereninden elde etmiş olduğu:
a-Ücretlere, b-Sosyal yardımlara, c-İşçi sağlığı ve iş güvenliğine, d-Çalışma şartlarına, e-İş aktine ilişkin hak ve menfaatleri yazılı akit haline getirmektir.

MADDE 2 – SÖZLEŞMENİN KAPSAMI:
a-Yer itibariyle :............
b-Şahıs itibariyle: Bu toplusözleşmeden, sözleşme başlama tarihi olan .... tarihinden önce işyerinde çalışan, bu tarihten sonra işe giren (.........) tam olarak yararlanır.

MADDE 3 – SENDİKA ÜYE AİDAT ÖDENTİLERİ:
İşveren işçinin yazılı onayı olmadan işçi bordrosundan sendika adına hiçbir kesinti yapamaz. Ancak, her işçinin yazılı onayı olduğunda işçi bordrosundan sendika adına kesinti yapılabilir.

MADDE 4 – HİZMET AKDİ:
İşveren tarafından işe alınacak her işçiye hizmet akti yapılır. İşçi ile işveren arasında yapılan hizmet akitleri hiçbir zaman bu toplusözleşmeye aykırı olamaz. Aykırı hükümlerin yerini bu toplusözleşmenin hükümleri alır. Her işçi fiilen çalıştığı iş ünvanının o dairedeki işçisidir, başka bir işte çalıştırılamaz.

MADDE 5 – DENEME SÜRESİ:
İşyerinde deneme süresi diye bir uygulama sözkonusu edilemez. İşe giren her işçi kadrolu işçi sayılır.

MADDE 6 – İŞ VE KADRO DEĞİŞİMİ:
İşçinin aleyhine olan daire ve kadro değişimi kesinlikle yapılamaz. Her türlü değişiklik işçinin rızasına bağlıdır.

MADDE 7 – ÇALIŞMA ŞARTLARI VE SAATLERİ:
a-Devamlı gündüz, tek posta veya vardiyalı çalışma süresi 8 saattir. 1 saat yemek paydosu, her saat başı ...... dakika dinlenme molası verilir. Bu süreler çalışma saatinin içindedir.
b-Aradan 16 saat geçmeden işçilere işbaşı yaptırılamaz.
c-Haftalık çalışma süresi ...... saat, haftalık çalışma günü 5 gündür.

MADDE 8 – FAZLA MESAİ:
İşveren hiçbir durumda zorla fazla mesai yaptıramaz.

MADDE 9 – İşçilerden herhangi bir nedenle ceza kesilemez.

MADDE 10 – Grevde geçen sürenin ücretleri tam olarak ödenir.

MADDE 11 – YILLIK ÜCRETLİ İZİNLER:
Her işçiye yılda ...... gün ücretli izin verilir. Hafta ve bayram tatilleri bunun dışındadır.

MADDE 12 – ÜCRETLİ MAZERET İZİNLERİ:
a-Tabii afetlerde 15 gün ücretli izin verilir.
b-Doğum yapan kadın işçiye ...... gün doğumdan önce, ... gün doğumdan sonra; eşi doğum yapan erkek işçiye 10 gün ücretli doğum izni verilir.
c-Evlenen her işçiye ...... gün evlenme izni verilir.
d-İşçinin yakınları (eşi, çocuğu, anası, babası, kardeşi) nin ölümü halinde ...... gün kaynanası, kayınbabası, yeğenleri öldüğünde ...... gün ölüm izni verilir.
e-Her işçiye ayda iki gün ücretli mazeret izni verilir.

MADDE 13 – ÜCRETSİZ İZİN:
İşçiler istediği süre kadar ücretsiz izne ayrılabilirler.

MADDE 14 – İŞE GEÇ GELME:
İşe gecikmede 20 dakikalık süre için ücret kesilmez. 20 dakikadan fazla müddet için kesinti yapılabilir. Ancak işçi işe alınır.

MADDE 15 – İşçinin işyerine giderken yolda geçirdiği süre mesaiden sayılır.

MADDE 16 – HAFTA TATİLİ:
Hafta tatili Cumartesi ve Pazar olmak üzere iki gündür.

MADDE 17 – ULUSAL BAYRAM VE GENEL TATİL
İşçilerin rızası olmadan, işçiler hafta tatili ve bayram tatilinde çalıştırılamazlar. Bugünlerde çalışma yapılırsa ücretler %..... zamlı ödenir.

MADDE 18 – 1 Mayıs işçi bayramıdır. Zorunlu çalışma yerlerinde işçiler 1 Mayıs'ı işyerinde kutlarlar.

MADDE 19 – HİZMET AKTİNİN İHBARSIZ FESHİ:
İşçilerin iş akitleri ihbarlı ya da ihbarsız hiçbir suretle feshedilemez.

MADDE 20 – TUTUKLANMA VEYA GÖZALTINA ALINMA:
İşçinin gözaltına alınması veya tutuklanması halinde ...... aya kadar ücretli izinli, ... aydan sonra ise ücretsiz izinli sayılır.

MADDE 21 – ASKERLİK NEDENİYLE İŞTEN AYRILMA:
a-Askere giden her işçiye ....TL verilir.
b-İşçi askerlik dönüşü aynı işe, aynı kadrosuna alınır.

MADDE 22 – HİZMET AKTİNİN İHBARLI SONA ERMESİ:
İşçilerin kendi isteği ile işten ayrılmaları halinde ......hafta tutarında ihbar tazminatı ödenir.

MADDE 23 – KIDEM TAZMİNATI:
Her yıl için .... gün üzerinden kıdem tazminatı ödenir.

MADDE 24 – KENDİ İSTEĞİ İLE İŞTEN AYRILMA:
Kendi isteği ile işten ayrılanlara kıdem ve ihbar tazminatları ödenir.

MADDE 25 – ÖLÜM NEDENİYLE HİZMET AKTİNİN SONA ERMESİ:
Ölen işçinin tüm hakları en yakın akrabasına işverence ödenir. Talepleri halinde ölen işçinin eş veya çocukları işe alınır.

MADDE 26 – TOPLU İŞÇİ ÇIKARMA:
Toplu veya tek tek işçi çıkarılamaz.

MADDE 27 – MEVSİMLİK İŞÇİLER:
İşyerinde mevsimlik veya daha kısa sürelerle işçi çalıştırılamaz. Tüm işçiler kadrolu olarak çalışır.

MADDE 28 – ASGARİ ÜCRET:
Ücretler net olarak en az günde 600 TL'dir. (Ayda net 18.000 TL)

MADDE 29 – ÜCRET ZAMMI:
18.000 TL (saat ücreti net 75 TL) olan asgari ücretle yetinilmemeli, her işçinin eline ayda net ....TL geçecek tarzda ücret artışları sağlanmalıdır.

MADDE 30 – KIDEM ZAMMI:
Her yıl için kıdem zammı saat başı ......TL'dir.

MADDE 31 – AVANS ÖDEME ZAMANI:
İşçilere ücret tutarının yarısı ayın ortasında avans olarak ödenir.

MADDE 32 – HESAP PUSULASI:
İşçi ücretleri zarf ve hesap pusulası ile ödenir. Bu zarf ve hesap pusulasında, işçinin işyeri, sicil numarası, dairesi, adı soyadı, ücreti, ödemenin hangi sürelere ait olduğu ve gün adedi, fazla mesai, hafta ve genel tatil günlerine ait ücretleri, sigorta primleri, vergi grubu, mali denge vergisi ve pul gibi bütün özel ve kanuni kesintiler ayrı ayrı gösterilir. Zarf, ve hesap pusulası işyerinin özel işaretini taşır.

MADDE 33 – EVLENME YARDIMI:
Evlenme yardımı ....TL'dir.

MADDE 34 – DOĞUM YARDIMI
Her çocuk başına ....TL'dir.

MADDE 35 – ÖLÜM YARDIMI:
İşçinin ölümü halinde ....TL, işkazası sonucu ölümü halinde bu yardımdan başka işçinin maaşı, işçinin ailesine maaş bağlanır. İşçi ailesi daha sonra yapılacak toplusözleşmelerden aynen yararlanır. Anne, baba, çocuk, eş ve kardeşlerinin ölümü halinde işçiye ......TL ödenir.

(MADDE 36 – İKRAMİYE:
Yılda en az ...... maaş tutarında ikramiye ödenir.

MADDE 37 – İZİN HARÇLIĞI:
Yılda net olarak .....TL.

MADDE 38 – YAKACAK YARDIMI:
Yılda .... ton odun, kömür veya net olarak ......ton odun ve kömür karşılığı para ödenir.

MADDE 39 – VASITA YARDIMI:
İhtiyaca cevap verecek kadar servis aracı olmalıdır.

MADDE 40 – ÇOCUK ZAMMI:
Çocuk başına ayda ....TL.

MADDE 41 – TAHSİL YARDIMI:
Okulda okuyan her çocuk için yılda ....'er TL tahsil yardımı yapılır.

MADDE 42 – YEMEK:
Günde net ....TL değerinde yemek verilir. Yemek listeleri ve malzeme alımı işçiler tarafından seçilen bir komitece denetlenir.

MADDE 43 – GEÇİCİ İŞGÖRMEZLİK ÖDENEĞİ:
Viziteye çıkan ve istirahat alan işçilerin ücretleri tam olarak ödenir. İstirahat alamayan işçilerin ücretlerinden hiçbir kesinti yapılmaz.

MADDE 44 – İŞ ELBİSELERİ ve GİYİM EŞYALARI
Yılda ...... takım (yazlık - kışlık) iş elbisesi verilir. Ayrıca yılda ...... takım elbiselik (3 metre) kumaş verilir.

MADDE 45 – GEZİ - PİKNİK:
İşveren her yıl bir kez, her uygun sayıda işçiye bir otobüs tutarak bütün işçileri aileleriyle birlikte pikniğe götürür. Piknik yeri ve gidiş tarihi işçiler tarafından belirlenir. Ayrıca her işçiye ......TL piknik parası verilir.

MADDE 46 – İŞYERİ SAĞLIK ŞARTLARI:
a-Her işçiye bir tane soyunma dolabı verilir.
b-İşçilerin mesai bitiminde yıkanabilmeleri için yeteri kadar duş tahsis edilip, buralarda soğuk-sıcak su ve sabun bulundurulur.
c-Yaz aylarında işçilerin soğuk su içmeleri için işyerinin muhtelif yerlerinde ...... adetten az olmamak üzere su soğutucusu bulundurulur.
d-İşçilere yılda ...... defa 45x75 cm. ebadında el havlusu ile, 80x140 cm. ebadında banyo havlusu verilir. Havlular iş elbisesi ile birlikte verilir.
e-İşyerinin durumuna göre yeterli sayıda klima cihazı bulundurulur. Ayrıca tüm işyerinin ışıklandırma, havalandırma, temizlik vb. bakımdan sağlık şartlarına uygun olması sağlanır.

MADDE 47 – SAĞLIK EKİBİ:
İşyerinde her an göreve hazır bir sağlık ekibi bulundurulur. Ayrıca içinde bütün ilk yardım malzemelerini taşıyan ecza dolabı ile, her an göreve hazır bir ambülans işyerinde bulundurulur. Her işyerinde günün her saatinde hizmet gören bir revir bulunur.

MADDE 48 – DİNLENME ODALARI:
İşyerinde gerek işçilerin her saat başı ......lık dinlenme molaları sırasında, gerekse işe başlama saatinden önce geldiklerinde işe başlama saatine kadar olan zamanda oturup dinlenmeleri için, içinde ihtiyaca yetecek kadar masa, sandalye, ısıtma ve aydınlatma araçları bulunan bir dinlenme odası tahsis edilir. Burasının bakımlı ve sağlığa uygun olması işverence sağlanır.

MADDE 49 – GECE YIPRANMA ZAMMI:
Saat 18.oo'den 06'ya kadar olan zaman gece sayılarak bu süre içindeki çalışma saatlerinin ücreti, gece yıpranma zammı olarak %50 zamlı ödenir.

MADDE 50 – Kadınlar ve 18 yaşından küçükler gece vardiyasında çalıştırılmazlar.

MADDE 51 – İşyerinde çıraklık yasası geçerli değildir. Herkese, eşit işe eşit ücret sistemi uygulanır.

MADDE 52 – İşyerinde hiçbir surette sendikasız ve sigortasız işçi çalıştırılamaz.

MADDE 53 – İşyasasındaki; "en az 300 kadının bulunduğu işyerlerinde kreş açılacağı" yolundaki madde tanınmaz. İşyerinde kadın işçilerin sayısına bakılmaksızın mutlaka sağlığa uygun, ihtiyaca yetecek kapasitede kreş bulunur.

Bu toplusözleşmede yer alan maddeler, işyasası, sendikalar yasası, toplusözleşme yasası vb. yasalarla çeliştiğinde; bu toplusözleşme maddeleri geçerlidir. Bu toplusözleşme maddeleri aynen uygulanır.

- * Bu toplusözleşme örneği bir toplusözleşmede olması gereken genel talepleri içermektedir. Her işyeri kendi özel taleplerini de toplusözleşme taslaklarına koymalıdır.
- * Ücret talebi, ve sosyal haklara ilişkin somut istekler her işyerinde farklı olabileceği için örnekte yerleri (......) bırakılmıştır.

İSTANBUL Esra işçileri direndiler, haklarını aldılar

İstanbul'da kurulu Esra Plastik işçileri 15 günlük bir direnişle patronu dize getirdiler ve taleplerini patrona kabul ettirdiler.

Düşük ücretle ve sigortasız olarak çalıştırılan Esra Plastik işçileri kendi aralarında birleşerek "takım sözleşmesi" için patronun karşısına dikildiler. Patron 18 Eylül günü devrimci bir işçiyi işten attığını belirterek işçilere gözdağı vermeye çalıştı. Ancak işçiler gerilemedi. Bunun üzerine patron sıkıyönetim birliklerini işyerine getirterek işçilerin mücadelesini bastırmaya çalıştı. İşçiler taleplerinde direndiler ve sıkıyönetim süngüsünün kendi mücadelesini engelleyemeyeceğini belirterek atılan arkadaşlarının işe alınmasını istediler. İşçilerin kararlılığı karşısında sıkıyönetim birlikleri hiçbir şey yapamadı. Atılan işçi yeniden işe alındı.

İşçiler "takım sözleşmesi" yapılmasında diretince patron iki günlük ücretli izin verdiğini söyleyerek işyerini kapattı. Bunun üzerine işçiler geceli gündüzlü nöbet tutarak patronun işyerinden mal çıkarmasını önlediler. Bu iki gün sonra gelen patron 25 işçiyi işten atacağını söyleyerek bu temelde anlaşmaya hazır olduğunu belirtince işçilerin sert tepkisiyle karşılaştı. Patron yeniden işyerini kapatarak gitti. Bu arada kendi adamları aracılığıyla işçilerin birliğini bozmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Noter kanalıyla gönderilen çıkış belgeleri işçiler tarafından alınmadı.

İşçilerin kararlı bir biçimde sürdürdükleri direnişin 15. günü patron işçi isteklerini kabul etmek zorunda kaldı. İşçiler, işten atılan her işçinin yasal haklarının yanı sıra 20 bin lira net tazminat almasını ve gece çalıştırılan işçilerin %25 zamlı ücret almasını da patrona kabul ettirdiler.

Esra Plastik işçileri direniş boyunca Profiloya bağlı Sinteş ve Örsan işçilerinin yakın ilgisini gördüler. Üç aydan beri direnen Urcan Gazinosu işçileri kendi yemeklerini Esra işçileri ile paylaştılar. Proleter devrimciler Esra Plastik işçilerinin mücadelesine omuz verdiler ve bizzat mücadelenin içinde yer aldılar. Esra işçileri haklarının ancak mücadele edilerek alınabileceğini kendi özdeneyleriyle gördüler.

İstanbul Çeşmeli Yumak işçileri direndi

İstanbul'da Çeşmeli Yumak Fabrikası işçileri patronun baskılarını, işten atılmaları, dışarıdan getirilen malların ücretsiz olarak işçilere angarya usulü boşalttırılmasını, yemeklerin düzensiz ve yetersiz çıkmasını protesto ederek 15 Ekim günü 4 saat süren bir direniş düzenlediler.

Çeşmeli Yumak patronu, diğer bütün işyerlerinde olduğu gibi toplusözleşme döneminin yaklaşmasıyla birlikte işçi atma hazırlıklarına girişti. Patronun bir işçiyi işten çıkarma girişiminde bulunması işçilerin büyük tepkisiyle karşılaşınca patron bu konuda geri adım atmak zorunda kaldı.

İşçiler kendi aralarında toplanarak patronun işçi çıkarma girişimlerine karşı direnme kararı aldılar. Daha önce patronun kendilerine ücretsiz olarak boşalttırdığı malları ücretsiz olarak boşaltmama konusunda fikir birliğine vardılar. İşçiler, yaptıkları toplantılarda toplusözleşme taslağı üzerinde tartıştılar. DSM yanlısı işçilerin önerisi üzerine taslağın işçiler tarafından hazırlanması kabul edildi.

15 Ekim gece vardiyasında yemeklerin kalitesiz ve yetersiz oluşu, işçilerin 4 saat süren bir direnişe geçmelerini sağladı. 16 Ekim günü patronun bir adamı işçiler tarafından tartaklandı. Patron, sıkıyönetime başvurarak işyeri baştemsilcisini ihbar etti. Bunun üzerine işçiler bahçede toplanarak bu durumu protesto ettiler. Patron ne yapacağını şaşırdı. İşçilere baş temsilci aleyhine ifade vermeyeceğine dair söz verdi. İşçiler, patronun herhangi bir oyununa karşı yeniden direneceklerini belirterek direnişlerine son verdiler.

Çeşmeli Yumak İşçilerinin patrona ve sendika ağalarına karşı mücadelesi giderek yükselmektedir.

DÜNYA İŞÇİLERİNDEN

Fransa

16 Ekim günü, elektrik ve gaz sanayisi emekçileri, grev ilan etmişlerdir. Onlar ücretlerin artmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyorlar. Tekstil sanayisi emekçileri de grevde bulunuyorlar. Bu yeni grev dalgası, Fransız işçilerinin sınıf mücadelesinin yoğunlaştığını kanıtlıyor.

İtalya

280 000 banka emekçisi, 15 Ekim günü, yeni iş sözleşmelerinin tamamlanmasını isteyerek greve başlamıştır. 16 Ekim günü, ulaşım emekçileri grev ilan ederek, tüm ulaşımı felce uğratmışlardır. Grevciler ücretlerin ve kamu ulaşım fonlarının artmasını öngören yeni iş sözleşmelerinin tamamlanmasını istiyorlar. Sözkonusu grev, İtalyan ulaşım emekçilerinin ekim ayı içinde düzenledikleri 4.grevdir.

O.Afrika Cum.

Başkent Bangui'de emekçiler grevler düzenlediler. Hava ulaşımı emekçileri baskı ve sömürüye karşı protesto işareti olarak, 3 gündür grevde bulunuyorlar. Kentin kamu görevlileri de grev ilan etmiştir.

Hindistan

Ülkenin çeşitli bölgelerinde Yeni Delhi hükümetine karşı gelişen harekete milyonlarca işçi, genç ve köylü katılıyor. Hindistan emekçi kitlelerinin öncü sınıfı olan işçi sınıfı, iç ve dış gericiliğe karşı mücadele ederek, bu harekete her geçen gün biraz daha büyük bir cesaretle katılıyor. O, ekonomik talepleri, siyasal taleplerle, baskı ve sömürü düzenine karşı, iktidardaki rejimin izlediği gayri-milli ve emperyalist yanlısı siyasete karşı mücadele ile birleştiriyor. İşçi sınıfı, emekçi kitlelerin Yeni Delhi, Kalküta vb. gibi, birçok kentte düzenledikleri grev ve gösterilerin başındadır. Hindistan proletaryasının katıldığı gösterilerde, polisle çatışmalar daha şiddetlidir; gericilere indirilen darbeler daha güçlüdür ve gerici kuvvetlerin kızgınlığı daha büyüktür. Örneğin geçtiğimiz günlerde yalnızca Kalküta'da, polis 4 göstericiyi öldürmüş, 56'sını tutuklamış ve onlarcasını yaralamıştır. Başka bir kentte polis, greve katılan 64 tekstil sanayisi işçisini yaralamıştır.

Almanya

Maden Ocaklarında ölümle sonuçlanan kazalar 1977'den 1979'a kadar %30 oranında arttı. Bu kazalarda 153 maden işçisi öldü. Maden ocaklarındaki çalışma koşullarının gittikçe ağırlaşması sonucu bu meslek daha da tehlikeli olmaktadır. Ama yetkili IGBE sendikası bu duruma karşı mücadele etmek için parmağını bile oynatmamaktadır.

Genel - İş Ankara 1 nolu şubesi kongreye gidiyor

İşçiler sendika ağalarını başlarından atmaya hazırlanıyor

● PROLETER DEVRİMCİLER ÖNDERLİĞİNDE DSM ETRAFINDA TOPLANAN ANKARA BELEDİYESİ İŞÇİLERİ, BUGÜNE KADAR İŞVERENE VE SENDİKA AĞALARINA KARŞI KARARLI BİR MÜCADELE YÜRÜTTÜLER

● BELEDİYE İŞÇİLERİ SENDİKA AĞALARININ ÇEŞİTLİ OYUNLARINI BOŞA ÇIKARMALI VE DSM ETRAFINDA BİR ARAYA GELMELİDİRLER

Ankara Belediyesinde proleter devrimciler önderliğinde DSM'li işçilerin sürdürdükleri mücadele Genel-İş Ankara 1 nolu Şubesinde sendika ağalarını kongreye gitme zorunda bıraktı.

Bilindiği gibi bir süre önce 4 proleter devrimci sendika ağalarınca ihraç edilmiş ve bir proleter devrimci de sendika ağaları ve işverenin işbirliği sonucu işten atılmıştı. Bunun üzerine işçiler sendika binasını basmış ve sendika ağalarından hesap sormuşlardı.

Proleter devrimciler önderliğinde DSM yanlısı işçilerin sendika ağalarına karşı yürüttükleri mücadelenin giderek yükselmesi karşısında Genel-İş Ankara 1 nolu Şubesinde kongre kararı alındı. Kongre çalışmalarının sürdürüldüğü bugünlerde çeşitli soydan sendika ağaları gruplar oluşturarak işçilerin karşısına çıkmaya ve işçilerden kendilerini sendika yönetimine getirmelerini istemeye hazırlanıyorlar. Reformistler, faşistler ve revizyonistler çeşitli biçimlerde işçileri aldatmaya çalışırken, bugüne kadar işçilerin yakından tanıdıkları bir takım kaşarlanmış sendika ağalarını başkan adayı göstermektedirler.

Örneğin reformistlerin başkan adayı olarak lanse ettikleri Oğuz Kızıltan, işçilerin her türlü direnişini sıkıyönetim korkuluğu ile engellemeye çalışan, işçilerin gazete, bildiri vs. okumalarını yasaklayan, işyeri 'disiplin kurulu'nda işçilerin cezalandırılması yönünde oy kullanan, işverene ve burjuvaziye her türlü hizmeti sunmakta kusur etmeyen bir sendika ağasıdır. Bütün bu marifetlerinden dolayı da belediye işverenince desteklenmektedir.

Faşistler ise, daha önce reformistlerin adayı olarak seçimlere katılan, yine Cemal Aslan başkanlığındaki yönetim kurulu üyesiyken işçilerin karşısında burjuvazinin çıkarlarını savunmuş olan Osman Karaduman'ı başkan adayı olarak göstermektedirler.

Burjuvazinin en sadık uşaklarından olan revizyonistler de işçileri çok yönlü demagojik bir propaganda ile aldatmaya çalışmakta, bunun için çeşitli oyunlara başvurmaktadırlar. Bunlar "bütün sol siyasi grupların anlaştığı" yollu yaygaralarla işçileri Mehmet Çelik adlı kendilerinin başkan adayına oy vermeye çağırmaktadırlar. Dağıttıkları bildirilerle "birlik sağlandığı" yollu yalanlar yaymakta, tümü de işçilere ve işçilerin sınıf çıkarları doğrultusunda yürüttükleri mücadeleye karşı olan Hasan Uzun, A.Haydar Doğan, Ahmet Kabasakal vb. kişilerin çekildikleri ve Mehmet Çelik'i destekledikleri yolunda propaganda yaparak işçilerin "bir aday üzerinde birleştikleri" izlenimini yaratmaya çalışmaktadırlar. Oysa işçiler bu kişilerin niteliklerini çok iyi bilmektedirler. Bu adamların tümü de işçi haklarını savunmak değil, tersine kendi çıkarları doğrultusunda işçilerin mücadelesini kullanmaya çalışmaktadırlar.

Öte yandan proleter devrimcilerin ittifak çağrısı yaptıkları D.Yol ve Kurtuluş taraftarları ise takındıkları yanlış tavırlarla reformist ve revizyonist sendika ağalarını güçlendirmektedirler.

Ankara Belediyesinde işçilerin çıkarlarını en tavizsiz savunan, bu uğurda militan bir mücadele yürüten proleter devrimciler ise işçileri DSM etrafında toplanmaya ve her türden sendika ağasına karşı mücadele etmeye çağırmaktadırlar. Proleter devrimciler, kongrede ortak tavır almak konusunda D.Yol ve Kurtuluş taraftarlarına ittifak çağrısı yaptılar. Kurtuluş taraftarları baştan itibaren bir takım bahanelerle yan çizdiler. D.Yol taraftarları ise öneriyi kabul ettiler.

Yapılan görüşmelerde proleter devrimcilerin "başkan adayı sendikal demokrasi temelinde ve işçilerin onayı ile tespit edilsin" şeklindeki önerisini başlangıçta kabul ettiler. Ancak daha sonra bu tavırlarından vaz geçerek kendilerinin ayrı bir liste ile katılacaklarını belirttiler.

Proleter devrimciler önderliğinde DSM etrafında toplanan Ankara Belediyesi işçileri bugüne kadar işverene ve sendika ağalarına karşı kararlı bir mücadele yürüttüler. Bugün işçilerin mücadelesinin karşısında burjuvazinin çıkarlarını savunan her türden sendika ağasına ve burjuva sendikacılık akımına karşı mücadele işçilerin önünde duran en önemli görevlerden biridir. Belediye işçileri sendika ağalarının çeşitli oyunlarını boşa çıkarmalı ve DSM etrafında bir araya gelmelidirler.

D.Yol ve Kurtuluş taraftarları yanlış anlayışlarını terketmeli reformist ve revizyonist sendika ağalarını güçlendirmekten vazgeçmelidir. İşçilerin çıkarları ancak her türden sendika ağasına ve burjuva sendikacılık akımına karşı tutarlılıkla mücadele edilerek savunulabilir. Yapılacak olan, işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini güçlendirici adımlar atmaktır. Bu arkadaşlar tavırlarını gözden geçirmeli ve hatalı anlayışlarını terketmelidirler.

KAHROLSUN SENDİKA AĞA
YAŞASIN DEVRİMCİ

İzmir Çiğli Tariş iplik fabrikasında

Sendika ağalarına karşı mücadele yükseliyor

Faşist MC hükümeti döneminde MHP'li faşistlerin saldırısına karşı yılmadan mücadele eden Tariş İplik Fabrikası işçileri, MHP'li faşistleri ve MİSK'i işyerinden söküp attılar. İşçiler devrimci maskeli DİSK Tekstil Sendikasına geçtiler. Ne var ki, işçiler kısa süre içinde Tekstil ağalarının işçi düşmanı yüzünü de gördüler.

Bugün Tariş İplik Fabrikası işçilerinin sendika ağalarına karşı yürüttükleri mücadelle işçilerin DSM etrafında birleşmesiyle daha da güçlenmiştir. İşçiler, burjuvaziye ve sendika ağalarına karşı uzlaşmaz bir mücadelenin ancak proleter devrimciler önderliğinde DSM saflarında birleşerek yürütülebileceğini daha iyi kavramaktadırlar.

İşçilerin DSM etrafında biraraya gelerek mücadeleyi yükseltmeleri Tekstil ağalarını rahatsız etmektedir. Ağalar, işçileri üyelikten ihraç etme ve öldürmeyle tehdit etmektedirler.

Ancak Tariş İplik Fabrikası işçileri, sendika ağalarının tehditlerine aldırmamakta ve her geçen gün birliklerini daha da pekiştirerek sendika ağalarının ve patronun karşısına dikilmektedirler. İşçilerin DSM etrafında birleşerek mücadele etmesini önlemek için Tekstil ağalarının "burada biz varız. DİSK var. DSM sizi kandırıyor, onları dinlemeyin" yollu propagandası işçilerin DSM etrafında birleşmesini önleyemiyor. İşçiler yemeklerinin düzenli, temiz çıkmasını, işyerinde her türlü sosyal haklarının güvence altına alınması için mücadele ettiklerinde karşılarında Teksif ağalarını görmekte ve bu durum işçilerin DSM içinde birliğini ve sendika ağalarına karşı mücadelesini daha da geliştirmektedir.

İstanbul Mensucat Santral işçilerinin direnişi devam ediyor

Mensucat Santral işçilerinin direnişi Merkez İplikhane ve Topkapı Fabrikalarında devam ediyor. İşçiler, tutuklu bulunan 3 arkadaşlarının serbest bırakılmasını ve işyeri toplusözleşme görüşmelerine bir an önce oturulmasını istemektedirler.

Mensucat Santral işçileri daha önce başlattıkları direniş sırasında sıkıyönetim birlikleriyle çatışmışlardı. İşçiler, her vardiyada işi her gün üçer saat durdurmuşlar ve patrona taleplerini kabul ettirmeye çalışmışlardı. İşçilerin başlattıkları ve bugün de kararlıca sürdürdükleri direniş sırasında işçi temsilcileri toplanarak bütün vardiyalarda uygulanmak üzere 4'er saat işi durdurma kararı aldılar. Daha önce işçilerin mücadelesi karşısında istifa etmek zorunda kalan Kazlıçeşme Teksif Şubesi Yönetim Kurulunu oluşturmak üzere, işçiler kendi aralarında büyük çoğunluğunu DSM yanlısı işçilerin oluşturduğu "mütevelli heyeti"ni seçtiler. İşçiler ayrıca tutuklu arkadaşlarıyla ve aileleriyle yakından ilgilendiler. Onlara destek oldular.

Mensucat Santral işçilerinin proleter devrimciler önderliğinde DSM etrafında birleşerek sürdürdükleri mücadele karşısında her boydan revizyonist ve maceracı işçilerin mücadelesini karalamaya çalıştı.

Partizancılar DSM'yi karalamak ve işçilerin birliğini parçalamak için yoğun bir faaliyet sürdürdüler.

Ne var ki işçiler her türlü provokasyon ve karalama kampanyasına karşın birliklerini daha da pekiştirdiler. 3 fabrikada yapılan temsilci seçimlerinde 16 temsilcinin çoğunluğunu DSM yanlısı işçiler aldılar.

AHROLSUN SENDİKA AĞALIĞI
ŞASINSINIF SENDİKACILIĞI
HALKIN
KURTUL

Geç bile kaldınız

DSM'lerin sendikal eylem içinde yer almasının üstünden aşağı yukarı bir yıllık zaman geçmesine rağmen, TİKP-Aydınlık revizyonistlerinden bir ses çıkmamasının nedenlerini merak edip duruyorduk.

Gazete sayfalarını en kaşarlanmış, reformcu ve faşist sendika ağalarının reklamına açan bu revizyonist takımı nihayet geçtiğimiz günlerde DSM'ye karşı saldırıya geçti. DSM'nin mücadelesini görmezlikten gelmek için öylesine kendilerini sıkmışlar ki; revizyonist yazarların ağızlarından çıkanı kulakları duymuyor. DSM'yi karalayalım derken kendi yüzlerindeki devrimci maskesinin sıyrıldığını farketmiyorlar.

REVİZYONİST YAZARLAR BİRBİRİNİ YALANLIYOR

Aydınlık revizyonistleri DSM'nin amaçlarını ve mücadelesini karalamaya çalıştıkları iki yazı yayınladılar. Yazılardan birincisi, 14 Ekim tarihli ve Gülay Göktürk imzalı, ikincisi ise köşenin misafir sanatçısı A.Şükrü Büyüker imzalı ve 16 Ekim tarihli.

Revizyonist yazarların gözleri öylesine kararmış ki; birbirlerinin yazdıklarını bile görmez, bilmez hale gelmişler. Birinin var dediğine öteki yok diyor.

14 Ekim tarihli yazıda G.G.Bossa, Santral Mensucat ve Kula Mensucat işçilerinin direnişlerini DSM'nin şahsında karalamaya çalışırken şunları yazıyor:

> *"Ajanslar haber geçiyor: 'Kula Mensucat işçileri, toplusözleşme görüşmelerinin uzamasını ve sendikanın ilgisizliğini protesto etmek için direnişe geçti' ...Bu işte bir bit yeniği var diye İzmir'i arıyoruz.*
>
> *'DSM'nin marifeti' diyor. İzmir Bürosu. 'İki kişinin atılmasını bahane edip direniş başlattılar.* Topu topu 200 kişi yoklar."

16 Ekim günü Kula Mensucat direnişi ile ilgili aynı köşede bir yazı yazan A.Şükrü Büyüker adlı revizyonist ise; uzun uzun DSM'nin öğrenciler tarafından kurulan bir örgüt olduğunu anlattıktan sonra bu iddialarını 'güçlendirmek' için olacak ki; Kula Mensucat direnişi için şöyle diyor:

> *Fabrikada* DSM'ciyim diyen işçi yoktu. *Üniversiteden öğrenciler getirildi(!) Fabrikanın duvarlarından içeri girdiler ve faaliyeti başlattı bu gençler(!!)*
>
> *Fabrikada direniş başlatıldı. Direnişin gerekçesi mi? Olmasa da olur. İstimi arkadan gelsin. Kapılar kapatıldı, içerdeki 100'e yakın işçi dışarıya çıkarılmadı. Dışarıya çıkmak isteyenler tehdit edilip bırakılmadı."*

Şimdi bu bay ve bayan revizyoniste soruyoruz. Hanginizin yazdığı doğru? Direniş, sayısı 200'de olsa (direniş gerçekte bütün işçilerin gönüllü katılımıyla başlamıştır) DSM yanlısı işçiler tarafından mı başlatılmıştır. Yoksa, DSM yanlısı ve direnişden yana hiç bir işçi yoktur da, üniversiteden gelen öğrenciler duvarlardan aşarak fabrikayı ele geçirip, işçileri de esir alıp direnişi zorla mı başlatmışlardır?

Birbirinizi bile ikna edemediğiniz yalanlarla işçileri kandıracağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Artık işçilerin bu yalanlara karnı tok. Eğer bu tür demagojilerle işçiler kandırılabilseydi bunu sizden önce MHP becerirdi.

TİKP REVİZYONİSTLERİ İŞÇİLERİ BİR SÜRÜ OLARAK GÖRÜYOR

TİKP-Aydınlık revizyonistleri bu iki yazıda da sadece DSM'yi karalamaya çalışmakla yetinmiyor, aynı zamanda işçileri de "eline vurulup ekmeği alınacak" zavallı, ne yaptığını bilmeyen bir sürü olarak görüyor.

Yukardaki alıntılarda da açıkça görüldüğü gibi, içerde DSM yanlısı, direniş yanlısı işçi yok. Bir takım gençler dışardan geliyor, fabrikanın duvarlarından aşıyor, fabrikayı işgal edip direnişi başlatıyor. Sonra da fabrikanın kapılarını kapatıp 1000 işçiyi dışarı bırakmayıp, zorla direnişe katıyorlar. Üstelik de direniş için bir neden yok ortada. O sırada fabrikada çalışan 1000 işçide kuzu kuzu bu gençlerin dediklerine boyun eğiyor. Pes doğrusu!

Revizyonist yazarlar, Bossa ve Santral Mensucat direnişini de aynı mizansen içinde vermeye çalışıyorlar.

Revizyonist yazarlar aslında DSM'yi karalayayım derken işçi sınıfı hakkında ne düşündüklerini söyleyiveriyorlar. Bunlara göre işçi sınıfı, düşünmeyen kim ne söylerse o yana giden, insiyatifsiz, düşünme yeteneğini hepten yitirmiş bir sınıf. Acaba bunlar bu nedenle mi üç dünya teorisini benimseyerek büyük burjuvazi ve toprak ağalarıyla devrim yapmaya kalkıyorlar? Acaba işçi sınıfının kendi taleplerine bile sahip çıkmaktan aciz olduğunu gördükleri için mi sendika ağalarına sarılıyorlar? Birkaç sendika ağası kafaya alırsak işçileri nereye çekersek oraya götürürüz diye mi düşünüyorlar?

TİKP REVİZYONİSTLERİ AÇIKÇA PATRONLARI SAVUNUYOR

DSM'yi karalayayım derken revizyonist yazarlar kendi saflarını da belirtmeyi ihmal etmemişler. Artık işçi sınıfını kazanmaktan iyice umutlarını kestikleri için DSM'yi onun şahsında işçilere saldırırken patronları yanlarına almaya özen gösteriyorlar.

Amaçsız bir direniş olarak göstermeye çalıştığı Santral Mensucat işçilerinin direnişine karşı çıkarken revizyonist yazar G.G. 14 Ekim tarihli Aydınlık'da şöyle yazıyor:

> *"DSM'ciler, Santral mensucatta sözde Teksif'e muhalefet edecekler. Önce bir direniş lafı ortaya atılıyor. Sebep? Toplusözleşme taslağı beğenilmiyormuş. Taslağı hazırlayan kim? Sendika. Sendikanın taslağını beğenmiyorsan neden patrona karşı direniş yapıyorsun!"*

Revizyonist yazar kendi yerlerini kendisi hiç bir yoruma gerek bırakmayacak bir açıklıkla ifade ediyor. Biz de buna bir tek şey ilave edebiliriz. TİKP revizyonistleri patron uşaklığında AP ve MHP'yi bile geride bıraktılar. Yolları açık olsun!

PATRON UŞAKLARININ SALDIRISI DSM'YE ONUR VERİR

Proleter devrimci hareket önderliğinde örgütlenen DSM'lerin işçi sınıfının sendikal eylemine canlılık getirmesi, onun önünü açması, bütün revizyonistler, işçi düşmanları, patron uşaklarının yüreğine korku salmıştır. TİKP revizyonistlerinin de gözü dönmüş saldırılarının nedeni de yüreklerine saplanan bu hançerden ileri gelmektedir. Onlar ha bire mücadelenin alevleri üstüne su sıkmaya çalışırken DSM'ler, İstanbul'dan Adana'ya, İzmir'den Ankara'ya her yerde sendikal eylemi yükseltmekte, TİKP revizyonistlerinin umut bağladığı sendika ağalarının mücadelenin önüne diktiği barikatları parçalamaktadır. Bunu yaparken faşistlerden, reformculardan, revizyonistlerden alkış beklememektedir. Tersine bütün gericiler DSM'nin her adımında ona saldırmışlar, onu daha doğmadan yok etmek istemişlerdir. Ama onların her saldırısından DSM daha da güçlenerek çıkmış, saldırganlar ise her geçen gün erimektedirler. TİKP revizyonistlerin saldırıları da DSM'yi engelleyemeyecek, tersine bu tür işçi düşmanlarının saldırısı işçi sınıfı için de DSM'ye onur, saygınlık kazandıracaktır, kazandırmaktadır.

Bugüne kadar işçi sınıfı, devrim lehine her şeye saldırmakla ünlü, kaşarlanmış revizyonist takımı saldırıyı bugüne kadar gecirtirmekle DSM'yi bugüne kadar böyle bir onurdan alıkoymuştur.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

Mersin

Silifke'de kurulu bulunan Seka Akdeniz Kağıt Fabrikası İnşaatı işçileri; işverenin elektrik kesintilerini bahane ederek öğle yemeklerine işçileri bırakmamasına ve işçiler üzerinde baskının artırılmasına karşı mücadele etmektedirler.

Edirne

Trakya Cam Sanayi işçileri, 8 saatlik işgünü, ücret artışı, bayram ücretlerinin ödenmesi taleplerini direnişleri sonucu patrona kabul ettirdiler. İşçilerin ücretlerinin zamanında ödenmesini, yemeklerin düzenli ve yeterli çıkmasını sağlamak için giriştikleri bir diğer direniş sırasında patron 50 işçiyi işten attı. İşçilerin burjuvaziye ve kapitalist soygun düzenine karşı kinleri daha da arttı.

Demokrasi mücadelesi durdurulamaz!

Baş.Ta.Sa:1'de

Bunun için de egemen sınıflar ve batılı emperyalistler, reformist hükümeti şimdilik bir kenara çekerek yeni hükümet formülleri üzerinde durmaya ve CHP reformizmini tamamen dıştalamadan yeni "çözümleri" hayata geçirmenin yollarını aramaya başladılar.

Reformist hükümetin istifasından sonra AP, MHP, MSP gibi faşist partiler, egemen sınıflara ve emperyalistlere yeniden "hizmet" için kolları sıvadılar. Eli devrimcilerin ve emekçilerin kanlarına bulaşmış faşist Demirel'e hükümeti kurma görevi verildi. MHP gibi yarı-askeri faşist bir kuruluş ile MSP, Demirel'in kuracağı bir hükümeti destekleyeceklerini açıkladılar. Böyle bir hükümetin yeterli bir desteği bulabilmesi için, "burjuvazinin ahırı"nda yeniden milletvekilleri pazarı kuruldu. Demirel, Türkeş ve Erbakan, eski faşist MC modelini veya ona yakın bir hükümet modelini yeniden diriltmek için faaliyete geçtiler.

Bu faşist partiler, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin demokrasi mücadelesini, grev ve direnişleri bastırmada ve buhranı emekçi halk kitlelerinin sırtına daha büyük oranda bindirmede, CHP reformistlerine oranla daha katı bir politika uygulayacakları yönünde emperyalistlere ve egemen sınıflara teminat vermeye çalışıyorlar. Onlar, halkın gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesini kan ve ateşle bastırmak için şimdiden kolları sıvamış durumdadırlar.

Egemen sınıfların bugün bütün çabası kitlelerin gelişen anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak, buhranı emekçi kitlelerin sırtına yüklemek ve düzenin "siyasi istikrarını" sağlamaktır. Bunun için de egemen sınıflar, Demirel'in başkanlığında kurulacak şu veya bu biçimdeki faşist bir hükümeti veya erken seçim alternatifini dıştalamadan, faşistlerle reformistler arasındaki çatışmanın yumuşatılmasını ve bunun bir parçası olarak da reformistlerin ve faşistlerin içinde yer aldığı "geniş tabanlı bir hükümet"in kurulmasını hedeflemektedirler. Bütün komprador kapitalistler ve üst kademelerde bulunan bürokratlar, bunu dile getirmektedirler. Çünkü faşistlerle, reformistler arasındaki çatışmanın yumuşatılması ve "geniş tabanlı bir hükümet"in kurulması, egemen sınıflar açısından "siyasi istikrar"ın sağlanması yönünde önemli bir adım olacak ve onlar bu yolla kitlelerin demokrasi mücadelesini daha güçlü bir şekilde bastırmaya çalışacaklardır. Emperyalistler ve egemen sınıflar, gericiliği parçalanmışlık durumundan kurtarmaya ve birleşmiş bir gericilik yaratmaya bugün özel bir önem vermektedirler. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikasını uygulamaktan başka hiçbir işlevi olmayan CHP reformistleri ve bu reformist mihrakın başı Ecevit, egemen sınıfların bu isteğini reddetmemek için şimdiden kapıyı açık tutmaya özen göstermektedir. Egemen sınıfların bu politikasının hayata geçmesi için kendisi açısından uygun bir zemin yaratmaya çalışmaktadır. Faşist partilerde de bu yönde en azından bir yumuşamanın olduğu gözlerden kaçmamaktadır. Şimdi egemen sınıflar ve emperyalistler, bu politikayı hayata geçirmek için yoğun bir faaliyet göstermektedirler.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ BASTIRMAK İÇİN YENİ HAZIRLIKLAR

Egemen sınıflar ve emperyalistler, kitlelerin demokrasi mücadelesini bastırmak ve buhranın yükünü emekçi sınıfların omuzlarına yıkmak için kurulacak yeni hükümetin önüne yeni görevler koymaktadırlar.

Bunun için önce sıkıyönetim AP ve CHP'nin işbirliği ile 19 ilde iki ay daha uzatılmıştır.

Şimdi de kitlelerin yıllarca süren bir mücadele ile kazandıkları belli siyasi mevzileri yok etmeyi hedeflemektedir. Bunların başında işçi sınıfının grev ve direniş hakkını, fiilen de ortadan kaldırmak gelmektedir. Bütün faşist parti sözcüleri ve reformist CHP'nin elebaşları egemen sınıfların bu talebini dile getirmektedir. Ayrıca CHP Hükümeti döneminde hazırlıkları tamamlanan fakat bir türlü parlamentoya sevkedilemeyen Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı bir an önce yasallaştırılmak ve hayata geçirilmek istenmektedir. Onlar, bu yolla işçi sınıfının, emekçi halk kitlelerinin ve halk gençliğinin kazanılmış demokratik ve siyasi mevzilerini yok etmeyi ve kendi sömürü ve soygunlarının "istikrarlı" olarak sürmesi için dikensiz bir gül bahçesi yaratmayı amaçlamaktadırlar.

BÜTÜN BUNLAR BOŞUNA

Ama bütün bunlar boşuna. Çünkü kitlelerin, demokrasi mücadelesi bugün bütün engelleri aşarak gelişmekte ve her geçen gün ileri boyutlar kazanmaktadır. İşçi grevleri ve direnişleri bütün işyerlerine doğru yayılmaktadır. DSM'ler bu mücadele içinde işçileri saflarında toplamaktadır. Öğretmen, memur ve öğrenci gençliğin mücadelesi ilerlemektedir. Her gün yığınla yeni insan faşizme, sömürü ve soyguna karşı mücadeleye atılmaktadır. Anti-faşist demokrasi mücadelesi bütün ülke çapında proleter devrimcilerin ve anti-faşist güçlerin önderliğinde yükselmekte ve yaygınlaşmaktadır. Halk güçleri arasındaki eylem birlikleri bugün eskiye oranla daha ileri aşamalara yükselmiştir.

Bütün bu gelişmeler, gericiliği zor durumda bırakmaktadır. Onlar, bu gelişmeyi durdurmak için yeni alternatifler peşinde koşmaktadırlar. Fakat geleceği belirleyecek olan egemen sınıfların ve emperyalistlerin yeni planları değil; işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin örgütlü ve aktif mücadelesi olacaktır. Kitlelerin demokrasi mücadelesi durdurulamayacaktır.

Ne sıkıyönetimin uzatılması;
ne faşist bir hükümetin kurulması;
ne "ara rejim" hazırlıkları;
ve ne de Yeni Baskı Yasaları;
Kitlelerin yükselen anti-faşist mücadelesinin engellenmesine yetmeyecektir.

İşçi sınıfı

Baş.Ta.Sa:4'de

nünde çabaları ile birlikte göz önüne alınırsa taleplerin böyle tespit edilmesinin doğruluğu daha açık ortaya çıkar. Aynı zamanda bu tespit işçilerin hangi talepler uğruna mücadele edebileceklerinin de bir göstergesidir. Toplusözleşmelerin devrimci uzlaşmalar olabilmesi işçilerin uğruna birleşip, mücadele edebilecekleri bu taleplerin elde edilip edilmemesiyle sıkı sıkıya bağlıdır.

DAHA İYİ TOPLUSÖZLEŞMELER İÇİN İLERİ!

Bugüne kadar toplusözleşmeler, patronlarla sendika ağaları arasında danışıklı bir döğüş olarak sürüp gelmiştir. İşçilerin muhalefeti ise, sınıfın tutarlı bir yolgöstericilikten yoksun olması nedeniyle her zaman sendika ağaları ve patronlar tarafından bastırılabilmiştir. Ama bugün artık durum değişmiştir. Bir yandan işçi sınıfımız kendi sınıf Parti'sine, öte yandan onun önderliğinde örgütlenen mücadele araçlarına, sınıf sendikalarına, DSM'lere kavuşmuştur. Sendika ağaları karşılarında ilk defa kendilerine karşı kararlı ve bilinçli bir muhalefet bulmaktadırlar.

İşçiler ise; sendika ağalarının yüzünü daha iyi görmekte, proleter devrimcilerin muhalefetini desteklemekte, DSM'ler içinde örgütlenerek mücadeleye girişmektedirler. Daha şimdiden, taleplerin işçiler tarafından tespit edilmesi, görüşmelere işçi temsilcilerinin katılması, işçilerin onayını almayan taslakların imzalanmaması her yerde savunulmaktadır. İşçilerin tepkisi karşısında bu isteklere sendika ağaları da boyun eğmek zorunda kalmaktadır. Pek çok işyerinde sınıf sendikacılığının önerdiği biçim doğrultusunda toplusözleşmelere oturmak, geçmiş yıllara göre çok daha ileri toplusözleşmeler gerçekleştirmek için koşullar elverişlidir. Bu hem işçileri günlük sendikal mücadelenin içine çekecek hem de sendika ağalarının işçiler üstündeki etkinliklerini kıracaktır.

Bu toplusözleşme döneminde DSM'lerin sloganı, daha iyi toplusözleşmeler için sendika ağalarının toplusözleşme görüşmelerinden dıştalanması, toplusözleşmelerin sınıf sendikacılığının önerdiği biçimde gerçekleştirilmesi olmalıdır. Bugün DSM'lerin kitleleri kendi çatısı altına toplamasının yolu buradan geçmektedir.

DAHA İYİ
TOPLUSÖZLEŞMELER
İÇİN İLERİ!

Yunan

Baş.Ta.Sa:1'de

ne kadar istekli iseler, Yunan gericileri de bu konuda onlardan geri kalmayacak kadar isteklidirler.

Bu oyun bir yandan hem Yunan ve hem de Türk hakim sınıflarının içinde bulundukları zor durumu kitlelerin dikkatlerini başka taraflara çekerek biraz olsun hafifletmeyi amaçlamakta, diğer yandan iki ülke hakim sınıfları gerçekten birbirlerinin içine düştükleri zor durumlardan yararlanarak güçlenmek istemektedirler.

Onlar, emperyalistler arası pazar paylaşım mücadelesinin bir parçasını oluşturan bir çatışma içindedirler ve bu çatışma uzun yıllardır emperyalistler tarafından halklar arasında körüklenen düşmanlığı da geliştirmek üzere süregelmektedir. İki ülke hakim sınıflarının da esas olarak batılı emperyalist devlet grubuna bağlı olması bu çatışmanın olağanüstü şiddetlenmesini bir ölçüde engellemekte, ama elbette iki emperyalist uşağı gericilik arasındaki çelişme ve çatışmalar sona ermemektedir. Uşaklar arasında emperyalist (ve onun gerçekleşmesinin aracı olan komprador) sömürüden kırıntılar alma kavgası, genel olarak burjuva gericiliği (ve feodal gericilik) arasındaki çatışmalar ve çelişmeler kaçınılmazdır. Çünkü burjuva gericiliği, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ulusal sorunun çözümünde tümüyle iflas etmiştir. Tutarlı bir demokratizm temelinde kapitalizm şartlarında çözümlenebildiği kadarıyla ulusal sorunun çözümlenmesi dönemi esas olarak tarihe mal olmuş, şimdi artık burjuva gerici rejimler arasındaki çatışmalar emperyalistler arası pazar paylaşım mücadelesinin bir parçası haline gelmiştir. O emperyalist pazar ki, tekeller tarafından mali sermaye tarafından denetim altına alınmaktadır. Ve mali sermaye çağımızda gericiliğin, tüm diğer alanlarda olduğu gibi ulusal alanda da zulmün kalesidir. Onun bir parçasını oluşturan komprador sermayenin ulusal niteliği kalmamıştır; komprador burjuvazi (ve onun müttefiki toprak ağaları) ulusal bir sınıf değildir.

Dolayısıyla Türk ve Yunan gericilerinin çelişme ve çatışmalarından Yunan ve Türkiye halkına doğrudan hiçbir yararı yoktur. Onlar, ancak bu gericiler arası çelişme ve çatışmalardan yararlanarak devrim yolundaki ilerleyişlerini kolaylaştırabilirler, hepsi o kadar. Yoksa iki ülke gericiliği arasındaki çelişme ve çatışmaların bir unsuru olmak, bu alanda taraf tutmakta, kesinlikle iki ülke halkının da hiçbir çıkarı yoktur. Aksine iki ülke hakim sınıflarının çatışması bu ülkeler halklarının birbirlerine düşmanlaştırılması ve birliklerinin engellenmesini hedefleyen tamamiyle gerici bir çatışmadır.

Türkiye ve Yunan halklarının yapmaları gereken nedir; İki halk da "kendi" burjuva-feodal gericilerinin aleti olmayı reddetmeli, ulusal düşmanlık politikasının ezilen halklarının çıkarına değil, emperyalistlerin ve gericilerin çıkarına olduğunu ve onlar tarafından uygulandığını görmelidirler. İki ülke halkının çıkarı da emperyalizme ve uşaklarına karşı, uluslararası burjuvaziye karşı birlikte mücadeleyi gerektirmektedir. Çünkü emperyalizm ve burjuva gericiliği, iki halkın da ortak düşmanıdır. İki halkın çıkarı da mali sermayenin ekonomik ve siyasi egemenliğinin yıkılmasını gerektiriyor. Onlar, emperyalizme karşı mücadeleyi kendi hakim sınıflarına karşı mücadeleyle birleştirerek ve kendi aralarında birleşerek bu egemenliği devirmeyi hedeflemelidirler. Ulusal düşmanlıklara, iki ülke halkının da hiçbir çıkarı olmayan, sınıf mücadelesinin saptırılması ve proletarya ve ezilen halkın sınıf bilinciyle donanmasının engellenmesi anlamına gelen ulusal bencilliklere son verecek olan budur. Ulusal bencillik, proletarya ve ezilen halkların değil, gerici burjuvazinin ve genel olarak burjuvazinin politikasıdır. Proletarya, enternasyonalisttir ve ezilen halkların kurtuluşu da ancak onun önderliğinde, enternasyonalizm bayrağı altında kesintisiz sosyalizme yürüyüşle mümkündür.

Kendi gericilerini deviren Yunan ve Türkiye halkları arasında halledilmeyecek hiçbir sorun olamaz. İki ulus proletaryası, Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinde ve ortak olan sınıfsal çıkarları temelinde iki ulus arasında ekilen tüm düşmanlık tohumlarını yok edecek maddi ve manevi güce sahiptir. Ezilen kitleleri afyonlamaya yönelen bu eski oyunu ancak iki ulus proletaryası kökünden oynanamaz hale getirecektir.

TKP'li

Baş.Ta.Sa:1'de

diğer yandan ellerindeki sandalye ve masa ayaklarıyla öğretmenlere saldırmaya başladılar.

Yurtsever Devrimci Öğretmenler, TKP'li sosyal-faşistlerin kongreyi engellemek amacıyla bir avuç "Birlik Dayanışmacı"yı salonun dışına attı. Bu arada daha önce "Birlik Dayanışmacı"larla birlikte oturan ve onlarla birlikte hareket eden 40 civarında öğretmen onlardan ayrılarak, saldırıya katılmadı. Bir avuç TKP'li kongre salonunun dışına atıldıktan sonra sıkıyönetim birlikleri, kongre salonunu bastılar. Öğretmenlere çevrilen süngülerle tehditler savruldu. Divan başkanının kongrenin ertelendiğini açıklamasıyla birlikte öğretmenler kongre salonunu terk ettiler.

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN'İN İLKESİZ TAVRI

Kongre öncesinde DÖ grubu YDÖ'ye "ittifak" önerisi getirdi. DÖ grubu mensupları başlangıçta "Hayat size ittifak önermemizi dayattı" demelerine karşın, bu önerilerinde samimi değillerdi ve bu durum, kongre süreci içinde ortaya çıktı. Bu arkadaşlar, bir taraftan Yurtsever Devrimci Öğretmen'e ittifak önerirken, öte yandan da "kongrede kim güçlü olursa ve bize yönetimde taviz verirse onunla anlaşırız" anlayışıyla Özgürlük Yolu, TSİP ve KSD ile ittifak görüşmeleri yapıyorlardı. Devrimci Öğretmen'in tek düşüncesi, yönetimde olmak olduğu için sosyal-faşistlerin provokasyonları ve gerçekten ilkeli bir ittifak, onları fazla düşündürmedi. YDÖ'nün ilkeli ittifak yapılmasındaki ısrarlı tavrı, bu bakımdan bu arkadaşlarca ilkesiz bir biçimde oyalama taktikleriyle geçiştirildi.

Bugün bir avuç sosyal-faşisti tecrit ederek TÖB-DER'i gerçek anti-faşist bir öğretmen örgütü haline getirmek, revizyonizme karşı tutarlı ve ilkeli mücadeleyi gerektirir. Devrimci Öğretmen'in yapması gereken de budur.

Hükümetler

Baş.Ta.Sa:1'de

jisini yaparak AP'yi güçsüz bir hükümet kurmaya sevketmeye ve böyle bir hükümet kolaylıkla yıpratılabileceği için AP'yi güçten düşürüp karşılığında kendileri güç toplamaya çalışıyorlar.

Tüm gerici burjuva partilerin pratformu açıktır: Mevcut düzen ve devletin savunulması, kitlelerin onlara olan inançlarının korunması ve düzene muhalefete girişmelerinin engellenmesi. Ve onlar kitleleri de bu kendi platformlarına çekmeye, kitleler böyle platformlardan kurtuldukça ve gerici partilerden umut kestikçe türlü oyun ve manevralarla eski durumu muhafaza etmeye çalışıyor ve kitleleri gerici burjuva partiler arasındaki kayıkçı döğüşünün figuranları olmaya zorluyorlar.

Demirel gerine gerine halkın teveccühünü kazandığını, milletin AP'ye tek başına iktidar olacak kadar oy verdiğini ilan ve propaganda edip duruyor. Sanki iktidar halkın oylarıyla tayin edilirmiş gibi. Bırakalım hakim sınıfların iktidarlarını, onların hizmetindeki şu ya da bu hükümetlerin kurulması ya da yıkılmasında halkın oyları tayin edici bir rol oynayabilirmiş gibi.

Ecevit oldukça sert geçme ihtimali olan CHP Kurultayına gelecekte AP'yi yıpratmanın hesaplarını yaparak gidiyor. Reformist demagojinin etkisizleşmesinin muhasebesinin yapılacağı, gerekirse -ki gerekeceği görülüyor- yeni reformist demagoglarla CHP yönetiminin takviye edilerek kitlelerde yeni umutlar yaratmanın yollarının aranacağı CHP Kurultay'ında esas tartışma konusu, yine, "halkın oylarıyla" yeni bir CHP hükümetinin oluşturulması için nasıl bir yol takip edilmesi gerekeceği üzerine olacaktır. Sanki CHP hükümeti şimdiye kadar hakim sınıfların çıkarına bir siyaset izlediği için, emperyalistler işbirliği yolunda yürüdüğü için ve kitle mücadelesini bastırmada önemli bir rol oynayabildiği için hakim sınıfların istek ve iradelerine uygun olarak değil de halkın oylarına dayanarak ve onların iradelerine uygun olarak kurulmamıştı. Sanki o halkın çıkarlarını temsil etmişti! Örneğin sanki sıkıyönetim ilanı halkın çıkarınaydı, onun mücadelesini bastırmıyor, hakim sınıflara zulmediyordu!!

Ne bundan önce kurulmuş hakim sınıf hükümetleri ya da onlara hizmet eden reformist hükümetler ne de bundan sonra kurulacak çeşitli gerici hükümetler halkın iradesini temsil etmeyecek, onun oyuna dayanarak kurulup yıkılmayacaktır. Hangi hükümetin kurulup hangisinin yıkılacağını belirleyen, halkın oyları değildir. Hakim sınıfların çıkarları ve bu çıkarların en iyi nasıl gerçekleştirileceğidir. Onların çıkarları, reformist yöntemlerle kitlelerin uyutulmasını gerektiriyorsa, onlar kendi siyasetlerini izleyecek reformist hükümetlerin kurulmasından yana olacaklar, yok eğer çıkarları faşist yöntemlerin kullanılmasını gerektiriyorsa faşist hükümet alternatiflerini oluşturacaklardır.

Hükümetlerin kurulup yıkılmasında halkın da kuşkusuz belirli bir rolü olmaktadır. Ama bu rol, gericiler tarafından lanse edildiği gibi oylarıyla hangi hükümetin gelip hangisinin gideceğinin belirlenmesini değil; mücadelesinin bastırılması ihtiyacının hangi yöntem ve bunları izlemeye yatkın hangi hükümetlerin gerekli kıldığının belirlenmesini kapsar.

Her renkten revizyonist ve reformistin de katılmasıyla tüm gericilik tarafından propaganda edilen oy mekanizmasının tayin ediciliği safsatası tamamen bir sahtekarlıktır. Hakim sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarı ellerinde tuttukları koşullarda, gerici devlet sınırları içinde kitlelerin iradesini yansıtan çeşitli çözümler mümkün değildir. Böylesi tüm çözümler düzene yönelir ve mevcut düzen ve devleti sarsan çözümler niteliğinde olmak zorundadırlar. Gerici partilerin oluşturacakları düzenin savunulmasını temel alan tüm çözümler kitlelerin iradesine karşı oluşturulan, kitlelerin sömürülmesi ve ezilmesini kader haline sokan sözde çözümlerdir. Bunlar ancak gerici çözümler olabilirler ve şu veya bu çözüm, hakim sınıflar içindeki çelişmelere bağlı olarak şekillenir.

Tüm gerici çözümler sahtedir ve halkın iradesini kesinlikle yansıtmazlar. Halkın özgür iradesi ancak ve ancak bu düzen sınırları aşılarak gerçekleşebilir. Bu mevcut düzene ve gerici devlete karşı bir mücadeleyi ve onun başarıyla gelişmesini zorunlu kılar. Köylülerin toprağa ve tefeciye bağımlılığına son verilmeden, tüm siyasi özgürlükler, örgütlenme, yayın, propaganda, [illegible]teri vb. elde edilmeden, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gerçek[illegible]eden, grevler vb. yasaklanırken ezilen ve sömürülen kitlelerin özgür ira[illegible]en ve bu iradenin seçim yoluyla tecellisinden söz edilemez. Bu [illegible] gerici partilere oy veren kitleler, kendi iradelerini değil, hakim [illegible] onların çeşitli uşaklarınca aldatılmalarının bir sonucu olarak [illegible]leri oylarla onların iradelerini yansıtıyorlar demektir. Ki bu durumun [illegible]ığı, kitlelerin genel olarak gerici partilerden uzaklaşma eğilimi içinde [illegible]kları son seçim sonuçları tarafından kanıtlanmıştır. Gerici partilere "oy tabanı" sağlayan kitleler, geçici olarak kendi çıkarlarına aykırı hareket eden, objektif çıkarlarının bilincine varması hakim sınıflarca çeşitli yollarla engellenen kitlelerdir. Ve mücadelenin gelişmesi kaçınılmaz olarak onları da devrimcileştirecek, işte o zaman gerici partiler hiç de bir "oy tabanları" olmadığını göreceklerdir.

Oylarla hükümet olunmaz. Hükümetler, parlamentoda yansıyan sözde halkın oy çoğunluğuna göre kurulup yıkılmazlar. Parlamento, devlet işlerinin yürütülmesinde tayin edici bir kurum olmadığı gibi, halk-aleyhtarı hükümetler, onların oylarına dayanarak değil, onların çıkarlarını ve mücadelelerini ayaklar altına alıp ezmek için kurulurlar. Böyle hükümetler ancak mücadele edilip yıkılmaya layıktırlar. Ve onlar sözde "oy tabanları" olarak propaganda ettikleri halkın gücüyle yıkılacaklardır. Kuşkusuz oy gücüyle değil.

Ezilen halkın kaderi bir gerici akımın yedeğinde diğer bir gerici akımın hükümetinin yıkılmasında figuranlık etmek değildir. Mücadele, devrim hedefine yöneltilecektir. Hükümetlerin kurulup yıkılması perspektifiyle sınırlı kalmayan devrimci mücadele, genel olarak gerici hükümetlerin varlığına son vermek üzere mevcut düzene, onun koruyucusu bürokratik-militarist mekanizmaya karşı geliştirilecektir.

Düzeltme

Gazetemizin geçen sayısında çıkan seçim sonuçlarının değerlendirilmesi ile ilgili yazılarda rakamlarla ilgili bazı dizgi yanlışları olmuştur. Bunların doğrusunu aşağıya yazıyoruz:

Düzeltir, özür dileriz.

1– 1. sayfada "Seçimler ve Gerici Partilerin Durumu" başlıklı yazıda MHP'nin oylarının 34 bin arttığı söylenmektedir. Halbuki rakamların dört işleminden de anlaşılacağı gibi MHP'nin artan oyları 34 bin değil, 24 bindir.

2– 1. sayfada yer alan TABLO'da Erzincan ilinin 1977 seçmen sayısı yanlışlıkla 183.646 olarak yazılmıştır. Doğrusu 138.646 olacaktır. Aynı şekilde, Muğla'nın 1979 seçmen sayısı 290.759 değil, 209.759'dur.

3– 6. sayfada İstanbul ve Erzincan illerinin durumunu gösteren Tablo'nun Erzincan kısmının ilk satırının 1973, 1977 ve 1979 Seçmen sayısı sütunlarına birer (0) eklenecektir.

Gündeme

Baş.Ta.Sa:1'de

Devrimci güçlere bu yolda düşen görevler nelerdir?

Birinci olarak, salt ekonomik talepler uğruna mücadeleyle yetinmeden, ama ekonomik taleplerin savunulması bir yana bırakılmadan, kitleler, siyasi talepler temel alınarak mücadeleye seferber edilmelidir. Ne kitlelerin geri unsurlarından kopularak, ileri unsurlarının tecridine yol açılmalı ne de kitlelerin geri bilincine boyuneğilerek mücadele mesleki-ekonomik talepler uğruna mücadeleyle sınırlandırılmalıdır. Ekonomik ve siyasi talepler uğruna mücadeleyi uygun şekilde birleştirmenin yolları mutlaka bulunmalı, kitle mücadelesi devrimci propagandanın yaygınlaştırılması aracılığıyla devrim hedefine kanalize edilmelidir. Bunu gerçekleştirmeye yetenekli bir yapı oluşturmak üzere mevcut örgütlenmeler geliştirilmeli ve konuyla ilgili eğitim ihmal edilmemelidir.

İkinci olarak, yer yer ortaya çıkan işçi sınıfının dışındaki sınıf ve tabakaların mücadelesinin küçümsenmesi eğilimi alt edilmeli, genel bir mücadelenin tüm devrimci sınıf ve tabakaların birlikte eylemini gerektirdiği unutulmamalı ve işçi sınıfı esas alınmak üzere tüm devrimci sınıflar içinde çalışılmalıdır.

Üçüncü olarak, propaganda faaliyeti sürekli ve istikrarlı olmalı, kesintilere uğrayan, sonucu alınmak üzere yürütülmeyen, kitlelerin uğruna eyleme seferber etmeyi göz önüne almayan ya da bu konuda ihmalkar davranan bir propaganda faaliyeti anlayışı terk edilmelidir. Propagandanın temel yönü devrim hedefi olmalı, giderek düzeyi yükselmeli ve uğruna kitlelerin mücadeleye çağrıldığı talepler geliştirilmeli, mücadelenin yükselmesine uygun ve onu daha da yükseltici bir propaganda faaliyeti sürdürülmelidir.

Dördüncü ve yukarıdakine bağlı olarak, mücadeleyi başlayıp sona eren kampanyalar şeklinde kavrama anlayışı terk edilmelidir. Sınıf mücadelesi sürekli bir mücadeledir ve günlük taleplerle çeşitli siyasi talepler etrafında yükselebilir. Zaman zaman çeşitli kampanyalar yürütülmesi gerekmekle birlikte, kitleleri bulundukları birimde kendi taleplerini siyasi taleplerle birleştirerek yürütülen bir mücadele —sürekli bir mücadele— çizgisi izlenmelidir.

Beşinci olarak, kitlelerin birliğinin sağlanmasına özel bir önem verilmeli, bunu gerçekleştiren talepler uğruna mücadele ve böyle bir mücadele içinde kitlelerin birleştirilmesi görevi unutulmamalıdır. Bu açıdan çıkacak en küçük bir fırsattan dahi yararlanılmalı, kitleleri birleştiren taleplerin önemsizliği ya da ekonomik bir talep olması vb. kitlelerin birliğinin gerçekleştirilmesi ve birlikte mücadele ruhunun geliştirilmesi hedeflerine ulaşılmasını engelleyecek bahaneler olmamalıdır.

Altıncı olarak, kitlelerin birleştirilmesi esas alınırken ve bu görevin yerine getirilmesine hizmet etmek üzere tüm devrimci güçlerin devrimci platformdaki birliği sağlanmalı, bu birliğin önündeki engelleri yıkmak için mücadele edilmelidir. Bu birlik, hem genel olarak ve hem de genel grev hazırlığı ve onun başarıyla gerçekleştirilmesi açısından önemlidir.

Son olarak, hiçbir şekilde tedirginliğe kapılmamakla birlikte, tüm örgütlenmeler sağlamlaştırılmalı, en kötü şartlara dahi tahammül edebilecek yapılara ulaşılmalıdır.

Ancak bu görevlerin yerine getirilmesiyledir ki, hem emekçilerin genel grevi başarıyla hazırlanabilir ve hem de anti-faşist mücadele zaferle ilerletilebilir. Kitlelerin mücadelesinin yükselmesi, devrimci dalganın yükselmesi, devrimci bir gelişme için maddi şartları sağlamaktadır. Önemli olan var olan potansiyelin, ilk elde reformizmin etkinliğinden sıyrılan önemli sayıda insanın örgütlenmesi, devrimin subjektif etkeninin geliştirilmesidir. Kitleri etrafında toparlayabilecek devrimci bir alternatif yaratılması görevine yaklaşım, bunun görev olarak kabul edilmesi ya da reddi, önüne engeller çıkarılması devrimciliğin denek taşlarından biri olacaktır.

Tüm bu görevler, reformizm ve revizyonizmle mücadele edilmeden yerine getirilemez. Özellikle reformizmin yitirdiği itibarını demagojilerle yeniden elde etme çabasına izin verilmemeli, revizyonistler kitlelerden tümüyle tecrit edilmelidir.

İstanbul'da

Baş.Ta.Sa:1'de

lirli noktalara adam yerleştirildi. Barikatların oluşturulmasında gerekli olan malzemeler hazırlandı. MHP'li faşistler, devrimcilerin ve emekçilerin kendilerini mahalleye sokmamaya kararlı olduklarını öğrendikleri için toplantı yapmaya cesaret edemediler ve mahalleye gelmediler. Proleter devrimciler, yasadışı bir gösteri düzenlediler. 200 civarında devrimci ve emekçinin katıldığı gösteri sırasında sloganlar atıldı. Sömürü düzenini ve seçim aldatmacalarını teşhir eden konuşmalar yapıldı.

Proleter devrimciler bu çalışmaları yürütürken D.Yol, Kurtuluş, ve D. Sol taraftarlarına faşist cinayet örgütlerine karşı mücadelede eylem birliği önerisi götürdüler. Ancak bu grupların taraftarları bu sorına ilgisiz kalarak MHP toplantısını engelleme faaliyetlerine katılmadılar.

ERZİNCAN MAHALLESİNDE GECE YÜRÜYÜŞÜ AYPILDI

Erzincan Mahallesinde 13 Ekim akşamı "Seçimleri Boykot Edelim", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları eşliğinde bir gece yürüyüşü düzenlendi. Ellerinde meşaleler tutan göstericiler, yürüyüş sırasında halkın büyük ilgisini gördüler. Gösteri, emekçiler tarafından sevinçle karşılandı. Yapılan bir konuşmada seçimleri boykot taktiği üzerinde duruldu. "Yaşasın TDKP" sloganı, meşaleler taşıyan göstericilerce konuşma sırasında sık sık haykırıldı.

Başlangıçta göstericilere müdahale edemeyen polis ve jandarma, gösterinin bitiminden sonra yolları keserek arama yaptı. İki kişi gözaltına alındı.

1 MAYIS MAHALLESİNDE YÜRÜYÜŞ VE GECE DÜZENLENDİ

12 Ekim günü 1 Mayıs Mahallesinde proleter devrimciler, bir gece düzenlediler. Gece öncesi ev toplantıları yapıldı. Seçimleri boykot etme doğrultusunda yapılan propaganda emekçilerin büyük desteğini gördü.

12 Ekim günü düzenlenen geceye 350 civarında emekçi katıldı. D. Sol taraftarlarının provokatif tavırları dolayısıyla geceye katılım az oldu. Gecede yapılan konuşmalarda seçimleri boykot sorunu emekçilere kavratılmaya çalışıldı. Slayt gösterildi. Marşlar ve türküler söylendi. Gece, Enternasyonal Marşı ile sona erdi.

13 Ekim akşamı bir yürüyüş düzenlendi. Ellerinde meşaleler taşıyan göstericiler, Ankara asfaltını trafiğe kapatarak ateş yaktılar. Konuşmalar yapıldı. Devrim andı ile gösteri sona erdi.

yıldız yayınevi

EMPERYALİZM
VE
DEVRİM
Enver HOCA

DİYALEKTİK
VE TARİHSEL
MATERYALİZM
J.V.STALİN

LENİNİZM
NEDİR?
(Leninizm Dizisi 1. Kitap)

STRATEJİ
VE
TAKTİK
J.V.STALİN

PROLETER
DEVRİMİNİN
TEORİSİ
(Leninizm Dizisi 2. Kitap)

ÇİN
ÜZERİNE
DÜŞÜNCELER
Enver HOCA
I - Birinci Kitap

GENEL DAĞITIM:
YURT-DA

İki elimiz

Baş.Ta.Sa:1'de

zerine gericilik her zamanki gibi "milli duyguları körükleyen" kampanyasını yoğunlaştırmaya, bununla kitlelerin dikkatini MİT, MHP, Kontr gerilla gibi cinayet örgütlerinin üzerinden uzaklaştırmayı hedeflemektedir.

Bugün faşist cinayet çeteleri, MHP'li faşistler böyle bir propaganda kampanyasının verdiği rahatlıkla yeni saldırılara hazırlanmaktadır. Grevci işçiler, demokratik [illegible]le kavgası veren öğrenciler sıkıyönetim birliklerinin ve MHP'li katillerin kurşunlarına hedef olmaktadır. Diktatörlük "anarşi" edebiyatıyla gelişen kitle mücadelesini boğmaya çalışır ve bu konuda yeni yöntemler geliştirirken, saldırılarını gizlemeyi ve kitleleri aldatmayı da elden bırakmıyor.

Faşistler, reformistlerin kitleler önünde büyük bir oranda teşhir olmalarından da yararlanarak, kitleleri faşist ideoloji ile ağulamaya çalışıyor. Binlerce emekçinin kanı ve kemiğinin hesabını vermekle yükümlü olan MHP ve onun elebaşısı Türkeş, demagojik propagandadan yararlanarak, tecrit çemberini kırmayı deniyor.

Faşist, reformist, revizyonist tüm gericilerin seçimlere büyük bir katılımın olduğu yollu propagandası da büyük oranda faşist diktatörlüğün militarist güçlerinin halka saldırısını gizlemeyi hedefliyor. Onlar, devletin militarist kurumlarını halka şirin göstererek halkın anti-faşist mücadelesinin daha fazla yükselmesini engellemeye, kitleleri gericilik etrafında birleştirmeye, sömürü ve zulmü devam ettirmeye çabalamaktadırlar.

Ama bütün bu gerici çabalar boşuna! Emekçi kitleler, sömürü ve zulme evet demeyecektir. Binlerci işçi, emekçi ve devrimcinin kanına girmiş olan sivil ve resmi faşist cinayet çetelerinin yakasını ezilen milyonlar bırakmayacaktır. Hiçbir gerici çaba, halk düşmanı cinayet örgütlerinin yüzünü gizleyemez. Hiçbir demagoji emekçilerin bilincini çarpıtamaz. Buna izin verilmeyecektir, verilmemelidir. Eli kanlı katillerin üzerine yürünmeli, kitlelerin örgütlü birleşik anti-faşist gücüne dayanarak bu cinayet çetelerinden hesap sorulmalıdır. Sivil ve resmi faşistler hayatın her alanında teşhir ve tecrit edilmelidir. Diktatörlüğün bütün propaganda araçlarıyla yürüttüğü, militarist faşist kurumları, sivil ve resmi faşist cinayet çetelerini aklama, dikkatleri bu cinayet örgütlerinden ve onların saldırı ve tertiplerinden başka alanlara çekme çabası boşa çıkarılmalıdır. İşçilerin, emekçilerin, devrimcilerin elleri, halk düşmanı kanlı katillerin yakasını bırakmamalı, tersine daha fazla sıkmalıdır. Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçleriyle yürüttüğü saldırı ve baskıları boşa çıkarılmalıdır. Proleter devrimciler önderliğinde yürütülecek mücadele Genel Grev hedefine bağlanmalı ve kitlelerin milyonlarca ve milyonlarca gücü, faşistlerin karşısına dikilmelidir; dikilecektir de.

Egemen

Baş.Ta.Sa:1'de

nıfların politikasının bütün olarak uygulanmasında olumsuz bir etki yaratmaktadır. Bunun dışında TİKP revizyonistleri bugün "Devlet Partisi"nin "çok olumlu gelişmeler içinde bulunduğunu" söylemekte ve "buhranın çözümünü" AP–CHP yakınlaşmasında ve bu iki partinin koalisyon hükümeti kurmasında görmektedir. (Bkz. Aydınlık gazetesinin 18 ve 22 Ekim 1979 tarihli sayıları). Bu politikanın bir parçası olarak da sıkıyönetimin iki ay daha uzatılmasını desteklemektedir.

TKP revizyonistleri ise, CHP Hükümetinin ABD ve NATO'nun hazırladığı bir plan gereğince düşürüldüğünü söyleyerek CHP'yi anti-faşist ve anti-emperyalist bir güç olarak göstermeye çalışmaktadır. Böylece bu revizyonist mihrak, iki yıllık bir uygulaması ile de iflası belgelenmiş olan reformizmi hem aklamakta ve hem de CHP'yi kitlelere yeniden anti-emperyalist ve anti-faşist bir alternatif olarak sunmaya devam etmektedir. Onlar bunu yaparken, CHP yönetimini biraz daha "sola çekmeye" çalışmakta, bunun için de CHP'nin reformist yöneticilerine sürekli olarak çağrı yapmaktadır.

ESAS AMAÇLARI

Bu revizyonist mihrakların esas amaçları kitlelerin yükselen demokrasi mücadelesini, egemen sınıfların politikası uyarınca bastırmak ve kapitalizmin gelişen buhranını emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkmaktır. Bu konuda TİKP revizyonistleri son derece açık sözlü hareket etmektedir. TKP revizyonistleri ise daha kapalı bir ifade tarzı ile aynı politikanın sözcülüğünü yapmaktadır.

Onlar, bir yandan gericiliğin güçlenmesini savunurken, bir yandan da —gene bu politikalarının bir sonucu olarak— kitlelerin gücünü bölüp parçalamaya, kitle örgütlerini fiilen ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Gene aynı şekilde ya kitle mücadelesini engellemek için ya da bu mücadeleyi mümkün olduğu kadar düzenin sınırları içinde bir resmigeçite dönüştürmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Bütün bu gelişmeler, şu gerçeği bir kez daha üzerine basarak vurgulamaktadır: Revizyonizme karşı mücadele etmeden, bu karşı-devrimci akımları kitleler arasından söküp atmadan faşizme, faşist diktatörlüğe ve egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasi saldırı hazırlıklarına karşı mücadele edilemez.

Kitaplar ... Kitaplar ... Kitaplar ...

J.V. Stalin :

STRATEJİ VE TAKTİK

YILDIZ YAYINEVİ, Stalin'in 100. Doğum Yılı nedeniyle, kısa bir süre önce, proletaryanın bu büyük öğretmeninin STRATEJİ VE TAKTİK adlı yapıtını yayınladı. Türkçe olarak ilk kez yayınlanan "İktidarı Almadan Önce ve Sonra Parti" adlı yeni bir makalenin eklenmesiyle genişletilmiş olarak basılan kitap devrimci mücadelenin bu aşamasında yayınlanması açısından da büyük bir önem taşımaktadır.

STRATEJİ VE TAKTİK adlı yapıtın günümüzde her şeyden önce "Mao Zedung Düşüncesi" adı verilen revizyonist düşünce sisteminin bu konuda Türkiye devrimcilerinin kafalarında yarattığı karmaşa ve bulanıklığı silmeyeve proleter devrimcilerin gerçekten devrimci düşünce ile silahlanmalarına hizmet edecektir.

Mao Zedung'un proletarya hareketinin programı, strateji ve taktiğine ilişkin düşüncelerinin Marksizm-Leninizmle hiçbir ilgisi olmadığı; Mao'cu literatür içinde özel bir anlamı olan "baş düşman", "baş çelişki", "özel strateji", "özel program" ve "aşamalı devrim" gibi terimlerin Marksist-Leninist öğretide ya hiç bulunmadığı ya da bambaşka anlamlara geldiği, Stalin'in bu parlak yapıtı incelendiğinde daha berrak bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Örneğin, Maocu öğreti, "baş çelişme" ve "baş düşman" konularında yaydığı zehirli düşüncelerle proletaryaya teslimiyetçi bir çizgiye boyun eğmeyi öğütlemiş, Marksist öğretide ya hiç bulunmayan ya da zaten uzun yıllar önce Menşevizme veya başka türden reformcu düşüncelere karşı mücadele içinde mahkum edilmiş tezleri yeniden piyasaya sürmüştür.

İşte Stalin'in yapıtı, proletarya hareketinin uzun yılların mücadelesi içinde ortaya çıkmış ve Ekim Devrimiyle de sınanmış olan bu konudaki öğretileri özlü bir biçimde formüle etmiş olmasıyla komünistlerin eline güçlü bir silah vermiştir. Yapıt bu niteliği ile Maocu çarpıtmaların üstesinden gelmenin de güçlü bir aracıdır.

Öte yandan Stalin'in STRATEJİ VE TAKTİK adlı yapıtı incelenerek proletarya hareketinin ve proleter devrimcilerin önlerinde duran bugünkü mevcut görevleri açısından da önemlidir. Devrim dalgasının hızla yükseldiği, proletarya hareketinin gericiliğe cepheden saldırdığı bir anda esnek taktiklerin bulunması, yeni örgütlenme biçimlerinin geliştirilmesi ve büyüyen kitle hareketinin önüne düşülmesi gereken bir dönemde yaşanması bu incelemenin derinleştirilmesi ve uluslararası işçi hareketinin bu konudaki deneylerini özetleyen Stalin'den öğrenmenin önemini daha da artırmaktadır.

yıldız yayınevi 5

J.V. Stalin

STRATEJİ VE TAKTİK

işçi köylü mektupları

Batman

Ben 1.Jandarma Komando Alayı'nda askerlik yapan bir devrimciyim. Alayımızda halk düşmanlarınca devrimcilere ve emekçilere baskı ve işkence yapılmaktadır. Burada özel olarak eğitilmiş işkenceci uzmanlar halk çocuklarına işkence yapmaktadırlar. Kürt halkına düşmanlık kusan bu işkenceciler, en ufak olayda Batman'da terör estirmektedirler. Nitekim bir süre önce Apocu faşistlerce öldürüldüğü iddia edilen CGP İlçe Başkanı'nın öldürülmesi bahane edilerek çevrede terör estirildi. Birçok emekçi işkenceye çekildi.

Alayda halk çocuklarına işkence yapan ve çvrede terör estirenlerin başında Alay Komutanı Albay Hasan İkleez, 2 Tabur Komutanı Binbaşı Temel Cingöz, Hareket Subayı İsmet Yoğurtçu, 1.Tabur Komutanı Yüzbaşı Yücel Tuğralı ve daha birçok halk düşmanı gelmektedir. Burada görevli olanlar özel olarak Kürt halkına karşı eğitilmiş bilinçli faşistlerdir. İşkence yapma konusunda bu faşistlere işkence uzmanı MİT elemanları yardımcı olmaktadır. MİT'in bu uzman işkencecileri Siirt'te çalışmaktadırlar. 56 AK 633 plakalı bir Renault ile Batmana gelip giden bu işkenceciler ayrıca kendilerini gizlemek için 56 AD 023 plakalı bir taksi de kullanmaktadırlar.

Halkımız bütün işkenceci halk düşmanlarından hesap sormalıdır.

Gebze

Karaağaç gecekondu mahallesi emekçileri ve devrimcileri olarak 14 Ekim seçimleri öncesinde bir toplantı yaparak seçimleri boykot etme, konut sorunu vb. konularda tartıştık. Halkın Kurtuluşu taraftarı bir arkadaş Proleter Devrimci Hareket'in seçimleri boykot taktiğini açıkladı. Söz alan emekçiler görüşlerini belirttiler. Düzen partilerinin halk düşmanı yüzü teşhir edilerek seçimlere katılmama kararı alındı.

14 Ekim günü emekçiler -birkaç istisna dışında- sandık başına gitmeyerek seçimleri boykot ettiler. Açık havada bir toplantı yapılarak marşlar söylendi. Seçimleri Boykotla ilgili özel sayı ve Halkın Kurtuluşu dağıtıldı. Sloganlar atılarak konuşma yapıldı. Karaağaçlı emekçiler düzene olan kinlerini bu faaliyetlere katılarak dile getirdiler.

Gebze'den
HALKIN KURTULUŞU
Taraftarları

yıldız yayınevi

Enver Hoca

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER I BİRİNCİ KİTAP

DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK

10. Sayı ÇIKTI

PARTİ BAYRAĞI

20. Sayı ÇIKTI

- MAOCU HALK SAVAŞI STRATEJİSİ VE MARKSİZM – LENİNİZM
- MAOCULUĞUN TEORİK ALANDAKİ ETKİLERİ ÜZERİNE
- TARIMDA KAPİTALİST, FEODAL VE YARI-FEODAL ÜRETİM İLİŞKİLERİ
- HK VE PB'NİN HÜSNÜ KAPO YOLDAŞIN ÖLÜMÜ ÜZERİNE AEP MK'SİNE GÖNDERDİĞİ MESAJ
- ELEŞTİRİ – ÖZELEŞTİRİ ÜZERİNE
- SOSYALİST GERÇEKÇİ EDEBİYAT - BURJUVA VE REVİZYONİST BASKIYA KARŞI MÜCADELE İÇERSİNDE GELİŞİYOR

Sicil Değerlendirme Kurulu aldatmacasına hayır !

Egemen sınıfların memur kitlesine karşı yürüttüğü baskıların bir parçası olarak yürürlüğe sokulan "Devlet Memurları Sicil Yönetmeliği" ile memur mücadelesi pasifize edilmeye, düzenin uysal birer kölesi olarak kalmaya mahkum edilmeye çalışılıyor. Egemen sınıfların bu tür aldatmacalarına göre sözde memurları kendi haklarında değerlendirme yapacak, kendi kendilerine not verip "kadrosunu yükseltecektir" Böylelikle de memurlar ezilmeden "mutlu bir yaşam sürdürecekler" Bu bir aldatmacadan, bir demagojiden başka bir şey değildir. TÜM PTT DER bu konuya ilişkin olarak bir bülten dağıttı. Bu bültende "Sicil Kurulları"nın oluşturulma biçiminin ve memurların nasıl bir gerici çember içine alındığının yanısıra şunlar belirtilmektedir.

"Değerlendirme Kurulları, kurumlarda (merkezde ya da bölgede) en üst sicil amirinin veya onun görevlendireceği, kendi kadro derecesinden, yoksa bir alt dereceden bir memurun başkanlığında, memurlar arasında seçilecek iki memur temsilcisi ile özlük işleri birim amirinden oluşuyor. Memur temsilcisi seçilebilmek için en az 10 yıl memurluk yapmış olmak ve halen 4. derece kadrolarından birinde bulunmak zorunludur. Siçil değerlendirme kurulu kararlarını çoğunlukla alır. Oyların eşit olması halinde kurul başkanının oyu esas alınır.

(....)

"Memurların kendi temsilcilerini kendilerinin seçmesi ve bunlar vasıtasıyla sicillerde söz sahibi olması gibi bir iddia ile ortaya çıkan değişiklik, gerçekte bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Memurların düzene karşı yükselen mücadelesini pasifize etmek ve Grevli Toplusözleşmeli Sendika Hakkı talebini unutturmak için egemen sınıfların başvurdukları bir oyundur. PTT idaresi ise bu değişikliği daha da gerici bir şekilde uyguluyor.

"PTT emekçileri bu oyuna gelmeyeceklerdir. Emekçilerin bugünkü talebi, çalışanlar üzerinde baskı ve sindirme politikasının bir aracı olan gizli sicilin kaldırılmasıdır... Çalışanların özlük işlerini yürüten kurumların hiçbir şarta bağlı olmadan doğrudan çalışanlar tarafından seçilmesi ve denetlenmesidir. Emekçilerin talebi GTSS hakkıdır."

ZİNDANLAR BOŞALSIN
GENEL AF

Elazığ

Faşist diktatörlüğün zindanlara doldurduğu devrimci ve emekçiler üzerinde zindanlarda uygulanan baskının yanı sıra sıkıyönetim ve MHP'li katillerin işbirliği sonucu devrimcilere karşı planlı ve sistemli saldırılar yürütülmektedir.

14 Eylül günü Elazığ Askeri Cezaevi'nde sıkıyönetim yetkilileri, cezaevi yöneticileri ve MHP'li katillerin işbirliğiyle gerçekleştirilen bir provoka[illegible] ve saldırı sonucunda bir devrimci katledildi, 4'ü ağır [illegible]k üzere 14 kişi de yaralandı. Saldırıdan sonra 16 yaşl[illegible] bir çocuk 6.35'lik bir tabancayla teslim oldu ve "b[illegible]nist oldukları için vurdum" dedi. Olay kamuoyunda[illegible]le gizlendi. Saldırıyı gerçekleştiren MHP'li faşist can[illegible] Rauf Çiçek, Muzaffer Top ve diğerleri sıkıyönetim sav[illegible]ca koruma altına alındılar ve özel olarak saldırı ile ilişkileri olmadığı şeklinde yaygara çıkarıldı.

Elazığ Askeri Cezaevi'nde ve II nolu kısımda devrimciler ve faşistler bir arada tutularak sürekli bir provokasyon ve saldırı ortamı yaratıldı. Devrimcilerin direnmesi üzerine, cezaevi yönetimi faşistlerle anlaşarak onları I Nolu cezaevine naklettiler. Bu durum MHP'li katillerin saldırılarına I Nolu cezaevinde devam etmelerini daha da kolaylaştırdı.

Faşistler cezaevi berberini saldırı üssü olarak kullandılar. Birçok kez devrimcilere saldırdılar. Her seferinde olayların gelişiminden cezaevi yöneticilerinin haberinin olmasına karşın hiçbir tedbir almadılar ve saldırılara destek oldular. Öyle ki sıkıyönetim yetkililerince yapılan aramalarda faşistlerin üzerinden çıkan silahlar bizzat asteğmen Alaattin ve teğmen Muzaffer tarafından hiçbir kayda geçirilmeden saklanıyordu.

14 Eylül saldırısında önce devrimcilerin kaldığı koğuşlarda arama yapılarak faşist saldırı için faşistlere güvence verildi. 14 Eylül günü cezaevi yöneticileri kendi aralarında uzun süreli bir toplantı düzenlediler. Cezaevi doktoru asteğmen önce devrimcilerin kaldığı kısımda muayene yaptı. Daha sonra gideceğini söylemesine karşı gitmeyerek faşistleri muayene etmeye başladı. Bu arada devrimciler havalandırılmaya çıkarıldı. Faşist elebaşılardan Rauf Çiçek ve Muzaffer Top doktorun yanına girip çıktıktan sonra berberin olduğu kesime indiler. Bu sırada havalandırma bahçesinin etrafında nöbet tutan askerler nöbet yerlerinden kayboldular. Tam bu sırada devrimcilerin üzerine üç yandan ateş edilmeye başlandı. Bir kişi öldürüldü, 14 kişi yaralandı. Saldırıyı Rauf Çicek ve Muzaffer Top'un başını çektiği faşistler düzenlediler

Bu saldırı olayı Elazığ Sıkıyönetim Komutanı tarafından sansür edilerek kamuoyundan gizlendi. Daha önce canı istediği zaman devrimcileri karalamak için "Basın Yayın Halkla İlişkiler Bürosu" bildiriler yayınlarken, saldırı olayı karşısında hiçbir açıklamanın yapılmaması bu konuda sıkıyönetimin MHP'li katillerle işbirliğini gizlemeye çalıştığının kanıtıdır. Saldırının sıkıyönetim yetkililerinin MHP'lilerle işbirliği sonucu gerçekleştirildiğinin bir diğer kanıtı da saldırı sırasında nöbetçi askerlerin nöbet yerini terk etmesidir.

Uşak

Uşak Cezaevinde MHP'li faşistler devrimciler ile bir arada tutularak devrimcilere yönelik saldırıların sürdürülmesi üzerine devrimciler direnerek faşistlerin başka cezaevlerine sürgün edilmesini sağladılar.

Cezaevi yönetiminin MHP'li faşistlerin saldırılarına karşın suskun kalması ve faşistlerin sürekli olarak devrimcilere saldırması üzerine 27 Eylül günü devrimciler direnişe geçtiler. Devrimcilerin kararlı tutumu karşısında cezaevi yönetimi 20 kadar faşisti Sivaslı ve Simav Cezaevlerine sürgün etmek zorunda kaldı.

Çorum

15 Ekim günü Apocu faşistler Çorum Cezaevinde Halkın Kurtuluşu taraftarlarına saldırarak 5 kişiyi bıçaklarla yaraladılar. Devrimcilerin bahçede olduğu bir sırada içerde kalanlara saldıran Apocu faşistlerin saldırısı üzerine devrimciler harekete geçtiler. Ancak Cezaevi yönetimi Apocuları devrimcilerin ellerinden alarak sakladılar.

Parti Bayrağı'nın 20. sayısı çıktı

"Maocu Halk Savaşı Teorisi anti-Marksisttir"

PARTİ BAYRAĞI
Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!

Parti Bayrağı'nın 20. sayısı, köylü sorununa genel bir bakışın ve Maocu etkilenmenin özetlenmesinin yanısıra, halk savaşı ve bu konudaki Maocu çarpıtmanın eleştirisine yer veriyor.

Halk savaşı sorununun ve onunla ilgili Maocu çarpıtmanın ele alınması, ülkemizde devrimci teori ve pratiğin gelişimi bakımından büyük bir önem taşıyor. Konu özellikle ülkemizde devrimci teori ve pratiğin gelişmesinin yakın geçmişteki şekillenişi açısından önemlidir.

Parti Bayrağı'nın da üzerinde durduğu gibi, 60'lı yıllarda ortaya çıkan Kruşçevci modern revizyonizmin genel olarak devrimci şiddeti, şiddete dayanan devrim teorisini ve emperyalizmi ve gericiliği hedefleyen proletarya ve ezilen halkların devrimci savaşlarını, halk savaşları pratiğini reddetmesi karşısında sözde "halk savaşı teorisi"nin propagandasını yapan Maocu revizyonizm, konuyla ilgili aldığı tutum dolayısıyla belirli bir güç toplamış, revizyonist etkisini yaygınlaştırmada elverişli bir konum elde etmişti. Devrimci şidetin reddi karşısında onun savunulması yerine, devrimci şiddetin bir biçiminin, proletaryanan bakış açısından koparılmış ve sınıf çıkarlarının gerçekleşmesinin bir aracı olmaktan çıkarılmış mutlaklaştırılmasını temsil eden Maocu revizyonizm, devrimci şiddet ve onun biçimleri sorununda yarattığı karışıklıktan yararlanarak birçok devrimci unsuru etkileyebilmişti. Kruşçev revizyonizminim devrimci şiddeti reddetmesinden öfkeye kapılan devrimci unsurlar Maocu revziyonizmin de yozlaştırma etkisiyle yollarını bulamayarak maceracılığa sürüklendiler. Diğer şeylerin yanısıra, yakın geçmişte gerek uluslararası alanda gerekse ülkemizde küçük burjuva ihtilalciliğin gelişmesinin, maceracı-iradeci yollara sapılmasının önemli bir etkeni devrimci şiddetin savunulmasının yerine onun bir biçiminin mutlaklaştırılmasını geçiren Maocu revizyonizm olmuştur. Mao Zedung'un diğer konulardaki, özellikle proletarya ve onun sınıfsal çıkarlarına değer vermeyen, proletaryayı merkezine almayan burjuva-demokrat fikirleriyle de uyum sağlayan çeşitli ülkelerdeki küçük burjuva ihtilalci hareketler, özellikle devrimci savaş sorununu hareketlerinin belirleyici bir temeli edindiler. Proletarya ve ezilen halka güvensizlik, iradecilik denilen küçük burjuva illeti onları Maocu revizyonizmin etkisine özellikle açık hale getiriyordu.

Ülkemizde 70'lerin başındaki küçük burjuva demokrat hareketin görüşleri ve gelişmesi bilinmektedir. THKO, THKP-C, TİKKO gibi başlıca küçük burjuva ihtilalci örgütler hemen tüm görüşlerini, suvjektif değerlendirmelerden hareketle şartlarının ya genel-geçer olarak ya da içinde bulunulan durumda var olduğunu "kanıtladıkları" silahlı mücadelenin esas olması, kırların esas alınması ve şehirlerin kırlardan kuşatılarak kurtarılması tezleri odağında geliştirdiler. Silahlı mücadelenin şartlarının içinde bulunulan anda var olduğu şeklinde yapılan tüm tespitler de, kesinlikle yalnızca verili anın (örneğin 71 şartlarının) yanlış bir değerlendirilmesinden, sınırlı bir subjektivizmden değil sözde çağın vb. değiştiği tahlillerine dayandırılan genel tespitlerden, tam bir iradecilikten kaynaklanıyordu. Silahlı mücadele baştan sona esas mücadele biçimiydi, bir grup adamın silahlanıp savaşa başlaması gerekiyordu ve bu sözde kitlelerin onların peşine takılması vb. yoluyla devrimin zaferini garantilemek için yeterliydi! Bu hareketler kuşkusuz ki yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde silahlı mücadelenin her zaman için esas olduğunu ileri süren Maocu revziyonizmden etkilenmişlerdi. Yine küçük çetelerin, gerilla birliklerinin ya da "öncü savaşçı" timlerinin büyüyüp genişlemesi yoluyla -tabii ki "basitten karmaşığa", küçükten büyüğe" doğru gelişecek- halk ordusunun kurulması anlayışı başka bir yerden değil Mao Zedung'dan alınmaydı. Küçük bir gerilla- birliğinin halk ordusunun çekirdeği olduğu görüşünden hareketle THKO'nun başından "ordu" ismini kullanmaya başlaması bile bunu gösterir.

Ülkemizde küçük burjuva devrimci hareketler silahlı mücadelelerin ve kırların her zaman için temel alınması, kırın şehri kurtarması tezlerini o derece kesinlikle savunuyorlardı ki, bu konuda aralarında bir tartışma yoktu. Tartışma, savaşa doğrudan kır gerillasıyla başlanmasını savunan THKO ve önce şehir gerillası aşamasından geçilerek kır gerillasına yönelinmesini savunan THKP-C örneğinde olduğu gibi, Maocu "halk savaşı stratejisi"nin kabulü temelinde bu sözde "strateji"nin hizmetindeki "taktik sorunlar" üzerinde oluşuyordu. Tüm bu örgütler aynı Maocu "ordu kurmak" teorisini benimsemişlerdi.

Silahlı mücadelenin ve "emperyalizmin yumuşak karnı" kırların temel alınması bu hareketlerce o derece tartışılmaz bir tabu olarak kabullenilmiş, devrimci şiddeti savunma samimiyeti ve devrim inancı Maoculuğun etkisiyle sınıf açısından kopuk bir biçim sorununa, biçimin mutlaklaştırılmasına öylesine indirgenmişti ki; bu, komünist hareketin gelişimini zorlaştıran, bu gelişmenin en azından hızını kesen önemli etkenlerden biri oldu. Kırların temel alınmasına dayanan sözde "halk savaşı teorisi" şehirlerde çalışmanın, proletaryaya yönelmenin, onun sınıf hareketiyle birleşmenin başlıca engellerinden biriydi. Devrimin, kırlarda patlak vermesi ve kırlara dayanarak şehirlere doğru yayılması ihtimali, işçi sınıfının örgütlenmesini, onun içinde, şehirlerde çalışmanın reddine (ya da en azından tamamıyla küçümsenmesine) yol açarak mutlaklaştırılmıştı. Ve bu mutlaklaştırmanın reddi sözde devrimci şiddeti savunmaktan vazgeçme olarak yorumlanarak, uzun süre gerçekleştirilemedi. Proleter devrimci hareket çok uzun süreden beri (75'lerden itibaren) şehirlerde çalışmanın, proletarya içinde çalışmanın, savaş konusunda bağımsız olarak tayin edici önemini tespit etmesine, teorik açıdan bu sonuca varmasına rağmen, sözü edilen Maocu tezleri savunmaya da devam etti. Bu teoride belirli bir eklektizme yol açarken, pratikte kesinlikle işçi sınıfı hareketiyle Marksizm-Leninizmin birleşmesinin hızlı olmayan bir gelişme seyri izlemesi sonucunu doğurdu. Uzun bir zaman "neye yönelik olarak çalışılıp örgütlenilecek" sorusunun cevabını, perspektifimizin halk savaşı yoluyla devrim yapmak olduğu ve bu anlayışa uygun olarak örgütlenip çalışmak gerektiği teşkil etti. Şehirleri karşı-devrimci üsler olarak görüp proletarya ve şehir küçük burjuvazisinin, özellikle önder ve temel güç olan proletaryanın devrimdeki rolünü reddeden Maoculuğun baştan çalışma alanlarının seçilmesi gerektiği anlayışının etkisiyle, proleter devrimci hareket kırları esas çalışma alanı olarak belirlemedi, sınıf açısını kaybetmedi, ama, konuyla ilgili muğlaklık, aşılması gereken bir barikatı teşkil etti.

Yine istisnai durumlarda tersi kabul edilmesine karşın "uzun süreli silahlı mücadelenin" esasta tek ihtimal olarak saptanması, genel ayaklanmayı hazırlamaya yönelik her günkü faaliyette belirli aksaklıkların ortaya çıkmasına ve bunların ülke çapındaki faaliyetin gelişme ve yaygınlaşmasının hızını düşürmesine yol açtı.

Gerektikçe bu konunun üzerinde durmaya devam edecek olan Halkın Kurtuluşu, konunun kavranışı açısından Parti Bayrağı'ndaki ; yazının temel bir önemi olduğu görüşündedir. Tüm devrimciler, yazıyı dikkatle incelemeli, uzun süreli ve öncelikle kırlarda patlak veren, iktidarın parça parça alınmasını sağlayarak ilerleyen genel ayaklanmanın gerçekleşme biçimi ihtimalini reddeden H.Yolu gibi, Maoculuğu ilke edinen Partizan gibi anti-parti grupların sefilliğini kavramalı, Kruşçevci ve Maocu revizyonizme karşı mücadelede berraklığı sağlamalıdır.

Devrimin zaferi şiddet yoluyla burjuva (ya da burjuva feodal) mekanizmanın parçalanmasını gerektirir. Bu şiddet ancak kitlelerin devrimci şiddeti, genel ve topyekün ayaklanması olabilir. Genel ayaklanma, uzun ya da kısa sürede gerçekleşmesinden öncelikle şehirlerde ya da kırlarda patlak vermesinden, önce merkezi iktidarın ya da yerel devrimci iktidarların kurulmasından bağımsız olarak, devrimin zaferi için zorunlu bir koşuldur. O, birçok yerel ayaklanma ve savaşlardan bileşir, çeşitli ihtimallerden biri olarak, her ülkenin somut koşullarında kendi somut yolunu izleyerek gerçekleşir. Ama hangi biçimde oluşursa oluşsun gerekli olan halkın genel ayaklanmasıdır, buna uygun bir hazırlıktır. Proletaryanın önderliği ve işçi-köylü temel ittifakının kurulmasıdır.

ALMANYA
ALLE LEHRER EINSTELLEN
AUCH FÜR

25.000 öğretmen gösteri yaptı

Geçtiğimiz ay içinde Almanya'nın Stutgart kentinde 25.000 öğretmen gösteri yaptı. Talepleri şunlardı: İşten atılan tüm öğretmenlerin işe alınması, sınıflardaki öğrenci sayısının azaltılması, iş saatlerinin kısaltılması ve öğretmenlere grev hakkı. Yalnızca bu yıl içinde 1800 öğretmeni işten atan Baden-Württemberg eyaleti CDU hükümeti şiddetle protesto edildi.

Genel Dağıtım : YURT - DA

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Tuş

Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR

Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL, Yurt dışı iki katıdır.

Basıldığı yer: S.S.Tühel Gazetecilik ve Matbaacılık İZMİR

Baskı Tarihi 27 Ekim 1979

TABLO

SEÇİM YAPILAN İLLER	1979 SEÇMEN SAYISI	seçmen sayısındaki 1979'a göre düşme oranı (%)
AĞRI	110.307	− 17
AMASYA	145.116	− 12
ANTALYA	308.258	− 9
ARTVİN	95.195	− 20
BALIKESİR	428.466	− 9
BİTLİS	63.840	−17.4
BURDUR	108.622	− 8
ÇANAKKALE	204.481	− 6
ERZİNCAN	100.588	− 27
ERZURUM	275.158	− 15
HAKKARİ	41.295	− 20
HATAY	259.175	− 19
İSPARTA	142.311	− 12
İSTANBUL	2.178.000	− 19,8
KARS	226.810	− 30
KÜTAHYA	220.166	− 13
MANİSA	433.900	− 7
MARDİN	185.033	− 22,7
MUŞ	75.814	− 29
RİZE	151.060	− 16
SAMSUN	388.543	− 16
SİİRT	124.516	−24
TOKAT	254.358	− 12,4
VAN	124.585	− 18
YOZGAT	186.663	− 23
AYDIN	314.307	− 21
EDİRNE	170.830	− 8,2
KONYA	592.952	− 16
MANİSA	433.900	− 7
MUĞLA	209.759	− 5,8

Seçime katılma oranı %55'dir

Yalan ve demagoji gerçeği değiştiremez

14 Ekim seçimlerinin üzerinden 15 gün geçtiği halde, seçimler ile ilgili çeşitli siyasi mihrakların yaptığı değerlendirmeler devam etmektedir.

Bütün gericiler, seçimlerden şu veya bu partinin güçlenerek çıkmasından veya bazı partilerin oy kaybetmesinden çok, seçime katılma oranının çok yüksek olduğu üzerinde duruyor ve bunun da "demokrasi"nin bir göstergesi olduğunu söylüyor. Daha da önemlisi bütün gerici siyasi mihraklar seçimlere katılmanın çok yüksek olduğunu iddia etmeye devam ederek, boykot taktiğinin etkili olamadığını ispat etmeye çalışıyorlar. Bu konuda faşistlerden, reformistlere; revizyonistlerden reformist köşe yazarlarına kadar bütün gerici kalemşorlar ve egemen sınıf temsilcileri tam bir ağız birliği etmiş durumdadır.

AP, MHP, MSP vb. gibi faşist partilere ve onların kiralık kalemlerine sorarsanız seçimlere katılma çok yüksek olmuştur ve seçmen kitlesi "solcuları değil, milliyetçileri" tercih etmiştir. "Bazı aşırı solcuların boykot çağrıları "hiçbir şekilde" "etkili" olamamıştır.

Reformistler ise, "boykot çağrılarına" rağmen, halkın seçimlere "görülmemiş bir oranda katıldığı"nın, CHP'nin "hatalı uygulamalarından" ve "hükümetin ağır bir enkaz devralmasından" dolayı seçmenin CHP'yi terk ettiğinin propagandasını yapmaktadırlar.

Bu yalan ve demagojinin şampiyonluğunu yapanların başında bir de TKP ve TİKP revizyonistleri gelmektedir. TKP'ye göre, halk sandık başına koşmuştur ve özellikle İstanbul'da kendi desteklediği adaya oy vermiştir. "Aşırı solcu"ların boykot çağrısı etkili olamamıştır. TİKP ise, bu konuda egemen sınıfların doğrudan sözcülüğünü yapanlarla yarışmaktadır ve kendini egemen sınıflara ve emperyalistlere tam anlamı ile kabul ettirmek için bol keseden atıp tutmaktadır.

GERÇEKLER ONLARI YALANLIYOR

Halbuki bizzat egemen sınıfların devletinin siyasi kurumlarının yayınladığı rakamlar bütün gericileri yalanlamaktadır. Yüksek Seçim Kurulu tarafından yayınlanan ve çeşitli gazetelerde yer alan rakamlar, 1977'ye göre seçmen sayısının düştüğünü ve iki yıl içindeki nüfus artışı ile birlikte ele alındığı takdirde 1979 seçimlerine katılma oranının son derece düşük olduğunu bir çırpıda görebiliriz. Bu rakamları gazetemizin geçen sayısında yayınlamıştık. Bu sayımızda da seçim yapılan 29 ilde 1977'ye göre seçmen sayısındaki düşme oranını yayınlıyoruz. (Bkz. TABLO)

Bu rakamları sonuç itibariyle buraya yeniden aktarırsak şunu görmekteyiz: 1979 seçimlerinde seçim yapılan 29 ilde 1977 seçimlerine göre 888.644 oy daha az kullanılmıştır. Buna rağmen seçim yapılan 29 ilde seçmen sayısının hiç artmadığı, aynı kaldığı düşünülse bile seçimlere katılma oranı % 60'tır. Ancak geçen iki yıl içinde seçmen sayısı bu illerde en az 750 bin artmıştır. Bu durum da göz önüne alındığında seçim yapılan illerde seçimlere katılma oranı ancak % 55'tir. Üstelik bu oran İstanbul gibi yerlerde % 45'e kadar düşmektedir.

Gerçek durum böyle iken, bütün gericiler elbirliği ile seçimlere katılma oranının % 76 olduğunun propagandasını yapmakta ve bu seçimlerin Cumhuriyet Tarihinin en yüksek katılımlı seçimleri olduğunu söylemektedirler. Halbuki gerçek durum bunun tamamen tersinedir. 1979 seçimleri, cumhuriyet tarihinde katılımın en düşük olduğu seçimlerdir. Bu da kitlelerin demokrasi mücadelesinin yükseliyor olmasına, onların gerici siyasi partilerden gittikçe daha çok umut kesiyor olmalarına işaret etmektedir. Aynı zamanda da devrimcilerin ve anti-faşistlerin boykot taktiğinin önemli bir başarısını ve bu taktiğin doğruluğunu göstermektedir.

Fakat gericiler bir taraftan gerçekleri inkar ederek seçimlere katılma oranının çok yüksek olduğunu iddia ederken ve boykot taktiğinin etkili olmadığını söylerken; bir taraftan da ağız ucuyla da olsa gerçekleri itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. Nitekim CHP reformizminin başı Ecevit, seçim sonrasında partisinin yenilgisini değerlendirirken yaptığı bir konuşmada, boykot taktiğinin de CHP'nin oy yitirmesine neden olduğunu söylemek zorunda kalmıştır. Aynı şekilde Hürriyet gazetesi il il seçim sonuçlarının değerlendirirken, yaptığı kısa yorumlarda boykotun başarısını tek tek iller için ortaya koymak zorunda kalmaktadır.

NEYİ AMAÇLIYORLAR?

Gericiliğin bu konuda yalan ve demagojiye başvurmaktaki esas amacı, kitlelerin anti-faşist mücadelesini pasifize etmek, onu parlamentarizm kanalına akıtmak ve gerici partilerin daha fazla tecrit olmasını önlemeye çalışmaktır.

Ama bütün bu çabalar boşuna. Güneş balçıkla sıvanamıyor. Kitlelerin demokrasi mücadelesi yükseliyor. Gericiler, faşistler, reformistler ve revizyonistler ne kadar bu mücadeleyi pasifize etmeye ve bastırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesi yükselmeye devam edecektir. Ve gericiliğin barikatlarını bir bir uçurarak ilerleyecektir.

YKOT E
HALKIN
RTULUŞ

Anti-faşist eylem birliğini bütün ülke çapında gerçekleştirelim

Seçim öncesinde, proleter devrimciler başta Devrimci Yol ve Kurtuluş olmak üzere bütün devrimci, demokratik ve anti-faşist güçlerin bir araya gelerek bir anti-faşist güçbirliği, bir Seçim Boykot Blok'u oluşturmalarını istemişti. Bütün ülke çapında proleter devrimciler seçim dönemi boyunca bu konuda yoğun bir faaliyet yürüttüler. Gazetemiz bu eylem ve güç birliğinin seçim döneminde gerçekleşmesi ve güçlendirilmesi için sürekli bir propaganda yürüttü. başta Devrimci Yol ve Kurtuluş olmak üzere anti-faşist demokratik güçlere çağrı yaptı.

Buna rağmen anti-faşist demokrasi güçleri arasındaki güç ve eylem birliğinin merkezi planda ve bütün ülke çapında gerçekleşmesi ve güçlenmesi mümkün olmadı. Devrimci Yol böyle bir eylem birliğinin gerçekleşmesine ve Seçim Boykot Bloku'nun merkezi planda oluşturulmasına yanaşmadı. bütün ülke çapında anti-faşist ve devrimci güçlerin bir araya gelerek sürekli bir eylem birliği yapmalarının önüne engeller çıkardı. Kurtuluş ise eylem birliğine yanaşmak ve Seçim Boykot Blok'una katılmak bir yana kitleleri seçimlerde oy kullanmaya çağırarak faşist diktatörlüğün aklanması ve sıkıyönetimin meşrulaştırılması için elinden geleni yaptı. Dahası revizyonistlerin kuyruğundan kopmamak için var gücü ile çalıştı. Elbette bu durum, kitlelerin faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinin daha üst düzeyde güçlenmesini; gerici siyasi mihrakların, faşist reformist ve revizyonist partilerin karşı-devrimci propagandalarının daha büyük oranda kırılmasını olumsuz yönde etkiledi. Başka bir deyişle Devrimci Yol ve Kurtuluş'un anti-faşist eylem birliğinin bütün ülke çapında gerçekleşmesi karşısında takındıkları olumsuz tavır, en azından, faşist diktatörlüğün ve gericiliğinin birleşmiş saldırıları karşısında kitlelerin gücünü zayıflatan bir etki yarattı. Karşı-devrimin saldırılarının kitlelerin ve anti-faşist demokratik güçlerin birleşmiş gücü ile püskürtülmesinin önünde engel oldu.

BAZI ALANLARDA GERÇEKLEŞEN EYLEM BİRLİKLERİ

Devrimci Yol ve Kurtuluş'un anti-faşist demokratik güçlerin bütün ülke çapında devrimci, anti-faşist güçler arasında eylem birliğinin gerçekleşmesine yanaşmayan tutumlarına rağmen, birçok alanda **HALKIN KURTULUŞU** taraftarları ile, özellikle Devrimci Yol taraftarları anti-faşist eylem birlikleri yaptılar, faşizme ve egemen sınıfların güçlerinin saldırısına karşı birlikte mücadele ettiler. Sözcüğün kısmi anlamı ile bazı alanlarda Seçim Boykot Bloku'nun oluşturulması ve demokrasi mücadelesinin yükseltilmesi hayata geçti. bazı yörelerde Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları ortak bildiriler dağıtarak kitleleri seçimleri boykot etmeye ve demokrasi mücadelesini yükseltmeye çağırdılar. Birçok yörede ortak anti-faşist gösteriler düzenlediler.

Bunun birkaç örneğini şu şekilde sıralayabiliriz:

Yukarda verdiğimiz küpürden de görüleceği gibi Seçim Kampanyası için Gaziantep'te Halkın Kurtuluşu Devrimci Yol taraftarları ortak bir bildiri yayınlayarak emekçi halkı seçimleri boykot etmeye, halktan yana kişi ve kuruluşları Seçim Boykot Kampanyasına katılmaya ve demokrasi mücadelesini yükseltmeye çağırmışlardır.

Gene yukardaki küpürden de anlaşılacağı gibi, Yalova'da devrimciler yöre çapında Seçim Boykot Bloku oluşturdular. Yurtsever Devrimciler (Yalova YDGD) ve Devrimci Yol (Dev-Genç) 'Devrimciler' imzası ile bir bildiri dağıtarak gerici partileri teşhir ettiler.

İzmir'de bazı Devrimci Yol yöneticilerinin İGD ile 'arayı düzeltme' çabasına girmelerine rağmen, Bayraklı semtinde Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları ortak eylem birlikleri gerçekleştirmişler ve bu yönde toplantılar yapmışlardır. Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarının Bayraklı'da ortak düzenledikleri kahve toplantıları ve bu toplantılara yüzlerce emekçinin katılması bunun olumlu bir örneğini oluşturmaktadır.

Seçim döneminde gerçekleştirilen bu eylem birlikleri elbette ki sadece Gaziantep, Yalova ve İzmir ile sınırlı değildir. Bu dönemde devrimciler ile anti-faşist güçler arasında ülkenin daha birçok yerinde anti-faşist eylem birlikleri gerçekleştirilmiştir. Ve bunlara her geçen gün bir yenisi eklenmektedir.

ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİNİN ÖNÜNDEKİ ENGELLERİ YIKALIM

Devrimcilerin ve anti-faşistlerin gerek seçimler döneminde ve gerekse daha önceki dönemde çeşitli yörelerde gerçekleştirdikleri anti-faşist eylem birlikleri son derece olumludurlar ve belli bir gelişmeye de işaret etmektedir. Bugün tabandaki devrimciler faşizme ve egemen sınıfların yeni saldırılarına karşı ortak eylemler örgütlemekte, eylemlerde ilkeli birşekilde bir araya gelmektedir. Proleter devrimciler, Halkın Kurtuluşu taraftarları bu konuda son derece olumlu davranmakta, halk güçlerinin birliğini sağlamak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Yukarıya aktardığımız örneklerden de görülebileceği gibi, birçok yörede ve alanda Devrimci Yol taraftarı devrimciler de bu eylem birliklerine katılmakta ve kitlelerin anti-faşist mücadelesini güçlendirmektedirler. Bu durum aynı zamanda revizyonizmden kopuşun da önemli bir göstergesini oluşturmaktadır.

Fakat halk güçlerinin anti-faşist birliğinin daha güçlü birşekilde oluşturulması için bütün bunlar yeterli değildir. Devrimci Yol ile Halkın Kurtuluşu arasındaki anti-faşist demokratik eylem birliği bütün ülke çapında ve merkezi planda henüz gerçekleşmemiştir. Bugün aşılması gereken olumsuzluk da budur. Bu konudaki zaaf da Halkın Kurtuluşu'ndan değil Devrimci Yol'dan gelmektedir. Devrimci Yol'u çıkaran arkadaşlar, anti-faşist eylem birliklerinin bütün ülke çapında ve aynı zamanda da merkezi planda gerçekleşmesi için kendi taraftarlarına çağrı yapmamışlardır. Fakat birçok alanda Devrimci Yol taraftarlarının anti-faşist eylem birliklerine katılması son derece sevindirici olumlu bir gelişmedir. Devrimci Yol'u çıkaran arkadaşların bu gelişmeleri de dikkate alarak bu anti-faşist eylem birliklerinin bütün ülke çapında gerçekleşmesi ve sürekli olması için aktif bir çaba göstermeleri gerekir. Bugün anti-faşist mücadelede alınan yol ve egemen sınıfların yeni saldırı hazırlıkları bütün devrimcilerin omuzlarına bu sorumluluğu yüklemektedir. Biz Devrimci Yol'u çıkaran arkadaşların bu sorumluluğu duyacaklarına inanıyoruz.

Kurtuluş ise tam tersine, proleter devrimciler ile anti-faşistler arasındaki eylem ve güç birliğinin gerçekleşmesini engellemek için hergün yeni engeller çıkarmakta, anti-faşist güçler arasındaki eylem birliklerini önlemek için elinden geleni yapmaktadır. Bunun yanında revizyonizme daha yakın bir çizgi izleyerek kendi taraftarlarının TKP vb. gibi revizyonist mihrakların etkisi altında kalmasına neden olmaktadır. Bu da anti-faşist mücadeleyi zayıflatmakta ve kitleleri pasifize etmeye yaramaktadır. Kurtuluş'un seçimlere katılma kararı ve bu yöndeki faaliyeti de esas olarak buna hizmet etmiştir. Kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesinin gelişmesinin ve halk güçlerinin birliğinin şekillenmesinin önüne engeller dikmiştir. Kurtuluş, gerçekten anti-faşist güçlerin birliğini oluşturmadan ve bunun sağlamlaşmasından yanaysa, revizyonizm ile arasına kesin bir sınır çekmelidir. Bütün halk güçlerinin ilkeli bir temelde eylem ve güç birliğini savunmalıdır, bunun hayata geçmesi için azami ölçüde gayret göstermelidir. Ancak bu doğru tutum, anti-faşist güçlerin toparlanmasına, karşı-devrim karşısına anti-faşist güçlerin topyekun direnmesine hizmet edecektir. Aksi takdirde, yani Kurtuluş'un bugünkü tutumunu sürdürmesi, onun revizyonizm ile arasına kesin bir sınır çekmemesi anti-faşist mücadelenin gelişmesine ve anti-faşist güçlerin birliğinin sağlanmasına hizmet etmeyecektir. Bugün Kurtuluş taraftarı devrimciler anti-faşist güçler arasında eylem birliği sağlanmasından yanadır ve birçok yöredeki örnekler de bunu göstermektedir. Kurtuluş'u çıkaran arkadaşlar devrimcilerin ve anti faşistlerin sesine de kulak vererek anti-faşist güçbirliğinin bütün ülke çapında gerçekleşmesinin önünde engel olmamalıdırlar. Devrimci sorumluluk bunu gerektirir.

Üstelik bugün anti-faşist ve devrimci güçler arasındaki eylem birliğini gerçekleştirmek ve bunu bütün ülke çapında sürekli kılmak, bu konudaki zaafları aşmak daha da önem ve aciliyet kazanmıştır. Çünkü egemen sınıflar ve onların siyasi temsilcileri yükselen anti-faşist halk hareketini bastırmak için her zamankinden daha yoğun bir hazırlık içindedirler. Ve bunun için yeni siyasi alternatifler oluşturmaya, bunları hayata geçirmeye çalışmaktadırlar. Anti-faşist mücadelenin üzerine gericiliğin topyekun saldırısı için hazırlık yapmaktadırlar. Bu durum karşısında bütün devrimcilere ve anti-faşistlere düşen görev, anti-faşist demokratik eylem birliğinin önündeki engelleri kaldırarak, bu konudaki zaafları aşarak ilkeli temelde bir araya gelmek ve gericiliğin karşısına topyekün olarak çıkmaktır.

Devrimin çıkarları bunu gerektirir. Biz bütün devrimci ve anti-faşistlerin, ve anti-faşist güçlerin bu sorumluluğu duyacaklarına inanarak, anti-faşist güç ve eylem birliğinin bütün ülke çapında gerçekleştirilmesi ve bunun sürekli kılınması yönündeki çağrımızı yineliyoruz. Proleter devrimciler ve yurtsever devrimciler bunun için her türlü çabayı ve fedakarlığı göstereceklerdir.

HALKIN KURTULUŞU bu yönde atılan her olumlu adımı destekleyecektir.

Demokrat Tutum Nedir?

CHP reformizminin faşizmin alternatifi olmadığı ve onun uzlaşma politikasının faşizmi güçlendirdiği seçim sonuçları tarafından bir defa daha doğrulandı. Ama CHP yönetimi bile reformist demagojinin açığa çıkması ve uğradığı seçim yenilgisi sonucu düşünme ihtiyacı hissederken, reformizme bel bağlamada kraldan çok kralcı davranan, CHP'yi savunma ve reformizme destek verip onun dümen suyunda gitmeyi tek alternatif olarak gören sözde demokrat bazı köşe yazarları, aydınlar, reformizmi çare olarak göstermeye devam ediyorlar. CHP'nin faşizmle uzlaşma politikasını haklı çıkarıp, darda kalındığında uygulanması meşru olan bir politika olarak sunan bu yazarlar, sonuçta reformist şarlatanlığı affettirmeye uğraşıyorlar.

Hala faşizmin reformizmden başka alternatifi olmadığını ve olamayacağını propaganda ederek CHP'nin içine düştüğü durumu yöneticilerin beceriksizliğine vb. yoran bu köşe yazarları bu yolda yürüyerek nereye varacaklardır? Bizzat son seçim sonuçları CHP'nin açık iflasını gösterdiği gibi, çıkmaz bir yol uzlaşmacı-reformist politikanın ancak ve ancak faşizmi güçlendireceğini, ve faşizm büyük ölçüde güçlenmediyse, bunun doğrudan nedeninin halkın mücadelesinin yükselmesi ve komünist ve devrimci demokrat hareketlerin varlığı olduğunu kanıtlamışken; bu yazarlar gerçekleri gözardı ederek ne yaptıklarını sanıyorlar? Ecevit az mı becerikliydi, az mı umut olarak lanse edilmişti? Sorun, tamamen kişisel olmaktan uzak olup, izlenen siyaset sorunu, hangi sınıfların çıkarına hizmet edildiği sorunu değil midir? Grev ertelemeleriyle, "toplumsal anlaşmalarla", sıkıyönetim ilanlarıyla, dernek kapatma ve gösteri vb. yasaklamalarla, tüm demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması çabasıyla reformizm 20 küsur ay kime hizmet etti? O, ezilen sınıflarla hakim sınıflar arasındaki çatışmada tamamen ikincilerin yanında yer alıp onların isteklerini yerine getirmeye çalışmadı mı? Reformizmin aldatıcı propagandasının yanında aldığı tüm halk düşmanı gerici tedbirler, onun yüzünün kitleler nezdinde açığa çıkmasına yol açarken, yanı sıra faşizmin işini kolaylaştırmaktan başka neye yaradı?

Alternatif bu düzenin içinde değil dışındadır. Reformizmde değil, devrimdedir. Baştan beri bunu görmemekte, gördüğünü yazmamakta ayak direyen sözde demokrat yazarlar hala aynı yolda yürümektedirler. Devrimci 1 Mayıs gösterilerini görmezlikten geldiniz ne oldu, savunduğunuz, sözde zor durumda kalmasını önlemek istediğiniz reformistler faşizmi mi ezdi? Şimdi seçime katılma oranının çok yüksek olduğunu ve kitlelerin sözde AP'yi desteklemeye yöneldiklerini söyleyip açık gerçekleri tahrif ederseniz, devrimci güçleri küçük düşürmeye çalışırsanız anti-faşist mi olacaksınız? Gerici devlet ve mevcut düzenin sınırları içinde hapsolmuş düşüncelerle bir yere varılamaz. Siz küçümsediniz diye devrim gelişmemezlik etmiyor, ama siz devrimci gelişmenin karşısında yer almakta direttikçe gericileşiyor ve tamamen halka karşı bir konuma sürükleniyorsunuz. Bu düzeni savunmak, onu kutsal görmek, devletin "bekası" için çaba sarfetmek, bunu, reformizmin açık iflası şartlarında, faşizm korkusuyla hala ona yılana sarılır gibi sarılmakla yapmaya çalışmak kimseye şeref kazandırmaz. Halk kendisini aldatanları affetmiyor, sırtından kaldırıp atıyor. Hiçbir demagoji uzun ömürlü olamaz. Hele sınıf mücadelesinin bu hızlanıp sertleştiği şartlarda. Reformizmin bundan böyle kendisine sahip çıkmaya çalışanı da hokkabazlaştırıp siyasi ölü haline getirecek iflası ve genel olarak gericiliğin güç kaybetmesi, kitlelerin gerici partilerden giderek umut kesmesi şartlarında saflar açıkça belirginleşiyor. Bir tarafta gelişip güçlenen halkın devrimci güçleri, diğer tarafta azgınlaşması ihtimali özellikle sizin üzerinizde tedirginlik ve reformizme daha sıkı sarılma ihtiyacı yaratan gericiliğin güçleri. Ve bel bağlanacak tek güç halkın gücüdür, yolu Marksizm-Leninizm tarafından aydınlatılan halkın örgütlü gücüdür. Bu güç gelişmektedir, gelişecektir. Önünde duran her şeyi ezip geçerek. Bu gücün safları, reformizmin etkinliğinde olanların bu etkiden kurtulmasıyla da genişleyecek, güçlenecektir. Şimdiden böyle olmaktadır. Aydınların, köşe yazarlarının da yapacağı çok işler vardır. Ama isteyen, gelişmelere ayak diremekte özgürdür.

YORUMSUZ

"Meclisler ülkemizdeki demokratik mevzilerden biridir. Seçmen kitlesinin oyları milletvekillerini ve siyasi partileri kontrol eden bir rol oynuyor. Halkın haksızlıklara göstereceği tepkileri dikkate alan siyasi partiler demokratik özgürlüklere daha duyarlı hareket ediyorlar. Bu nedenle ülkemizde demokratik hak ve özgürlüklere göz diken her darbe akımın engellerinden birisi de parlamento oluyor."

Yukardaki satırlar AP'nin veya CHP'nin veya başka bir partinin yayın organından değil, kendisini 'devrimci' olarak tanıtan TİKP'nin yayın organı AYDINLIK Gazetesinin 22 Ekim 1979 tarihli sayısından alınmıştır.

Parlamentonun gerici yüzünün her geçen gün daha çok açığa çıktığı, onun faşist diktatörlüğe tam anlamı ile örtülük yaptığı bugünkü koşullarda yazılan yukardaki satırlar için özel bir yorum yapma ihtiyacını duymuyoruz. Yorumu okuyucuya bırakıyoruz.

GERÇEĞİN İTİRAFI

14 Ekim Seçim sonuçlarını değerlendiren faşist HERGÜN Gazetesinin yazarlarından Taha Akyol, bu gazetenin 22 Ekim 1979 tarihli sayısında şunları yazmaktadır:

"... Moskova taraftarı TSİP'in Doğu'da bazı vilayetlerden aldığı yüksek sayılabilecek oylar, "marksizm'e değil, liste başındaki adayın şahsına verilmiştir. Bu oylar başka partilere gittiğinde Marksistler bu oyların "feodal" olduğunu söylerlerdi. Şimdi 'Kürt demokrat oylar' diye bir laf buldular.

Denemesi kolay... O adayları başka partilerden gösterin, bakın o oylar nasıl başka partiye gidiyor. Binaenaleyh 'feodal' nitelikli, yani aşiret bağlarının çekip getirdiği bu oylar Marksizmin malı değildir."

Evet, gerçekten de durum böyledir. Gazetemizin geçen sayısında da belirttiğimiz gibi, TSİP, işçi semtlerinde ve büyük şehirlerde hiçbir varlık gösteremezken, oylarını özellikle feodal ve yarı-feodal ilişkilerin büyük ölçüde etkili olduğu Doğu ve Güney Doğu Bölgelerinde artırmıştır. Toprak ağalarının bir bölümü bu bölgelerde sosyal-faşist TSİP'i desteklemişlerdir. Ve hatta bu partinin liste başlarını toprak ağalarının adamları doldurmuştur. Ve TSİP'in Doğu ve Güneydoğu bölgelerinden aldığı oy, köylülerin ve emekçilerin 'özgür iradeleri'ni değil, toprak ağalarının özgür iradelerini temsil etmektedir.

Fakat bu sadece TSİP açısından değil, bütün gerici, düzen partileri açısından da geçerlidir. AP, MHP, CHP vb. faşist ve reformist partiler de toprak ağalarının ve sömürücü sınıfların çıkarlarını temsil etmektedir ve seçimlerde toprak ağalarının komprador kapitalistlerin desteğine sahiptirler. Faşist HERGÜN Gazetesinin yazarı da bu durumu dolaylı yoldan doğrulamakta, gerçeği itiraf etmektedir. Gerçekten de 'denemesi kolay'. Bugün Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerinde TSİP listelerinde yer alan adayları başka partilerin (örneğin MHP'nin) listelerinden gösterin, bakınız o oylar nasıl bu partilere gidiyor. Hatta bunu denemeye bile gerek yoktur. Çünkü bugün AP'nin, CHP'nin ve HERGÜN Gazetesinin yayın organlığını yaptığı MHP'nin listelerinde yer alan adayların tümü toprak ağalarıdır veya bunların has adamlarıdır.

İşte Taha Akyol'un dolaylı yoldan itiraf ettiği gerçek de budur. O sadece bunu değil, aynı zamanda feodalizmin kitleleri siyaset dışı tuttuğunu da itiraf etmektedir. Ve yaptığı açıklamalar kendini ele vermektedir.